EDIȚIE COLOR
numai 1800 lei

REVISTA misterelor

A PATRA DIMENSIUNE

CĂLĂTOR ÎN TIMP

TEHNOLOGIE NECUNOSCUTĂ

TEORIA MORFOGENETICĂ

AMERICA ENIGMATICĂ

ULTIMII PAPI

OZN

FENOMENE METEOROLOGICE STRANII

SIRENELE FIICELE MĂRII

MONȘTRII ADÂNCURILOR

AURA BENEFICĂ A ANIMALELOR

MERSUL PE JAR

Nr. 7

Motto: Unui mister i se adaugă un alt mister și aceasta este poarta minunilor...
Tao Te King

A PATRA DIMENSIUNE

Omul obișnuit trăiește într-un fragment infim al marelui Univers și, datorită conștiinței sale limitate, el nu poate explora decât fâșii extrem de reduse ale celei de-a patra dimensiuni spațiale - cu alte cuvinte universuri paralele.

Cea de-a patra dimensiune spațială este accesibilă chiar și în lumea noastră cotidiană. O demonstrează, printre atâtea alte fapte, și experiența trăită de Jim Fergusson în timpul războiului din Vietnam.

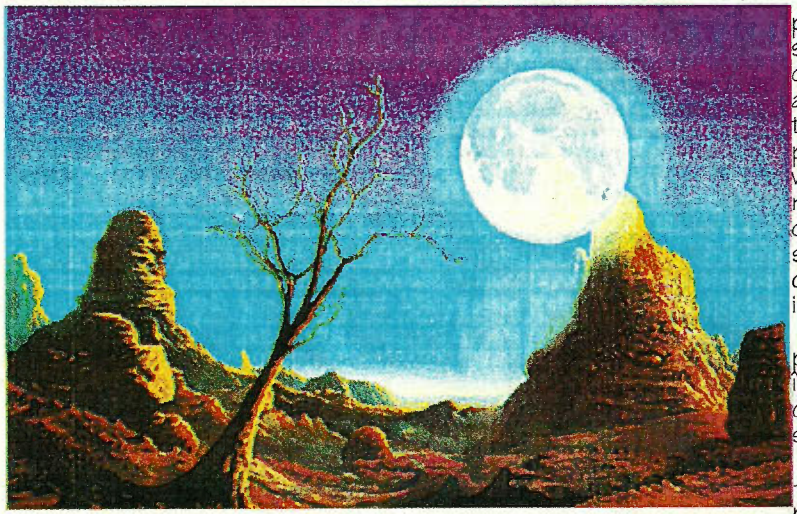

Cazul Fergusson

Cum am putea oare trăi într-o lume totală ce cuprinde atâtea alte orizonturi fascinante și nebănuite? Mai întâi ar trebui să pregătim terenul, să devenim disponibili, receptivi, gata să primim oricând un mesaj din această a patra dimensiune. În lumina unui asemenea mesaj inedit, este posibil ca lumea în care trăim să ni se pară o nebunie. Foarte limitată sau nefericită, lumea aceasta nu este decât o prea palidă reflexie a unor lumi de zei. Totuși, nu trebuie să ne temem, acesta este începutul transformării!

Asemenea evenimente ieșite din comun se pot întâmpla oriunde, spre exemplu, în jungla din Vietnam, la nord-vest de Khe Sanh, pe colina 861. Acesta este locul în care cel de-al nouălea regiment american de marină încerca să împiedice infiltrările dinspre Vietcong ale inamicului. Patrulele explorau crestele de deasupra plajei de la Khe Sanh. De îndată ce o poziție a rebelilor era semnalată, era suficient un semnal radio pentru ca avioanele americane să vină aproape instantaneu și să-și verse napalmul asupra acesteia.

Sergentul Jim Fergusson, înfășurat în poncho-ul său fuma o țigară, observând flăcările de pe colină. Mai spre est, elicopterele lansau rachete. La fiecare salvă, Fergusson râdea fără nici un motiv, nervos, aproape isteric, cu o sticlă de whisky între picioare și cu muzica rock răsunându-i încă în urechi. Tranșeea ce înconjura colina 861 era plină de cadavre ale marinarilor. Era o dimineață frumoasă, iar Fergusson își bătea joc de moarte.

De fapt acolo nici nu avea altceva de făcut. Se obișnuise de mult cu frica, cu moartea. Pentru a ieși din noapte, după atâta nesomn, medicul grupei îi dăduse dexedrină, un superexcitant care îi menținea simțurile treze, ajutându-l să detecteze chiar și zgomotul unei crăci rupte la 500m depărtare.

Mai avea la el și antidepresivele, pentru a-și alunga angoasele.

Într-o seară din iulie 1967, Fergusson a ieșit să patruleze. Odată ajuns într-o poiană, s-a trezit înconjurat din toate părțile de focuri de mitralieră.

Frica îi încețoșă mințile. Era o frică roșie și violentă, pe care nu o mai simțise niciodată. Aceasta i-a învăluit creierul. S-a trezit la pământ, înconjurat de cadavre, și a fost nevoit să facă pe mortul până la căderea nopții. Singurele senzații care îi ocupau creierul erau frica, moartea, viziunile oribile la care asistase și gloanțele mari ale unui trăgător de elită, care pot să zboare cu ușurință un cap de pe umeri... Groaza era atât de mare, de parcă un comutator îi schimbase radical întregul psihic, creând noi și neașteptate conexiuni între neuronii săi. Un nou spațiu s-a deschis atunci brusc în mintea sa; era ca un fel de reacție chimică în urma căreia întregul univers se schimbase.

O radiografie psihică

Fergusson nici măcar nu se gândea că înnebunise. Pur și simplu, în creierul său nu mai era loc pentru gânduri. Se mulțumea să observe jungla, încercând să găsească tabăra marinarilor, de pe colina 861.

Simțurile i se acutizaseră enorm, ascuțindu-i la maxim percepțiile. Totul devenise ciudat. Pușca sa era din oțel lustruit, dar acum o vedea poroasă, găurită ca un șvaițer, cu niște adevărați dinți de fierăstrău, ca niște breșe în metal. Culorile junglei deveniseră mult mai intense și parcă toate zgomotele și culorile ei îi urlau în urechi. Exact aceasta era impresia percepută de Fergusson, nuanțe de roșu, de galben, de verde, a căror frecvențe le percepea direct și distinct cu urechile, ca și cum ar fi devenit sunete. Întors în tabără, primii marinari pe care i-a întâlnit nu mai semănau cu marinarii cunoscuți de el. Erau acum transparenți, translucizi, iar Fergusson putea pur și simplu să vadă prin ei. Era o radiografie șocantă dar obiectivă, în care putea să vadă fiecare os, fiecare organ care palpita în interior.

O alchimie ciudată se petrecuse în creierul său, în urma căreia Fergusson căpătase o putere supranaturală.

Oamenii sunt obișnuiți - sau programați, am putea spune mai corect - să perceapă numai spectrul vizibil al luminii. De aceea, noi vedem lumea într-o anumită manieră, cu forme opace, având anumite culori, întotdeauna aceleași.

Jim Fergusson a spart, în urma neobișnuitei sale experiențe, limitele înguste ale spectrului obișnuit al percepțiilor umane. Ochii săi au devenit subit sensibili la radiațiile ultraviolete și la cele infraroșii. Viziunea sa asupra lumii s-a modificat și ea. Cazul său era prea bizar pentru a fi acceptat de o societate ce nu iubește mutanții, așa că Jim s-a trezit internat într-un spital militar din Saigon, apoi repatriat în Statele Unite și încarcerat cu forța într-un centru de reeducare.

Și totuși, dacă viziunea lui Fergusson asupra Universului era cea justă sau, în orice caz mai completă și mai obiectivă decât a noastră?

După cinci ani de psihoterapie și neuroleptice, Fergusson fu eliberat. Abia ieșit, Jim luă un Colt 45 și își zbură creierii. Îl omorâseră, de fapt, ierarhia militară, puterea politică și socială a "celei mai democrate țări din lume", țară care nu a putut să accepte faptul că el era pur și simplu un om mai diferit decât ceilalți...

Viziuni spirituale la NASA

Trecerea dintr-o lume în alta este însoțită adesea de perturbații electromagnetice. Pentru cel care știe să citească semnele din jurul său, nu există coincidențe sau întâmplări, ci doar înlănțuiri cauzale, cu alte cuvinte ***necesități***.

De pildă, o pană de curent în New York poate servi ființei drept poartă de trecere într-o altă stare de conștiință. Totul este să asculți, să intuiești semnele și să te lași cufundat în totalitate în clipa prezentă. Basculatea conștiinței este spontană; subit, creierul își continuă

activitatea pe un alt plan al realității. Noi conexiuni intră astfel în funcțiune.

Trăim într-un măreț circuit energetic în care totul comunică, se întrepătrunde și se intercorelează, iar comunicarea funcționează în ambele sensuri.

Iată spre exemplu povestea celebră a unui puști din New York, "școlit" pe stradă, care a uimit opinia publică americană prin anii '60. Tocmai se întorcea acasă, puțin îngrijorat, și culesese de pe jos un băț cu care lovea unul câte unul, toți stâlpii de iluminat pe lângă care trecea. Ajuns la colțul străzii lui, el a lovit un stâlp mare ce-i stătea în cale, și, instantaneu, toate luminile New-York-ului s-au stins subit. Speriat, puștiul fugi prin beznă spre casă și îi povesti totul mamei sale plângând: "Eu am stins luminile, dar n-am vrut..." Ce este mai amuzant este faptul că puștiul avea dreptate.

Coincidență? În nici un caz! Magie? Sau o simplă depășire a parametrilor la centrala electrică a orașului? Cu siguranță, amândouă. Nu a existat o cauză anumită, ci doar o întâlnire uimitoare de forțe, în urma căreia, creierul puștiului a putut deveni, pentru câteva minute, un releu cosmic.

Trăim deci într-un continuum în care totul este interconectat. Totul funcționează și poate fi explicat pornind din orice direcție. Noi nu cunoaștem aproape nimic despre puterile energetice ale creierului, despre conexiunile sale subtile cu alte energii, ale orașului, ale planetei, ale sistemului solar, sau ale galaxiilor...

Creierul iradiază în spațiu propria sa energie. Studii recente au demonstrat că el emite radiații apropiate de infraroșu. Cea mai veche parte a lui, centrul emoțiilor, al dorințelor, branșat la originile antideluviene ale acestei planete, emite o radiație luminoasă de zece ori mai puternică decât cea a stelelor. James Beal, fizician la Space Flight Center de la NASA, afirmă: "noi suntem cu toții ca niște detectoare; fiecare dintre celulele noastre este un univers electric miniatural complex, aflat într-o strânsă legătură cu energiile exterioare."

S-a produs atunci o adevărată viziune psihedelică în laboratoarele de la NASA.

Ceea ce a înțeles James Beal a fost faptul că trăim într-un ocean de radiații. Corpul cu care suntem obișnuiți nu este deloc stabil. El se mișcă, se descompune, se recompune și moare de un miliard de ori pe zi. Această formă stabilă pe care o percepem noi nu este decât o aparență. În realitate noi suntem mereu alții, mereu diferiți. La fiecare șapte ani, aproape tot corpul nostru se regenerează până într-atât încât nu mai conține nici măcar o moleculă din cel vechi.

Cercetătorii din domeniul fizicii particulelor avansează încet dar sigur. Ei vorbesc despre a patra, a cincea, a șasea dimensiune, în interiorul nostru, ca și pretutindeni. Cercetările scot la lumină un mozaic de forțe care ne permit accesul la lumile fabuloase, despre care ne vorbesc legendele și miturile!

Mircea Ioniță

CUPRINS

PARAPSIHOLOGIE

pag. 2 - **A 4-a dimensiune** - Posibilitatea unei percepții diferite asupra lumii, în condiții speciale - Altfel de oameni...

pag. 4 - **Teoria morfogenetică** - Continuarea articolului apărut în numărul 6 despre o nouă viziune asupra evoluției speciilor.

pag.5 - **Gemenii, miracol biologic?** Înzestrările paranormale deosebite ale celor legați karmic prin naștere.

pag. 6 - **Călător din trecut** - Cel mai straniu caz studiat vreodată de Poliția din New-York - Transferul în timp.

pag. 7 - **Fenomen de posesie blândă** - cazul lui John și Toby.

pag. 35 - **Mersul pe jar** - Încă o sfidare adusă științei moderne incapabilă să explice cum tălpile celor ce merg pe jar rezistă la temperaturi de sute de grade Celsius.

MISTERELE CIVILIZAȚIEI

pag 8 - **America, un continent enigmatic?** - Ultimele descoperiri referitoare la istoria Lumii Noi ne-o dezvăluie cu mult mai misterioasă decât am fi bănuit.

O.Z.N.

pag. 10 - **Semne ciudate pe cer**

pag. 11 - **Cine a stins lumina?** - Uneori pana de curent are o cauză cu totul neobișnuită...

APARIȚII - DISPARIȚII

pag. 12 - **Cele mai stranii cazuri de apariții și dispariții petrecute între anii 1910-1940** - Continuarea articolului apărut în numărul 6.

TEHNOLOGIE

pag. 15 - **Cazul Templeton** - Se poate realiza un câmp de unde radio nelocalizabil în spațiu? - Care ar fi implicațiile unei asemenea descoperiri?

RELIGIE

pag. 16 - **Ultimii papi** - Profețiile Sfântului Malachie - Din 1143 vor mai domni numai 111 papi - Ioan Paul al II-lea penultimul papă al creștinătății?

ALCHIMIE

pag. 18. - Toposcopul - Relativitatea prezentă peste tot în lumea manifestată - Un alchimist contemporan.

FENOMENE METEOROLOGICE

pag. 21 - **Ploaia, altfel decât cum o știm** - De-a lungul secolelor a ploat cu broaște, pești, substanțe stranii, pietre.

pag. 23. - **Ploile colorate** - În afară de celebrele ploi acide, există averse în cele mai neobișnuite nuanțe: galben, roșu, negru, albastru.

pag. 24 - **Tot căzute din cer...**

pag. 25. - **Ploua din senin** - Și nu numai afară, uneori chiar și în casă!

MISTERELE OCEANELOR

pag. 26 - **Fiicele mării** - controversata existență a sirenelor.

pag. 29 - **Creaturile adâncurilor** - Oceanul planetar se pare că ascunde încă multe făpturi necunoscute.

MEDICINĂ INEDITĂ

pag. 32 - **Animalele care vindecă** prin influența binefcătoare a aurei lor.

ABONAMENTE PENTRU REVISTA MISTERELOR

Dacă doriți să vă abonați la Revista Misterelor, vă rugăm să decupați talonul de comandă de mai jos, să-l trimiteți pe adresa redacției: C.P. 77 - O.P. București, împreună cu dovada de la poștă că ați achitat prin mandat poștal sumele indicate, în contul următor:

S.C. PEGASUS S.R.L. - BANCA COMERCIALĂ ROMÂNĂ Filiala sector 5 BUCURESTI - SUBCONT 4080211352.

TALON DE COMANDĂ

NUMELE ȘI PRENUMELE.....

DATA NAȘTERII (ZODIA).....

ADRESA.....

.....

Doresc abonament pentru următoarele:

○	3 numere - 4500 LEI	☐ exemplare
○	6 numere - 9000 LEI	☐ exemplare
○	12 numere - 18000 LEI	☐ exemplare

Vă rugăm să bifați în cerculețul din stânga care variantă o alegeți.

În cazul în care doriți mai multe exemplare din fiecare număr, vă rugăm specificați în căsuța din dreapta câte și achitați-le corespunzător.

În cazul în care doriți numere apărute ale revistei, vă rugăm să completați spațiul de mai jos și să anexați la scrisoare dovada că ați expediat prin mandat poștal suma necesară exemplarelor dorite. (Numărul 1 este epuizat, numărul 2 - 900 lei, numerele 3-5 - 1200 lei exemplarul.) .....

.....

.....

CONTINUĂM ÎN NUMĂRUL DE FAȚĂ SĂ PREZENTĂM ULUITOAREA TEORIE A LUI RUPERT SHALDRAKE REFERITOARE LA MORFOGENEZĂ. ÎNDRĂZNEAȚA SA VIZIUNE, CONSIDERĂ CĂ EVOLUȚIA ESTE RODUL REZONANȚEI CU ANUMITE "CÂMPURI FORMATOARE", CE TRANSFERĂ INDIVIDULUI CELE MAI UTILE INFORMAȚII PĂSTRATE ÎN "MEMORIA" SPECIEI SALE...

ISTEȚIMEA ȘOBOLANILOR

În 1920 psihologul William McDougall începea la Universitatea Harward o serie de experimente desemnate să stabilească dacă animalele sunt sau nu capabile să moștenească abilitățile dobândite de părinții lor. El a pus șobolanii albi, câte unul la un anumit interval de timp, într-un rezervor cu apă, din care ei puteau scăpa înotând numai prin unul din două pasaje. Unul era luminat, dar, trecând prin el, șobolanii erau electrocutați cu un curent slab, iar celălalt era neluminat și trecând prin el șobolanii puteau scăpa, fără șocuri electrice.

McDougall a înregistrat prin câte încercări șobolanii au învățat să scape înotând prin pasajul neluminat. Prima generație de șobolani a suferit în jur de 160 de șocuri fiecare, înainte de a învăța să evite pasajul luminat. Dar generația a doua a învățat mult mai repede, a treia și mai repede, încât după 30 de generații, șobolanii aproape că nu mai făceau deloc erori, trecând cu toții ca și cum le-ar fi spus cineva (ceea ce din punct de vedere fizic era imposibil), numai prin tunelul neluminat!

Întrucât aceste rezultate experimentale sfidau teoria ortodoxă a moștenirii, bazată pe genetica mendeliană, cercetările lui McDougall au fost supuse unui scrutin critic de savanții vremii, ei raportând că rezultatele erau false, deoarece acesta ar fi ales doar șobolanii cei mai inteligenți din fiecare generație.

Ca răspuns la aceasta, el a început un nou experiment în care a selecționat numai cei mai stupizi șobolani din fiecare generație (pentru că există un fel de teste și pentru șobolani, prin care li se determină coeficientul de inteligență) pentru a fi părinți ai următorilor. În acord cu genetica convențională, ar fi trebuit ca ei să învețe din ce în ce mai greu.

În realitate s-a întâmplat exact invers și după 20 de generații șobolanii au învățat de 10 ori mai repede decât primele generații ale strămoșilor lor proști. Aceste exeprimente au fost apoi reluate și validate și de alți cercetători cum ar fi: Dr. Crew din Edimburgh și prof. Agar din Melbourne.

APLICAȚII ALE TEORIEI MORFOGENETICE

Ideea *rezonanței morfice* este probabil mai ușor de înțeles ajutându-ne de o analogie. Imaginați-vă o persoană inteligentă și curioasă, care nu știe nimic despre electricitate. I se arată pentru prima dată un televizor. Ea poate la început să presupună că aparatul conține oameni mici ale căror imagini se pot observa pe ecran. Dar când se uită înăuntru și găsește numai fire și componente electrice, poate adopta o teorie mai sofisticată, cum că imaginile văzute apar printr-un fel de interacțiune între componentele aparatului.

Ipoteza îi pare perfect plauzibilă, pentru că poate observa, dacă deconectează anumite părți din aparat, că imaginile dispar și reapar doar la o reconectare corectă a lor. Dar dacă ea nu știe nimic despre câmpuri electromagnetice, și i se sugerează că imaginile apar datorită unor influențe invizibile, ea va considera aceasta o teorie obscurantistă și inutilă. Această opinie a ei poate fi întărită și de observația că televizorul pornește când se apasă pe butonul de pornire și se oprește tot de la un buton. Deci ea va fi greu de convins că aici poate interveni ceva invizibil.

Tot astfel și teoria morfogenetică, atribuie o importanță decisivă influenței invizibile a experienței indivizilor ce au trăit anterior în specia respectivă, în defavoarea componentelor vizibile și a interacțiunilor palpabile dintre ele (care în acest caz ar fi moleculele, ADN-ul etc.).

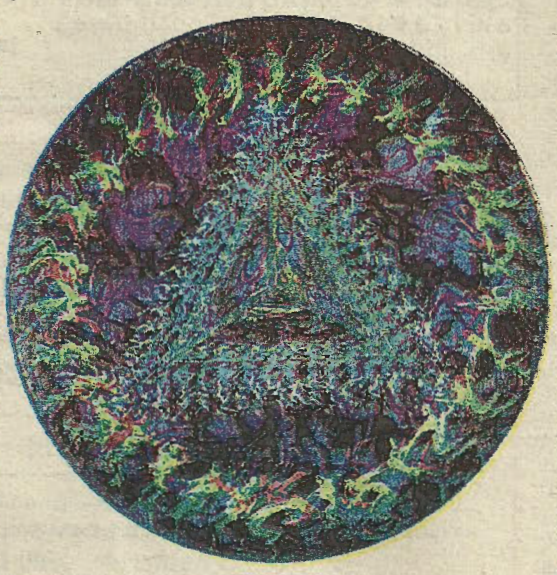

Factorii genetici, cu alte cuvinte componentele vizibile, pot afecta în cazul unui individ separat "conectarea" lă rețea sau, analogic vorbind, "prinderea postului corect", dar nu pot explica prin ei înșiși în întregime mecanismul moștenirii experienței de la o generație la alta, tot la fel cum apariția imaginilor pe ecranul televizorului nu poate fi explicată în întregime numai prin interacțiunea componentelor aparatului. Și, de asemenea, defectarea sau problemele unui "televizor", sau cu alte cuvinte ale unui individ, nu pot afecta "emisiunea" transmisă, deci în cazul de față moștenirea genetică.

Această ipoteză oferă răspunsul la o gamă largă de predicții experimentale testabile. De exemplu, atunci când un compus chimic nou este sintetizat pentru prima oară, poate fi dificil pentru el să cristalizeze, pentru că deocamdată nu există un câmp morfic pentru structura de rețea a acestor cristale. Dar, fapt demonstrat de nenumărate ori și testat, după ce acest compus chimic a cristalizat prima dată, devine mult mai ușor după aceea să cristalizeze din nou, datorită rezonanței morfice cu primele cristale. Și, aparent uluitor, aceasta se produce oriunde în lume compusul este supus din nou cristalizării! Prin repetiție, noul cristal cristalizează după aceea din ce în ce mai ușor, până când atinge o valoare stabilă, care este numită "timpul propriu de cristalizare".

Explicația chimiștilor în această direcție a fost aproape hilară, ei susținând cum că ar exista niște centre de cristalizare care persistă în laboratoarele lumii sub forma unor particule de praf invizibile, microscopice care călătoresc în aer, ori a unor fragmente mici aduse de cercetători pe haine de la un laborator la altul! Dar adeseori experiențele s-au desfășurat apoi și în aer filtrat perfect, lipsit de orice urmă de praf și fără nici un intrus din afară, iar rezultatele au fost mereu identice!

Efectele acestei rezonanțe morfice se aplică chiar și în cazul învățării animale și umane. În experimentul cu șobolanii, după testele respective, oriunde în lume aceștia "știu" deja cum să scape dintr-o experiență similară cu aceea descrisă anterior, chiar dacă între animalele participante la experiență și primele care au fost folosite, nu există nici o legătură de rudenie. (Experiențele au fost apoi reluate pe alte continente!)

De altfel, la ora actuală se știe că o otravă împotiva șobolanilor nu este eficientă, în general, decât pentru o singură generație, după aceea șobolanii, din toată lumea (!), învățând să se ferească de ea, sau pur și simplu ei devin imuni la respectiva otravă (mai mult decât atât, culmea adaptării o reprezintă faptul că în final ei ajung apoi să se și hrănească cu ea!!!).

MISTERELE TEORIEI MORFOGENETICE

Și în acest caz este evident faptul că, murind otrăviți, primii șobolani nu au cum să transmită genetic sau biochimic aceste informații. Evident că din această dilemă, oamenii au ieșit făcând din nou apel la tradiționala pisică.

De asemenea, ipoteza sugerează că ar fi din ce în ce mai ușor ca oamenii să învețe de exemplu să înoate, sau să scrie, sau orice altă activitate, pe măsură ce din ce în ce mai mulți indivizi învață aceasta, sau cu alte cuvinte, pe măsură ce se intensifică acel câmp morfogenetic al respectivei deprinderi.

Dacă ne raportăm numai la inteligența copiilor care utilizează calculatoare extrem de complicate, înainte de a fi învățat să scrie, în timp ce părinții lor învață mult mai greu să le programeze, ipoteza aceasta pare să se verifice.

Această teorie are aplicații remarcabile în înțelegerea proceselor memoriei. Într-adevăr, în ciuda deceniilor de eforturi pentru a localiza zonele de proiecție a memoriei (amintirile) pe creier, neurologii continuă să se eschiveze de la un răspuns clar.

Funcționarea creierului este încă un mister. Procesele prin care se angrenează memoria, amintirea, dezvoltarea inteligenței sunt încă neelucidate. În mod normal se apreciază că amintirile ar fi distribuite pe regiuni largi din creier, peste tot sau poate nicăieri, cum au spus-o unii cercetători.

O altă teorie postulează că urmele memoriei sunt păstrate în creier holografic - cu alte cuvinte, în oricare parte a creierului, memoria noastră poate fi regăsită integral.

Cu toate acestea, eșecurile succesive în a depista urme ale amintirilor în zone precise din creier poate avea o explicație simplă: e posibil ca acestea să nu existe înscrise în materia organică a creierului, tot la fel cum componentele televizorului nostru nu sunt marcate de trecerea emisiunilor postului local! Astfel, se pare că memoria ar face parte din înregistrarea unui alt câmp, cel mental, în care se află de fapt memorată informația!

Tot astfel, faptul că anumite amintiri pot fi pierdute, ca rezultat al leziunilor cerebrale, nu demonstrează neapărat că acestea erau depozitate acolo. Este posibil ca leziunea să "defecteze", analogic vorbind, funcționarea unor componente, ceea ce "defectează" și imaginea la televizor.

Teoria postulată de Sheldrake poate explica foarte bine și telepatia. Într-o lume în care se produce rezonanța morfică, telepatia ar părea mai degrabă normală decât paranormală. De pildă, capacitatea șobolanilor de a învăța mai repede decât predecesorii lor, poate fi asimilată cu o telepatie în "masă". Tot Sheldrake postulează ideea că teoria lui ajută la înțelegerea similarităților extraordinare ce apar în existența gemenilor identici, separați imediat după naștere.

Toate cele prezentate în acest articol, nu fac altceva decât să ne convingă că mai sunt multe mistere în teoria evoluției, iar soluția rezolvării acestora constă într-o inteligentă combinare între toate ramurile științei, la care să se adauge și intuiție, și credință, și esoterism...

Profesor yoga
Gregorian Bivolaru

Gemenii, un miracol biologic

Gemenii și în general nașterile multiple se află printre cele mai interesante și uimitoare bizarerii biologice ale speciei umane. Dintre aceștia, gemenii născuți dintr-un singur ou (monozigoți), ne atrag în mod deosebit atenția atât prin comportamentul lor asemănător, cât și prin asemănarea lor fizică.

Astfel, se pot constata "*coincidențe*" de-a dreptul tulburătoare referitoare la durata lor de viață precum și la alte aspecte: preferințe, antipatii, destine comune.

Sunt ei oare înzestrați cu facultăți psihice deosebite, în special în ceea ce privește telepatia? Studiind acest subiect, ar mai fi un aspect pe care trebuie să-l luăm în considerare și anume faptul că, toate întâmplările pe care le trăiesc gemenii, au adesea cu totul altă valoare, tocmai pentru că ei sunt legați prin relații deosebite.

Când în noiembrie 1970, de exemplu, doi gemeni finlandezi în vârstă de 23 de ani au murit fără o cauză determinabilă, unul după celălalt la interval de câteva minute, deși se aflau la o mare distanță unul de celălalt, știrea a uluit lumea întreagă, devenind un adevărat obiect de studiu pentru parapsihologi și oameni de știință.

Cu toate acestea, medicina nu a reușit să răspundă la întrebarea: de ce indivizi separați, trăiesc și mor ca și cum ar fi unul singur?

Un caz asemănător, poate și mai tulburător, a fost și acela al tinerelor Eller în vârstă de 32 de ani, care în aprilie 1962, în statul Carolina de Nord (SUA) erau internate la spitalul de psihiatrie din Morganton, fiindcă sufereau de schizofrenie. Datorită dificultăților de îngrijire, gemenele au fost mutate în două rezerve separate, în ciuda protestelor lor disperate. Ele chiar au anunțat că vor muri dacă vor fi despărțite. Chiar în acea noapte, ele au fost găsite moarte, iar autopsia nu a descoperit vreo cauză a decesului, ci numai a putut să confirme că amândouă muriseră la aceeași oră!

Acest fapt probează, fără îndoială, existența unei foarte puternice legături telepatice între cele două femei, precum și manifestarea unei forme de psihokinezie (capacitatea a minții și a spiritului de a influența materia, corpul fizic, capacitate pe care ele au folosit-o în mod negativ, destructiv, pentru a-și induce moartea).

Întrebarea care frământă în continuare parapsihologii este următoarea: adevărații gemeni (cei monozigoți) au oare mijloace particulare de comunicare și influență specifice numai lor, sau doar manifestă o înzestrare pe care oamenii obișnuiți nu și-o dezvoltă?

Studiile comparative și statisticile nu au revelat ceva concludent în această direcție, cert este însă faptul că parapsihologii au început să acorde un interes tot mai mare cuplurilor de gemeni "*adevărați*", în experiențele lor de telepatie și comunicare la distanță.

Din punct de vedere ocult, gemenii sunt ființe care au legături karmice (destinice) puternice, ce au rezultat dintr-o viață anterioară în care și-au asumat un destin comun. De exemplu, ei au fost iubiți sau foarte buni prieteni, dar cel mai adesea relația lor s-a întrerupt într-un mod neașteptat și brusc, iar după aceea au regretat despărțirea, dorind până la sfârșitul acelei vieți să se reîntâlnească. Astfel, o căutare reciprocă neîmplinită tinde să se concretizeze într-o viață viitoare, când cei doi ajung să fie gemeni.

În încheiere trebuie să amintim studiile celebre ale profesorului Thomas Bouchard, doctor docent în psihologie la Universitatea Minnesota, care a anchetat, împreună cu echipa sa, cazurile a zeci și zeci de gemeni monozigoți separați imediat după naștere și adoptați de familii diferite, persoane care au trăit până la o vârstă matură fără să știe că au un frate. În viața acestor persoane apar analogii extraordinare ce nu pot fi în nici un caz explicate prin influența familiei și a ambianței.

Astfel, adesea cei doi gemeni s-au căsătorit exact la aceeași vârstă, au avut același număr de copii, au urmat aceleași studii, au avut aceleași boli, dau același nume copiilor, au aceleași hobby-uri, se îmbracă la fel, preferă aceleași lucruri.

Mai mult decât atât, gemenii "*simt*", la distanță, într-un mod miraculos, ce i se întâmplă celuilalt, fie că este vorba de bucurie sau de durere. Celebru a ajuns cazul americancei Martha Burke, care, aflată la 12000 de kilometri de sora ei, a trăit în toate fazele suferințele și moartea violentă a surorii sale survenită în urma unui accident.

În concluzie, chiar dacă nu a fost demonstrată științific încă, telepatia sau legătura subtilă ce se manifestă între gemeni ne aduce adesea la lumină fapte tulburătoare care totuși, nu pot fi negate.

Zaharia Stoian

COINCIDENȚE?

Pe cățel îl chema Toy

Doi gemeni monozigoți (sau monoovulari), Jim Lewis și Jim Springer născuți în Ohio au fost adoptați la scurt timp după naștere de două familii diferite, care nu se cunoșteau și care locuiau la mare distanță, în două orașe diferite. În anul 1979, după 39 ani de separare, cei doi s-au întâlnit. Au constatat cu uimire că pe fiecare îl chema James și li se spunea Jim; că fiecare a studiat avocatura; că le-a plăcut desenul tehnic și tâmplăria. Fiecare fusese căsătorit și avea câte un fiu pe care îl chema la fel: James Allan.

Soțiile lor se numiseră Linda. Ambii divorțaseră și s-au recăsătorit. Pe noile neveste le chema Betty.

Ambii aveau câte un cățel pe care îl chema Toy. De asemenea, amândoi obișnuiau să meargă în vacanță la plaja St.Petersburg din Florida, unde, deși semănau foarte mult, nu se întâlniseră niciodată.

(din Reader's Digest 1980)

Călător din trecut

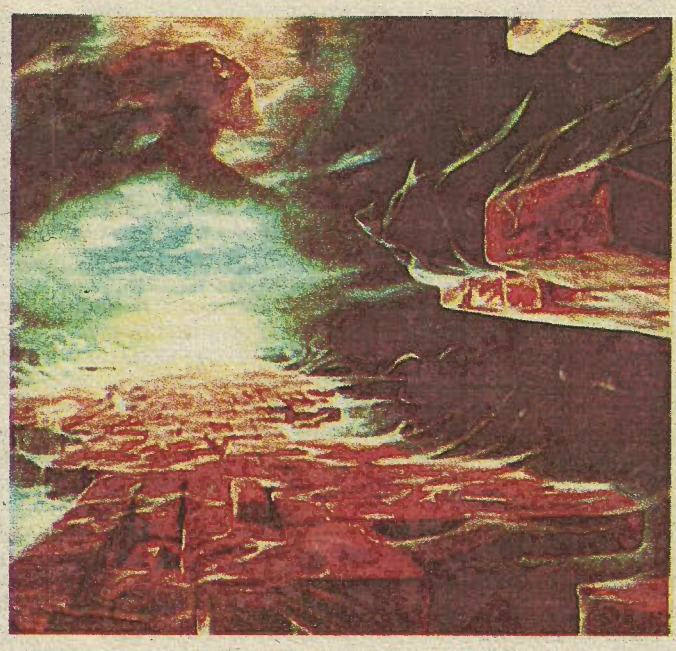

Acesta este cel mai misterios dintre cazurile de care s-a ocupat poliția din New York.

Într-o seară de iunie a anului 1950, un om îmbrăcat bizar a fost văzut pe Times Square, în New York. În acea perioadă, căpitanul Hubert V. Rihn avea sarcina de a face cercetări asupra persoanelor dispărute. Acel om, în vârstă de aproximativ 30 de ani, a fost zărit în mijlocul unei mulțimi care ieșea de la un spectacol de teatru, în jurul orei 23,15.

Necunoscutul purta veșminte demodate: un joben, o jachetă în stil vechi cu un rând de nasturi, pantaloni mulați, cu carouri albe și negre, pantofi încheiați cu catarame. Nimeni nu putea să spună cum ajunsese acest om în stradă. Martorii au declarat că l-au văzut stând nemișcat în mijlocul intersecției, *"privind cu un aer înspăimântat luminile din intersecție, ca și cum le-ar fi văzut atunci pentru prima oară."*

La un moment dat, în sfârșit, s-a deplasat dându-și seama de trafic și încercând să traverseze. Un agent de poliție, postat la colțul străzii, l-a zărit, dar înainte de a putea să-l ajungă din urmă, omul s-a îndreptat spre mijlocul străzii, fără să-i pese de automobile. Un taxi l-a lovit în plin și, până să sosească ambulanța, el deja murise... A fost transportat în cele din urmă la morgă, unde toate obiectele găsite asupra lui au fost meticulos examinate.

Avea printre altele:

- o monedă veche de bronz, din secolul trecut;
- o notă de la un grajd din Lexington Avenue, în care se specifica *"Pentru hrana și adăpostirea unui cal și gararea unei trăsuri: trei dolari"*;
- 70 de dolari în bancnote vechi;
- câteva cărți de vizită pe numele Rudolf Fentz, domiciliat în Fifth Avenue;
- o scrisoare având un timbru poștal din iunie 1876.

Nu se observă pe nici unul dintre aceste obiecte trecerea timpului. Primele cercetări au permis stabilirea faptului că adresa din Fifth Avenue a presupusului Rudolf Fentz corespundea unui magazin al cărui proprietar a declarat că nu știe exact istoricul clădirii. Nimeni nu auzise să se vorbească despre Rudolf Fentz, al cărui nume nu figura în nici un anuar telefonic. Controlul realizat asupra amprentelor sale digitale în cataloagele de la New York și Washington nu a dat nici un rezultat.

Căpitanul Rihn continuându-și cercetările va fi recompensat în insistența sa, căci va găsi într-un anuar telefonic din 1939 un Rudolf Fentz jr. precum și adresa acestuia.

Ducându-se acolo a aflat că în 1939 Fentz avea 60 de ani și că lucra la o bancă din apropiere. În 1940, el a obținut pensionarea și s-a mutat. De la bancă i s-a spus că Fentz a murit cinci ani mai târziu, în 1945, dar că văduva sa mai trăia încă în Florida.

Aceasta a răspuns scrisorii trimise de căpitanul Rihn, scriindu-i că tatăl soțului său dispăruse misterios în vara anului 1876.

Într-adevăr, doamnei Fentz nu-i plăcea ca soțul să fumeze în casă și de aceea el avea obiceiul de a face seara o plimbare pentru a putea fuma o țigară înainte de culcare. Dar, într-o seară, el pur și simplu nu s-a mai întors. Familia sa a făcut cercetări amănunțite și costisitoare care s-au soldat însă cu un eșec: nici un semn de la cel dispărut.

Căpitanul Rihn a descoperit mai târziu o listă cu persoanele dispărute în 1876. Numele lui Rudolf Fentz figura acolo. În momentul dispariției acesta avea 29 de ani. **Vârsta și descrierea hainelor pe care le purta corespund exact cu cele ale victimei din Times Square!**

Interpretarea incredibilă a acestui fapt este posibilă prin fenomenul de transfer instantaneu în timp sau călătorie în timp. Printr-un considerabil concurs de împrejurări, un om a putut, fără ajutorul științei sau a unei inițieri, să treacă peste un *"prag interzis"* pătrunzând într-o falie a continuumului spațiu-timp, la care se considera că au acces numai autorii de romane științifico - fantastice, pentru a se regăsi, într-o secundă, 74 de ani mai târziu.

Daniela Dae ■

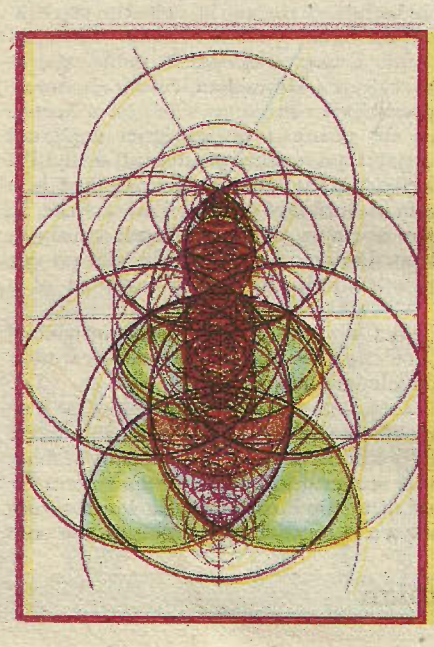

ENIGME? COINCIDENȚE? MISTERE?

PROTESTUL DE DINCOLO DE MOARTE

A trecut deja un secol de când un tânăr muncitor englez, pe nume John Davies, a fost condamnat la spânzurătoare de către un tribunal galez, pentru că ar fi atacat și prădat doi călători, pe drumul din apropiere de Montgomery.

Davies a protestat tot timpul, susținând că, dimpotrivă, cei doi au încercat să-l atace și să-i fure banii, apoi l-au dus în oraș acuzându-l de furt. Pentru că ei erau doi, mărturia lor a atârnat mai greu în decizia tribunalului, chiar dacă cei doi nu se bucurau, totuși, de cea mai bună reputație în ținut.

Urcând pe eșafod, Davies a mai protestat pentru ultima oară, de data aceasta într-o manieră originală, spunând: "Sunt nevinovat și mor rugându-mă la Dumnezeu să-mi probeze într-un fel nevinovăția, și de aceea, fie ca pe mormântul meu să nu crească niciodată iarbă!"

Călăul a acționat prompt, curmând fraza tânărului englez. Acesta a fost îngropat în micuțul cimitir din Montgomery. Foarte curând s-a remarcat că mormântul său era diferit de celelalte, căci, într-adevăr nu era acoperit de vegetație.

Mormântul lui John Davies nu era decât un patrulater gol. Bineînțeles că vestea s-a răspândit în ținut și în scurt timp la mormântul lui a început un adevărat pelerinaj. Agasată, municipalitatea a acoperit mormântul cu gazon. În scurt timp acesta s-a îngălbenit și s-a uscat. S-a adus pământ îngrășat, din grădinile oamenilor, pe care s-a semănat din nou gazon. În zadar! Pământul devenea sterp. Nici cea mai mică buruiană nu creștea pe el.

Către sfârșitul secolului trecut, la mai bine de treizeci de ani de la moartea lui Davies, pentru a se permite lărgirea unui drum și construirea altuia, tot cimitirul a fost mutat și refăcut. Mai mult decât atât, pentru a se egaliza nivelul, a fost adus pământ nou într-un strat de 60 de centimetri. Aleile au fost din nou trasate și, grație îngrijitorilor cimitirului care au semănat iarbă, în câteva săptămâni, întreaga zonă a fost acoperită de un gazon verde și frumos. Cu o singură excepție! Mormântul lui John Davies a rămas în continuare un dreptunghi de pământ negru pe care nu crește nimic.

JOHN ȘI TOBY

ISTORIA UNEI BLÂNDE POSESIUNI

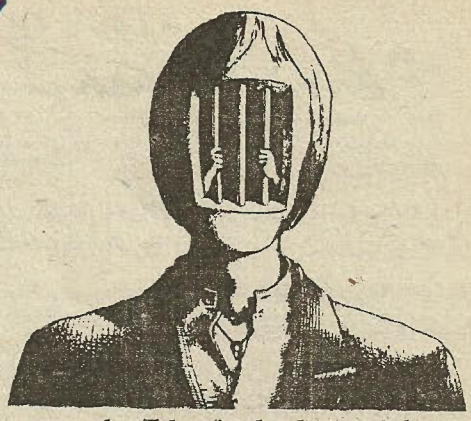

Spiritul unui copil decedat se folosește de corpul unui prieten. În acesta se naște conflictul între două personalități și temperamente opuse. În final spiritul străin îl părăsește spre a se ocupa de ghidarea celor care au murit de curând și nu puteau încă să-și înțeleagă această stare.

Micuțul John Jurgens nu avea decât cinci ani când un prieten al fratelui său mai mare a murit într-un accident de vânătoare. Copilul nici nu și-a mai amintit de el, până într-o bună zi, cinci ani mai târziu, când s-a trezit dimineața țipând că el e Toby.

Mama băiatului s-a îngrijorat foarte tare de această ieșire, John era un copil foarte liniștit, rezervat, căruia îi plăcea mai mult să citească decât să se joace - și iată, dintr-o dată, el a devenit exuberant, foarte vioi, vesel, plin de viață și evident mult mai matur. Și mai spunea și că e Toby!

Timp de două ore John s-a purtat în felul acesta straniu, ca și cum ar fi fost Toby, povestind despre părinții lui, oameni pe care micuțul Jurgens nu-i cunoscuse niciodată. Când a redevenit John cel taciturn, băiatul n-a făcut altceva decât să explice că, pur și simplu, Toby era "în el", folosindu-se literalmente de corpul său și că el nu i s-a putut împotrivi, astfel mulțumindu-se să-l observe, ca un fel de martor interior.

Chiar din seara aceea Toby a revenit în corpul lui John. A vorbit cu familia Jurgens așa cum vorbea pe vremuri, înainte de accident, și aceștia chiar au recunoscut "stilul" lui propriu de exprimare, unele expresii, gesturi specifice și chiar intonații ale vocii.

Toby, care părea într-adevăr că ocupase corpul lui John, a cerut la masă câteva din alimentele lui favorite, pe care însă micul Jurgens nu le putea suferi. Spre marea surpriză a tuturor Toby/John a mâncat tot ceea ce-i plăcea lui Toby, dar îndată ce John era din nou numai John - preferințele și gusturile lui obișnuite reveneau.

Cel care a ghicit din prima clipă diferența, a fost câinele familie Jurgens, și la scurt timp după aceea el era primul care anunța "venirea" lui Toby în John. El lătra și mârâia de fiecare dată când Toby din corpul lui John dorea să-l atingă, comportându-se ca și cum ar fi avut de-a face cu un străin.

După o anumită perioadă de timp, toți cei ai casei, părinți, bunici, frați, s-au convins nu numai că John nu-și bătea joc de ei, ci chiar că pentru o oră, sau două, sau o zi întreagă, John era pur și simplu "ocupat" de spiritul lui Toby.

Într-o zi, când copilul vorbea ca și cum ar fi fost Toby și credea că e Toby, mama micuțului John a avut ideea să-l întrebe calmă dacă fusese să-și vadă părinții. Brusc micuțul s-a întristat și a răspuns că fusese acasă la ai lui de multe ori, dar nici părinții nici surioara lui nu păreau să-l vadă, nici să-l audă. "Ei se purtau ca și cum eu nici n-aș fi fost acolo și mami nu făcea alteva decât să plângă tot timpul" - a precizat el.

Caracterele celor două spirite John și Toby erau absolut opuse și John a suferit de multe ori din cauza acceselor de exuberanță și a șotiilor lui Toby. Atunci când Toby a început să-i facă necazuri lui John la școală, părinții acestuia - care începuseră să se obișnuiască cu evidenta realitate a acestor vizite: au purtat o discuție serioasă cu Toby, spunându-i că este binevenit în John, cu condiția să nu facă nici un rău. Iar Toby a promis să fie foarte cuminte atunci când era în John, la școală!

Însă, pentru că iubea foarte mult fotbalul, Toby a cerut ca John să se înscrie în echipa de fotbal a școlii. Zis și făcut. Când micuțul Jurgens, care trecea drept un mototol a cerut să fie primit în echipa școlii, toată lumea a râs de el. Dar asta n-a durat mult, pentru că de fiecare dată când juca, Toby "era în el" - așa încât John/Toby devenise un excelent înaintaș.

Adesea Toby/John îi cerea bani mamei sale pentru a merge la cinema, plăcându-i la nebunie filmele; dar într-o zi când John nu era "posedat", copilul și-a rugat mama să nu-i mai dea bani de cinema lui Toby, fiindcă lui nu-i plăcea deloc acolo!

Astfel încet, încet, mai ales datorită acestor "nepotriviri de caracter" și a faptului că John avea totuși ceva voință, Toby a început să-și mai rărească vizitele.

În sfârșit, într-o zi când părinții lui John îl tot întrebau despre existența lui din momentele când nu se manifesta prin fiul lor - Toby a spus că și-a dat seama că era de fapt mort și că acum avea altceva de făcut. El a mai adăugat că, datorită celui de-al doilea război mondial (erau în 1943), au murit foarte mulți tineri, care, ca și el la început, rătăcesc în jurul ființelor pe care le-au cunoscut înainte, iar el trebuie să meargă să-i ajute și pe aceștia să înțeleagă noua stare în care se află.

Micuțul John/Toby devenise dintr-o dată mult mai matur și mai serios.

Astfel Toby a plecat și nu a mai revenit niciodată.

Deși medicul pe care l-a consultat familia Jurgens la începutul cazului a spus despre John că era ori un alienat, ori un mistificator genial, datorită tuturor informațiilor inedite și a situațiilor specifice în care fiul lor realmente se comporta și vorbea precum fostul lor cunoscut Toby, în final, au fost convinși de realitatea acestui fenomen de posesie blândă. Aspectul spiritual pe care l-au avut cu toții de câștigat a fost eliminarea teamei de moarte și convingerea fermă că "*lumea de dincolo*" există.

Claudiu Trandafir ■

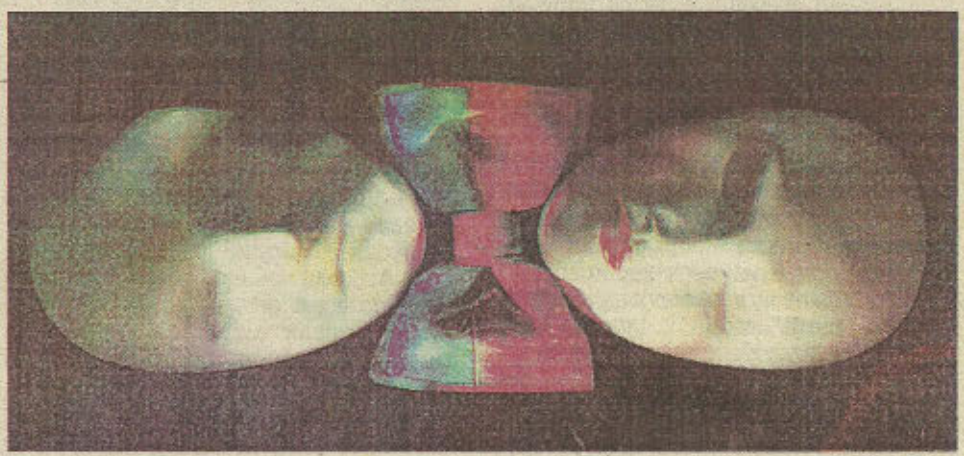

AMERICA- un continent enigmatic?

Adina Secară

Cercetări de ultimă oră afirmă aproape cu certitudine că amerindienii care locuiau pe continentul american înaintea venirii lui Cristofor Columb, se găseau acolo relativ de puțin timp. Numeroase indicii dovedesc prezența unor culturi, mult mai vechi, foarte răspândite, care atinseseră un înalt nivel de civilizație și ale căror vestigii îi uimesc și astăzi pe arheologi. Articolul de față urmărește să vă prezinte câteva dovezi în sprijinul acestor concluzii:

↙ SANCTUARUL ROȚII

Una dintre aceste enigmatice relicve este straniul simbol care se găsește pe vârful lui *Medicine Mountain*, printre crestele bătute de vânturi, ale lanțului muntos Big Horn, în statul Wyoming. Este vorba de un cerc de piatră de douăzeci și unu de metri diametru, desenat cu minuțiozitate și având o formă perfectă. Pietrele sunt dispuse astfel încât formează 28 de raze ce converg către un butuc ca de roată, de patru metri în diametru, care la rândul lui înconjoară un cerc gol, de doi metri diametru.

În jurul simbolului acesta al roții se mai află așezate tot circular șase pietre enorme, care par a fi servit drept tronuri pentru preoții sau preotesele poporului ce a construit acest monument unic în lume.

Amerindienii nu s-au servit niciodată de această "**roată**" căreia îi ignorau total originea, deși, evident, știau de existența ei.

Oamenii albi s-au interesat pentru prima dată de această structură arhitectonică străveche în 1902, când S.C. Simms, de la muzeul din Chicago, și-a petrecut destul de mult timp încercând să-i descifreze misterul. El a concluzionat că este vorba despre un simbol religios, care a aparținut unui popor necunoscut, ce a locuit în regiune cam cu 10 - 15 mii de ani î.C.

Dacă straniile inscripții rupestre găsite în peșterile munților din vest nu sunt tot opera aceleiași civilizații, se pare că aceasta ar fi singura urmă rămasă a acestor locuitori din vechime.

↙ SCULPTURI DE ZECI DE MII DE ANI

Într-un număr vechi din revista *Sacramento Bee* se găsește un articol despre un locuitor din Sacramento, care a descoperit o stâncă acoperită de numeroase sculpturi realizate cu multă grijă. Articolul vorbește despre mai multe pietre de acest gen, ce au fost găsite în cursul forajelor hidraulice, dintre care majoritatea cântăresc peste 600 de kilograme.

Unele dintre ele au fost antrenate de ape la câteva sute de metri sub pământ pe malul unui râu ce curgea în regiune cu mult înaintea ultimei glaciațiuni, adică cu câteva zeci de mii de ani înainte.

↙ INDIENI CU OCHI ALBAȘTRII?

Primii oameni albi ajunși în Dakota au fost surprinși să găsească un trib de amerindieni *Mandans* și care trăia în orașe foarte bine organizate, în jurul cărora, contrar obiceiurilor tuturor celorlalte triburi din Lumea Nouă, ei ridicaseră garduri de pari foarte bine ancorați în sol.

În plus, cei din tribul Mandans, aveau pielea mult mai albă decât ceilalți indieni din America de Nord, și mulți dintre ei aveau **ochi albaștri**!

Niciodată nu s-a mai putut stabili dacă erau urmașii vreunei grupe de exploratori gali dispăruți, deoarece varicela - "*cadoul*" oamenilor albi - i-a decimat pe toți.

↙ UN SCHELET DE PESTE 2,50 M

La Rancho Lompock, în California, au fost exhumate trei fosile umane foarte vechi, de talie gigantică.

La fel au fost descoperite alte fosile foarte mari în Crittendon, Arizona, în 1891 într-un mormânt de piatră, și la Walkerton, în statul Indiana, unde o grupă de "*cercetători*" amatori a distrus una dintre cele mai importante descoperiri de acest gen. Și anume, ei au săpat într-o movilă funerară indiană, descoperind opt schelete de diverse talii, dintre care cel mai mare măsura **mai mult de 2,70 m**! Toate purtau niște armuri impresionante, făcute din cupru. Din nefericire, diversele elemente ale acestei descoperiri au fost dispersate în colecții particulare și, în mare parte, s-au pierdut.

↙ MISTERUL MINELOR DE CUPRU

Nu este impresionant în sine faptul că strămoșii amerindieni erau îmbrăcați în armuri de cupru. De fapt, minele de aramă folosite de primii americani se întindeau pe sute de kilometri în lungul Lacului Superior. Galeriile lor sunt foarte vaste și

remarcabil de bine realizate, având în vedere nivelul tehnologic modest utilizat la construcția lor.

Cu toate acestea, dacă este să dăm crezare primilor coloniști, amerindienii habar nu aveau de existența sau folosința acestor mine! În lucrarea "*American Antiquarian*" se spune: "*nu există nici o așezare locuită în apropiere de aceste mine de cupru. Nici o locuință, nici un schelet, nici măcar un os nu a fost descoperit*". Nu există decât minele izolate și misterul lor impenetrabil.

↙ SCRIERE RUNICĂ ÎN AMERICA

În apropiere de Heavener, în Oklahoma, se găsește un monolit de trei metri înălțime, trei lungime și treizeci de centimetri grosime. Pe una dintre fețele acestuia este gravată o linie de semne ce seamănă cu runele (vechea scriere scandinavă). Caracterele sculptate existau deja, atunci când primii albi au ajuns în Oklahoma, iar indienii nu au folosit niciodată un astfel de tip de scriere!

↙ ALTARUL SACRIFICIAL

Se găsesc de asemenea niște vestigii mute ale unei străvechi civilizații pe vârful unui munte din North Salem, în New Hampshire, care se prezintă într-o structură de douăzeci și două de forme masive de piatră, din care cea mai mare parte este îngropată în pământ de trecerea vremii.

Se găsesc aici, pe fețele acestor stânci, sculpturi delicate. Una dintre ele înfățișează o gazelă și alta un taur, două topoare duble ("*labrys*", cu siguranță provenind din Lumea Veche) și un altar gigantic de piatră, care seamănă cu un altar de sacrificiu, deoarece are sculptat și un șanț de drenaj, caracteristic acestor construcții.

În fundul unei fântâni acum secate, cercetătorii au descoperit un șir de trepte conducând către ceva ce aducea cu un tunel, dar a cărui intrare era blocată cu blocuri mari de piatră. N-au pătruns mai departe.

Orașul rupestru din North Salem a dat curs la numeroase speculații și controverse, deoarece sfidează interpretarea oficială cum că băștinașii indieni erau niște sălbatici ce trăiau numai din vânat.

↙ MONEDĂ ARABĂ DINAINTEA LUI COLUMB

Un alt fapt șocant. În 1954 a fost descoperită în apropiere de orașul Buttons, în Carolina de Nord, o monedă veche. Pe una din fețele ei era gravată o cifră (poate o dată?) 1215. Caracterele înscrise pe aceasta păreau arabe. Întrebarea este dacă moneda a ajuns acolo înainte sau după Columb.

↙ ZEII ROMANI DIN VIRGINIA

În septembrie 1833, niște muncitori care săpau un puț în apropiere de Norfolk, Virginia, au avut surpriza să găsească o

CE SUNT RUNELE

Termenul desemnează alfabetul fonetic al vechilor scandinavi și germani; provine din cuvântul gotic "runa" care înseamnă lucru ascuns.

Este demnă de menționat asemănarea uluitoare cu expresia finlandeză "runot" - cuvânt magic a cărui pronunție este secretă, și cu formula egipteană "ren" - numele secret și esențial al individului, de fapt sunetul vibrație fundamental al sufletului său.

Adevăratele caractere runice nu sunt cunoscute foarte bine deoarece scrierea se făcea la început numai pe tăblițe de lemn, frasin sau mesteacăn, iar literele urmau unghiurile fibrelor lemnoase.

În calitate de sunete ele au fost considerate veritabile Mantre - vibrații fundamentale ale Universului, generate de focarul de forță boreal al acestuia, condus de zeul Tiuth la scandinavi și Thot la egipteni.

Această revelație a "limbii sacre" a fost cunoscută de popoare din locuri și epoci diferite, însă mesajul era același: sunetele erau modalități de rezonanță cu energii subtile ale Macrocosmosului.

La egipteni runele-sunete au inspirat scrierea hieroglifică, rezervată numai inițiaților, dar fenicienii au adaptat-o ulterior nevoilor cotidiene.

Când fenicienii au intrat în Mediterana, prin marea Roșie, au întâlnit popoarele nordice care aveau un limbaj provenit din aceeași sursă îndepărtată, runică.

A atribui o vârstă runelor germano-scandinave nu are nici un sens, deoarece unii istorici afirmă că ele au fost revelate din nou de mai multe ori.

Chiar scrierea ebraică are rădăcini comune cu vechea scriere feniciană a runelor, ceea ce a condus la considerarea ei ca fiind o limbă foarte evoluată din punct de vedere al grafiei.

Vikingii le-au dus cu ei până în adâncul Rusiei. Tot vikingii le-au introdus și în Normandia, unde scrierea runică a coexistat cu latina ca limbă a Bisericii.

La început, francmasoneria medievală și-a exprimat simbolurile în rune; apoi i s-a substituit ebraica.

Numeroase monumente preistorice, megaliți, poartă inscripții runice.

Unii cercetători susțin chiar că ea ar sta la baza scrierii chineze și sumeriene, născute împreună în podișul Altai, țara celor șapte fluvii. De asemenea Katagana - alfabetul fonetic japonez - poate fi și el de proveniență runică.

Multă vreme runele au fost folosite de vrăjitoare, mai ales de cele din Normandia. Exista chiar și un obicei în zonă: când era întâlnită o femeie inițiată în magie, trebuia să i te adresezi cu cuvintele: "Mamă, nu vorbi împotriva mea"! Evident era o veche intuiție a faptului că pronunțarea corectă a runelor are o veritabilă influență în plan subtil, chiar și asupra psihicului.

bucățică de metal lucind în vârful forezei. W.S. Forest, care relatează despre descoperirea sa într-o carte, a descris-o ca pe o monedă străveche, de dimensiunea unui shilling englezesc, având gravată pe o parte o efigie ce semăna, după spusele acestuia, cu un zeu sau erou al **panteonului roman**.

↙ MASCA DE FIER ȘI ARGINT

În comitatul Sullivan, Missouri, un fermier a descoperit în 1879 ceva ce s-a dovedit a fi o veche mască rituală realizată din fier și argint. Confecționarea ei și calitatea aliajului depășeau cu mult capacitățile și obiceiurile triburilor din zonă, astfel că obiectul a fost considerat ca aparținând unei civilizații mult mai vechi, necunoscută. Cine erau acești oameni? De unde veneau ei? Nu se știe.

↙ MESAJUL CRUCILOR DE ARGINT

Tot în categoria întrebărilor fără răspuns se înscrie și perechea de cruci minuscule, din argint, descoperită în Georgia. Într-o carte apărută în 1881, C.C. Jones povestește că aceste cruciulițe par a fi executate cu mare măiestrie și au brațele perfect egale. Elementul cel mai interesant este că pe fețele acestor brațe există gravate niște litere. Jones precizează că este vorba de literele IYNKICIDU. Semnificația lor este încă o enigmă pentru experți, care sunt derutați, printre altele, de faptul că literele C și D sunt scrise invers!

↙ TĂBLIȚE CU CIFRE ROMANE

Pastorul Gass a întreprins niște excavații într-o vale preistorică situată în apropiere de Davenport, statul Illinois. Descoperirile sale constau în mai multe "*tăblițe*" de piatră acoperite cu inscripții. Tot în lucrarea "*American Antiquarian*" despre care am mai amintit, se povestește că pe una dintre aceste pietre erau înscrise cifre "*arabe și*

romane", literele O și F și cifra romană VIII. Același reverend Gass a mai descoperit în același loc niște tăblițe de piatră având gravate pe ele literele TFTOWNS dispersate pe toată suprafața pietrei.

Această enigmă a avut darul de a-l intriga pe președintele Societății Americane de Antichități, care s-a dus el însuși să sape acolo, luptându-se cu țânțarii și cu condițiile dificile din zonă.

Astfel, dl. Charles Harrison a raportat membrilor societății sale că a descoperit chiar el câteva tăblițe enigmatice, în apropiere de Davenport. Ele aveau sculptate inscripții cu cifre romane printre care și inevitabila cifră VIII, precum și alte caractere ce păreau feniciene sau arabe, dar așezarea lor nu conferea nici un mesaj inteligibil pentru epoca noastră.

Prezența cifrelor romane, precum și moneda despre care am mai pomenit, constituie mistere ale arheologiei, care mai dau încă bătaie de cap specialiștilor.

SEMNE PE ZIDURI

În ținutul Bradley, Tennesse, un fermier numit J.H. Hooper a fost foarte mirat câtva timp de inscripțiile bizare de pe o piatră pe care o găsise sub un deal de pe domeniul său. La un moment dat i-a venit ideea să sape în acea colină. Ajutat apoi și de cercetători de la Academia de Științe din New York, a adus la lumină un zid întreg, îngropat de foarte mult timp în pământ. Pe acesta, după ce a fost curățat de pământ și de un strat ce semăna cu cimentul (!), s-au putut descifra o mulțime de semne ce păreau alfabetice, precum și cifre.

Printre cele mai bine de opt sute de semne distincte, puteau fi văzute stele, semilune și semne geometrice. De asemenea, se puteau distinge animale, dintre care unele cunoscute.

În raportul Academiei se menționează că unele semne păreau imitații întâmplătoare ale caracterelor orientale! Cum nu se știe cine și când a gravat aceste caractere, decizia de a le numi "*imitații întâmplătoare*" ale unor semne orientale pare destul de bizară.

Oare și "*cimentul*" era tot "*întâmplător*"?

INSCRIPȚIA ASIRIANĂ

În lista de anacronisme iritante, care contrazic și enervează susținătorii ipotezei oficiale a istoriei Americii de Nord, se mai găsește, de asemenea, și curiosul obiect de origine necunoscută, descoperit de Elwood Hummei.

Acesta tocmai pescuia pe râul Susquehanna, în apropierea locuinței sale din Winfield, Pennsylvania. Privind apa transparentă a observat o piatră plată care părea că are sculptate pe ea niște inscripții. Scoțând-o din apă și-a dat seama că era de fapt o bucată de lut ars pe care erau gravate o mulțime de semne minuscule, de neînțeles pentru el.

Nedând prea mare importanță evenimentului, Elwood a băgat obiectul în buzunarul genții sale de pescar și a uitat de el.

Acesta a stat timp de *treizeci și șapte* de ani în geanta sa, ca un veritabil talisman! Într-o zi, un nepot al lui a găsit obiectul și a început să se joace cu el. Deoarece nepoții săi l-au tot bătut la cap pe Elwood întrebându-l care era semnificația inscripției, în sfârșit s-a hotărât și el că era timpul să afle răspunsul la vechea lui întrebare din tinerețe. Așa că a trimis obiectul la Muzeul Field din Chicago.

Pentru arheologi nu a fost greu să identifice și să traducă inscripția; era vorba despre clauzele unui împrumut dat de un negustor asirian din Cappadocia, cam cu **o mie opt sute de ani î.d.C**!

Nici un savant american nu a putut explica ce căuta acea inscripție străveche asiriană, într-un râu din Pennsylvania, în 1921.

ARHITECTURA STRATEGILOR MILITARI DE MII DE ANI

Printre probele prezenței umane în trecutul îndepărtat al Americii se găsesc și ruinele rupestre din apropierea crestei muntoase Carbon din Virginia.

Aceste ruine sunt ziduri de piatră ce se întind de-a lungul vârfului și care par a fi construite de oameni familiarizați, în egală măsură, atât cu strategia militară, cât și cu arhitectura. Zidurile sunt dispuse în așa fel încât erau foarte ușor de apărat, construcția era foarte solidă, dovadă fiind însuși faptul că a rezistat ravagiilor nenumăratelor secole care au trecut de la ridicarea lor.

Cine au fost constructorii și ce s-a întâmplat cu ei, sunt întrebări fără răspuns. Rămâne totuși incontestabilă concluzia că au existat, în îndepărtatul trecut, popoare înfloritoare care au avut nevoie, în scopuri strategice, de astfel de ziduri. Apoi ele au dispărut aproape fără urmă...

ALCHIMIȘTI ÎN VIRGINIA

Ca o curiozitate finală, în 1958, în perioada cercetărilor din Virginia, la baza zidului descoperit s-a găsit un obiect fabricat de mâna omului: era vorba de un alambic, cu alte cuvinte un vas alchimic!...

Până acum se credea că alchimia este prin excelență o cale esoterică europeană și asiatică.

Însă, câte surprize nu ne mai rezervă viitorul!

O.Z.N.

SEMNE CIUDATE PE CER

Joi 13 august 1970, ofițerul de poliție danez Evald Hansen Maarup se ducea la Knud, fiind la volanul mașinii de serviciu, un Ford-Zodiac. El rula cu o viteză moderată pe drumul ce lega orașul Kabdrup de Fjelstrup. La ora 22:50, atunci când se găsea la câteva sute de metri de o intersecție, a fost cuprins de un fascicul de lumină alb-albastră, venind de undeva de sus; în același moment motorul s-a oprit brusc și luminile mașinii s-au stins. Fasciculul luminos, comparabil ca nuanță cu cel al unui tub fluorescent, era atât de intens, încât șoferul nu putea să mai vadă nimic. El a încercat pe dibuite să cheme postul de poliție prin radio, dar stația, de asemenea, nu mai funcționa. În interiorul mașinii, temperatura creștea puțin câte puțin.

Deodată, fasciculul s-a plasat deasupra mașinii ce se găsea cufundată în beznă. Polițistul a ieșit imediat din mașină și a avut timpul necesar să vadă că fasciculul avea o formă tronconică, cu un diametru la bază de 4-5 metri și a cărui extremitate superioară ieșea dintr-un mare "obiect gri". În câteva minute, fără a produce nici cel mai mic zgomot, fasciculul a fost "aspirat" către deschiderea inferioară a obiectului, iar martorul consternat a văzut retrăgându-se și ultimul fragment al conului de lumină în interiorul misteriosului aparat, printr-o deschizătură de aproximativ un metru.

Odată lumina dispărută în "obiectul" - care era de formă circulară, măsurând cam 12 metri diametru și având la bază două protuberanțe de aproximativ un metru și jumătate diametru fiecare - acesta a început să se deplaseze vertical. Accelerând și fără a scoate nici cel mai mic sunet, el a dispărut în câteva secunde. După aceasta, farurile automobilului s-au reaprins, totul a început să funcționeze normal, bineînțeles și stația radio.

Vă mai prezentăm, dintre multe altele, două cazuri similare, care vin să confirme realitatea fenomenului.

În data de 6 mai 1967, pe locul numit "Câmpul focului", aflat la 9 kilometri sud-est de Schirmeck, în Munții Vosgi, Raymond Schirmann, soția sa, fiul său și un prieten văzură țâșnind dintr-un enorm obiect întunecos și lenticular, ce staționa în aer la 20-30 de metri de sol, trei

fluxuri luminoase de formă conică ce nu atingeau solul.

La Villiers-en-Morvan, Marius Carré și Paul Billard declară că au zărit la data de 21 august 1968, pe o suprafață de aproximativ 2 km distanță, o coloană luminoasă emisă de un obiect ciudat, având dimensiunile unei camionete. Lumina se schimba din alb în verde, iar "coloana" se alungi până când atinse marginea câmpului unde lucrau cei doi martori, trecând în traseul său și pe deasupra unei văi. Această "coloană" oscila orizontal, pentru a rămâne îndreptată tot timpul către tractorul care se deplasa pe câmp.

În final, "coloana" se retrase și, parcurgând cei aproxiamtiv 2 kilometri în câteva minute, fu absorbită în obiectul ciudat, care se îndepărtă.

Este greu să ne imaginăm că la Schirmeck, la Villiers-en-Morvan și aproape de Haderslev (Danemarca), avusese loc o înțelegere între martorii, care nu se cunoșteau între ei, pentru a descrie aceste fenomene, ce nu corespund cu nimic cunoscut de către știința actuală.

Rămâne deci un mister total modul în care "lumina" poate căpăta aceste stranii atribute - de a se curba, de a se manifesta numai cu anumite lungimi, de a "cerceta" precum o antenă. Poate viitorul, și, de ce nu, multașteptata întâlnire cu ființele extraterestre - vor aduce răspunsul.

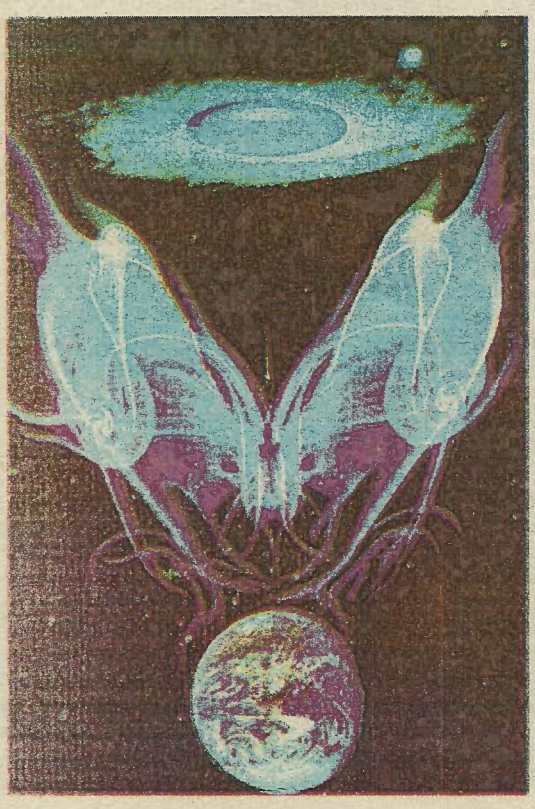

CINE A STINS LUMINA?

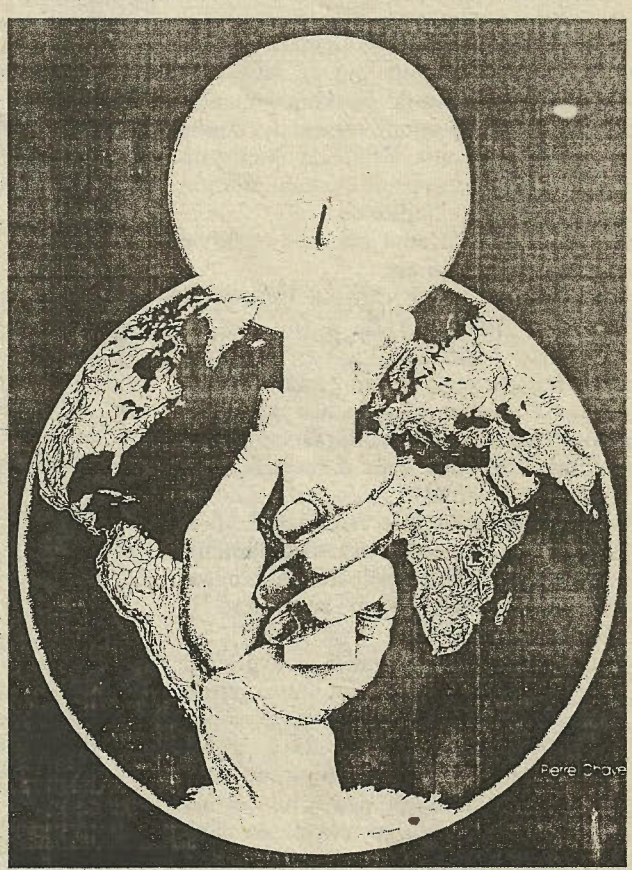

Numărul misterelor rămase fără soluție este practic nesfârșit. Pe data de 14 februarie 1963, orașul Denver din statul Colorado (SUA) a suferit o pană de curent generală, bruscă și total ne- așteptată. Această pană a afectat mai multe persoane decât toate celelalte incidente apărute vreodată în istoria orașului. Totul a început pe la ora 11 dimineața, când curentul electric a încetat brusc să mai circule între cele două mari centrale ale orașului.

Blocajul a provocat un scurtcircuit care a scos în afara utilizării liniile de relee spre Cheyenne și Boulder. Apoi a fost închisă centrala din Cherokee, pentru a se evita deteriorarea turbinelor.

După o oră și douăzeci și cinci de minute de la declanșare, pana de curent a luat sfârșit la fel de brusc și misterios precum începuse. Când curentul de înaltă tensiune a reînceput să circule, echipele de ingineri de întreținere au căutat cu minuțiozitate de-a lungul liniilor cauza defecțiunii. Ei au inspectat de două ori întreaga lungime a liniilor de înaltă tensiune fără a găsi nici cel mai mic indiciu ce ar fi putut lămuri cauza penei de curent.

Absolut perplecși, după multe zile de cercetări, specialiștii rețelei de alimentare cu energie electrică au fost forțați să declare: "*Nu există nici o explicație rezonabilă pentru pana de curent ce a avut loc în 14 februarie 1963, și nu suntem în măsură să garantăm că acest lucru nu se mai poate produce în orice moment. Nu știm ce s-a întâmplat, și, dacă nu intervin alte elemente noi, nici nu vom ști vreodată*".

Dacă ne bazăm pe principiul că nimic nu este nou sub soare, ar trebui să mai găsim, în istorie, astfel de situații. Și într-adevăr, iată câteva dintre ele.

Utah, centrala Eureka, 18 aprilie 1962. Către miezul nopții, un mare obiect neidentificat a aterizat în apropierea orașului. În acel moment centrala a încetat să mai funcționeze, toata regiunea fiind învăluită de întuneric, atâta timp cât obiectul a staționat în zonă.

Brazilia, statul Minas Gerais, centrala electrică Uberaba, 17 august 1959. Tot la fel, noaptea, cele patru mari chei de întrerupere automată a livrării de energie electrică către principalele linii de transport, s-au răsucit în mod paradoxal singure, întrerupând în acest fel alimentarea cu energie a orașului!

Alarmat imediat, serviciul de întreținere al centralei nu a găsit nici o defecțiune de-a lungul circuitului. Curentul nu mai circula de-a lungul liniilor pur și simplu pentru că fusese întrerupt de cele patru chei.

Înainte ca inginerul șef al centralei să telefoneze celor patru centrale mai mici subordonate, situate destul de departe de el, a primit un apel telefonic de la una dintre ele. Inginerul de acolo îl anunța că toate cheile centralei sale s-au pus în poziție de lucru fără nici o intervenție umană, chiar în momentul când pe deasupra centralei a trecut în zbor, la joasă altitudine, o farfurie zburătoare. Atunci inginerul șef i-a recomadat să nu mai bea în timpul serviciului și a trântit telefonul.

Apoi a dorit să restabilească circuitul. A întors două dintre cele patru chei, fără nici

O.Z.N.

un rezultat. Dar când a întors-o pe cea de-a treia, toate cele patru s-au pus automat pe poziție de lucru.

Exact în acel moment, așa cum se menționează în lucrarea "The Great Flying Saucer Hoax" publicată de Coral Lorenzon, președinte al Organizației de studiu al fenomenelor aeriene din Brazilia, inginerul a auzit strigăte de uimire venind din curtea interioară a centralei: o farfurie zburătoare foarte strălucitoare survola terenul, trecând exact pe deasupra liniilor de înaltă tensiune care alimentau în mod obișnuit stațiunea aflată în pană de curent.

De îndată ce OZN-ul s-a îndepărtat, Centrala din Uberaba a început să funcționeze normal.

În încheiere să citățm pana cea mai prozaică și mai lungă care a afectat compania de electricitate din Grass Valley, California, în 1962. Ea a durat mai multe săptămâni de iarnă!

Curios și misterios este faptul că în fiecare seară, la aceeași oră, toate luminile orașului începeau să pâlpâie, se stingeau câteva secunde, apoi reveneau la intensitatea normală.

Experții n-au găsit nici o explicație acestui fenomen. Când deja lumea intrase în panică, un fermier a descoperit explicația ce nu avea, de această dată, nimic supranatural. Acesta a remarcat că în fiecare seară, la apus, taurul lui cel mai mare se scărpina cu spatele de un cablu gros, legat de un stâlp de înaltă tensiune. Din această hilară cauză, nu se știe exact cum anume, curentul se întrerupea în tot orașul timp de câteva secunde!

Grupaj realizat de
Claudiu Trandafir

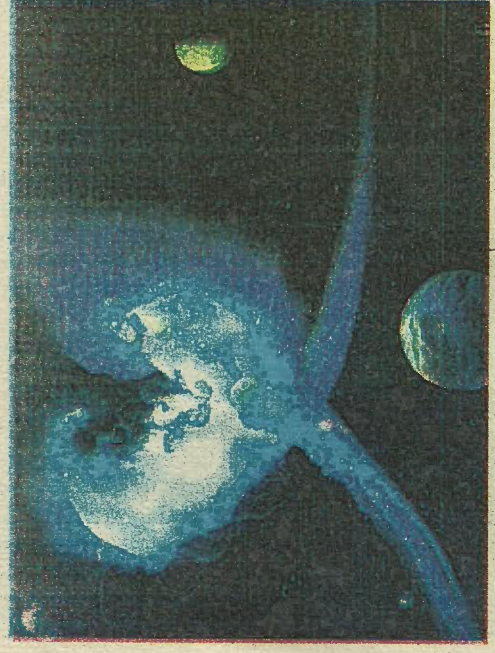

SVETLANA SAUCIUC CONTINUĂ PREZENTAREA CELOR MAI CELEBRE CAZURI DE APARIȚII ȘI DISPARIȚII PETRECUTE ÎNTRE ANII 1910-1940.

Dinastia Romanovilor și Lenin

Se știe că una dintre cele mai mari enigme ale istoriei Rusiei o constituie dispariția familiei Romanovilor, în împrejurări misterioase, în mijlocul tragicelor evenimente ale Revoluției comuniste.

Din cea mai mare parte a relatărilor rezultă că absolut toți au fost împușcați, iar corpurile lor au fost arse în 16 iulie 1918.

Însă din acea zi nu au încetat zvonurile referitoare la supraviețuirea lor. Se pare că unii dintre ei au reușit să fugă în Polonia într-un tren închis, cu permisiunea tacită a lui Lenin.

De-a lungul anilor au fost mai multe persoane care au purtat numele de Romanov: printre aceștia un colonel Michael Goleniewski, ofițer polonez, care s-a prezentat la Națiunile Unite în 1960. El a pretins că era fiul lui Nicolae, marele duce Alexei, și a fost susținut în declarația sa de un director de la CIA.

Mai multe femei au pretins că se numesc Anastasia, cea mai mică dintre fiicele țarului.

Misterele regale, precum și dispariția averii Romanovilor, care se crede că încă mai există în băncile Vestului, au făcut să se scrie foarte multe romane și scenarii ce doreau să răspundă întrebării: ce s-a întâmplat cu familia ultimului țar?

(din Jay Robert Nash, *"Printre dispăruți"*)

Oare cine îi colecționează pe acești Ambroise?

Ambroise J. Small, proprietarul unui teatru din Toronto și o binecunoscută personalitate a orașului, se hotărâse să-și vândă teatrul, și stabilise împreună cu soția sa să-l evalueze la un milion de dolari.

În seara zilei de 2 decembrie 1919, el a ieșit să cumpere ziarul "New York Times" și a observat supărat că viscolul puternic determinase întârzierea trenului care aducea presa. Aceasta a fost ultima dată când Ambroise J. Small a fost văzut.

Căutarea lui a durat nouă zile, deoarece se știa despre Small că avea mai multe amante pe care le întreținea. Secretarul său personal, John Doushty, prins exact în aceeași zi cu 100.000 de dolari în buzunar sustrași din casa teatrului, a dat poveștii o altă întorsătură. Judecat ulterior și condamnat la un an închisoare pentru furt, acesta totuși nu a putut da nici o explicație suplimentară în legătură cu dispariția patronului său.

Moștenirea sa a generat numeroase

pretenții și apariția a tot felul de legături dubioase; dar Small a fost declarat oficial mort abia în 1923.

Charles Fort, celebrul colecționar de întâmplări misterioase, a făcut legătura cu dispariția unui alt Ambroise din SUA, și anume Ambroise Bierce (despre care am relatat în numărul 6 al revistei). Fort adaugă amuzant: *este oare cineva care-i colecționează pe acești Ambroise?*

(din Charles Fort, *"Operele complete ale lui C. Fort"*)

Desculț în parc

În februarie 1920, pe o câmpie din Hampshire, Anglia, a fost găsit corpul gol al unui bărbat. Urmele arătau că el parcursese ultima distanță șchiopătând, înainte de a muri înghețat.

Investigațiile nu au dus la nici o concluzie, nu s-a putut face nici o legătură între acest om și vreo dispariție semnalată anterior. De asemenea, cazul a fost declarat un accident și nu o crimă.

Deși fotografiile bărbatului au fost publicate în nenumărate rânduri în toate ziarele mari ale Angliei, poliția nu a reușit să dezlege enigma corpului gol, care arăta totuși că ființa fusese un adult perfect sănătos, despre care s-a presupus că avea o stare materială bună.

(din Charles Fort, *"Operele complete ale lui C. Fort"*)

A fost everestul cucerit cu 30 de ani mai devreme?

Alpiniștii George Leigh Mallory și Andrew C. Irvine aveau de parcurs mai puțin de 330 de metri până să atingă vârful muntelui Everest, în ascensiunea lor din 8 iunie 1924. O bruscă furtună de zăpadă i-a ascuns din fața camerei de luat vederi cu care erau urmăriți din tabăra lor și, la încetarea acesteia, după câteva ore, nu a mai fost găsită nici o urmă din cei doi, deși nu avusese loc nici o

avalanșă.

Everestul a fost "cucerit", așa cum este astăzi atestat, abia în 1953, dar este posibil ca cei doi bărbați să o fi făcut cu aproape 30 de ani înainte.

Mallory, un bărbat de 36 de ani, mai participase la încă două expediții anterioare de cucerire a Everestului, acum fiind chiar conducătorul acestei ascensiuni. Irvine, fiind în vârstă de 22 de ani, avea mai puțină experiență, dar era foarte bine pregătit fizic și, în plus, avea și aparat de oxigen.

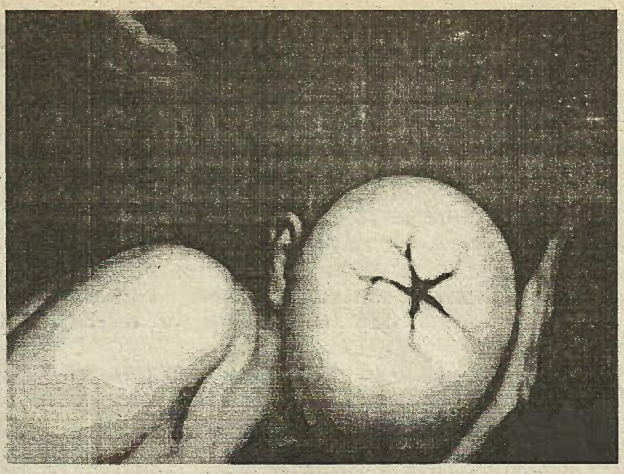

Ei și-au făcut tabăra cu o noapte înainte la 8000 de metri altitudine și au trimis un mesaj, printr-un șerpaș care-i însoțea, pentru a spune celor de jos că speră să atingă vârful în dimineața următoare.

Din motive necunoscute, ei și-au întârziat plecarea cu câteva ore, începând urcușul în jurul orei 12, în loc de ora 8. Au putut fi urmăriți cu camera de luat vederi până la altitudinea de 8200 de metri, apoi norii i-au acoperit și n-au mai fost văzuți niciodată.

(din Geoffrey Broughton, "*Urcând Everestul*")

Dispăruți în căutarea orașelor pierdute

Când auzim despre expedițiile făcute în căutarea "orașelor pierdute", ne ducem automat cu gândul la conchistadorii portughezi și spanioli ai secolului al XVI-lea, care căutau legendarul El Dorado. O altă asemenea expediție a început în 20 aprilie 1925, în Brazilia, cu scopul de a găsi așezările umane abandonate din puțin cunoscutul podiș Mato Grosso.

Aceasta era condusă de lt. col. Percy Fawcett, un arheolog și geograf pasionat, ce era înzestrat de asemenea cu mult spirit de aventură. Visele lui erau tot la fel de vii și de măreț ca și cele ale conchistadorilor, așa încât luând cu el pe fiul său, împreună cu un prieten apropiat Raleigh Rimell, a pornit către un loc necunoscut și interzis.

Fawcett a activat în armata indiană a Marii Britanii, în Ceylon, la începutul secolului, petrecându-și o mare parte a timpului său liber în căutarea vechilor morminte și comori. Plecând în America de Sud și-a petrecut anii 1906-1909 supraveghind "*un sector foarte nesigur de la frontiera braziliano-boliviană*". La sfârșitul acelei perioade, el a studiat cu atenție o povestire portugheză din secolul al XVIII-lea, referitoare la un mare oraș străvechi, aflat în ruină acum, în care rămăseseră foarte multe bogății, în special aur.

Convins de autenticitatea povestirii, Fawcett și prietenii săi au pornit din Cuyaba, călătorind mult și intenționând să părăsească țara.

Ultimul său popas cunoscut a fost făcut la data de 30 mai, iar ultima sa scrisoare care a ajuns în civilizație consemnează: "*Am mers mii de mile prin cerraba (o pădure cu arbori pitici), am trecut nenumărate râuri mici înot, am urcat munți stâncoși care păreau a fi de netrecut, am luptat cu insectele... În sfârșit, vom ajunge într-o zonă cu adevărat interesantă în următoarele două săptămâni.*"

Nimeni nu a mai auzit nimic despre Fawcett și prietenii săi. Deoarece el anunțase că va dispare pentru aproape doi ani, soția sa a rămas în tot acest timp liniștită, căutările începând abia în mai 1928.

Indienii din multe triburi vrăjmașe se acuzau reciproc că i-ar fi ucis pe exploratori. Alții spuneau că i-au văzut pe englezi aproape morți de boală și de oboseală în junglă.

Timp de zece ani după aceea, alți călători se întorceau din junglă cu vestea că Fawcett ar fi devenit el însuși indian, sau că înnebunise și-și pierduse mințile și rătăcea de la un trib la altul, dar niciodată nu a existat o dovadă clară a existenței sau morții acestuia și a tovarășilor săi.

(din Peter Flewing, "*Aventuri braziliene*")

Omul care și-a pierdut trecutul

Un extraordinar caz de amnezie pe o durată de 40 de ani a fost raportat în 1927. Albert Mayfield, un englez ce călătorea la bordul vasului Siam, a leșinat după ce a avut o hemoragie nazală.

Când și-a recăpătat cunoștința, el s-a recomandat ca fiind Albert Gurney of Rose din Minnesota - dar amintirile sale cele mai recente erau de când avea vârsta de 14 ani și un coleg l-a lovit cu o piatră în cap.

Ziarul "The New York Times" din 16 iulie 1927 scrie despre acest fapt următoarele: "*Gurney a trebuit să fie calmat când a văzut pentru prima dată un avion și a auzit pentru prima dată muzică de jazz la radio, pentru că înainte de amnezia sa nu existau astfel de aparate. Deși înainte de leșinul de pe vapor el vorbise despre soția și cei doi copii ai săi, după aceea nu și-a mai adus deloc aminte de ei. De altfel, el nu a mai fost în stare să se exprime în cele câteva limbi străine pe care le știa mai înainte.*"

A trebuit să treacă mult timp pentru ca el să fie convins să-și asume din nou vechea sa personalitate și povestea celor 40 de ani uitați, poveste de care, de altfel, s-a îndoit în adâncul sufletului său, până la moarte.

O altă identitate a spărgătorului de bănci

Spărgătorul de bănci John Dillinger, a fost împușcat de către agenții federali în 22 iulie 1934 la Chicago. Sau cel puțin așa susțin autoritățile. Dar Jay Robert Nash, un alt celebru căutător al dispariților misterioase, susține că persoana care a fost autopsiată sub numele de John Dillinger era mult mai scundă, avea ochii căprui și nu albaștri și suferea de un reumatism arterial pe care Dillinger nu-l avea.

A fost oare asasinarea acestei persoane despre care s-a spus că este Dillinger, o manevră politică publicitară? În orice caz prinderea, sau mai bine zis uciderea lui, i-a oferit lui Edgar Hoover de la Biroul de investigații (devenit ulterior FBI) un foarte mare prestigiu.

Se presupune că Dillinger a mai trăit multă vreme sub o identitate falsă, plin de bani și nederanjat de nici un ofițer de poliție.

(din Jay Robert Nash, "*Printre dispăruți*")

Avionul dispărut deasupra New York-ului

Pe data de 17 aprilie 1938 a avut loc dispariția misterioasă a unui avion într-o zonă foarte populată. Andrew

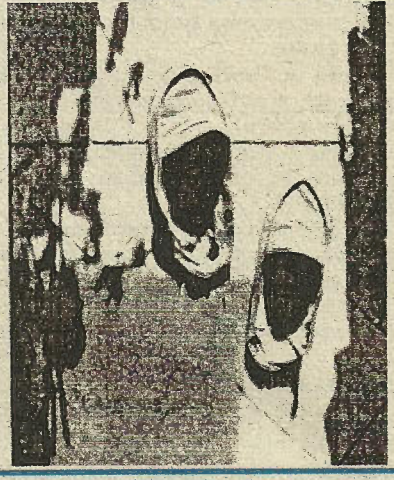

APARIȚII ? DISPARIȚII ?

OARE CÂND AI SĂ REVII?

Câteodată, când anumite persoane dispar, se spune că s-au dizolvat efectiv în aerul înconjurător.

Este, de exemplu, cazul lui David Lang și al dispariției sale survenită în timp ce traversa un câmp din Tennessee, în fața a cinci martori.

Este binecunoscută povestea unui sat numit Anji-Runi, a cărui locuitori, bărbați, femei și copii au dispărut într-o singură zi în anul 1933, lăsându-și pușlile în picioare lângă ușile caselor, caiacurile să putrezească pe plajă și câinii să moară de foame; dispăruți fără să lase nici un indiciu de ce și pentru ce au plecat și unde s-au dus.

La lunga listă a dispărițiilor misterioase adăugăm acum un caz remarcabil.

24 iulie 1938 se anunța a fi iaro zi toridă în deșertul regiunii Orientului Mijlociu, care la acea vreme era numit încă Mesopotamia. Odată în plus, arabii ridicaseră armele; britanicii îi supravegheau fără încetare. În ziua aceea, locotenentul-navigator W.T.Day și ofițerul-pilot D.R.Steward s-au suit în micul avion mono-motor și au decolat pentru un zbor de recunoaștere deasupra deșertului. Timpul de zbor estimat: patru ore. Nimeni nu i-a mai văzut de atunci.

Când au regăsit avionul, a doua zi, misterul a devenit și mai profund. În rezervor era benzină și motorul demara la un sfert de cheie. Nimic nu făcea să se creadă că avionul fusese ținta trăgătorilor și nu s-a găsit nici cel mai mic indiciu asupra cauzei care i-a făcut să aterizeze acolo unde au făcut-o, adică în mijlocul unei vaste întinderi de deșert neospitalier.

Echipa de salvare a făcut o altă descoperire care n-a făcut decât să adauge alte semne de întrebare la enigma aviatorilor dispăruți.

Aproape de avion se vedea clar pe nisipul neted amprentele ghetelor lui Day și Steward, acolo unde săriseră din avion. Urmele lor arătau că au părăsit avionul pentru a merge alături pe o distanță de aproape 40 de metri. Apoi urmele dispăreau! Felul în care amprentele erau dispuse arăta că cei doi bărbați s-au oprit pur și simplu în picioare unul lângă altul și apoi nu mai era nici o urmă.

Nu vom ști probabil niciodată ce s-a petrecut cu ei. Deșertul a fost scotocit de nenumărate patrule, de camioane blindate și, în plus, survolat de avioane. Nici o urmă a aviatorilor dispăruți n-a fost vreodată descoperită. Povestea vieților lor s-a terminat acolo unde se întrerupeau urmele lor. Și tot aici începe un alt mister clasic al persoanelor dispărute, o altă poveste adevărată dintre cele mai stranii din câte există.

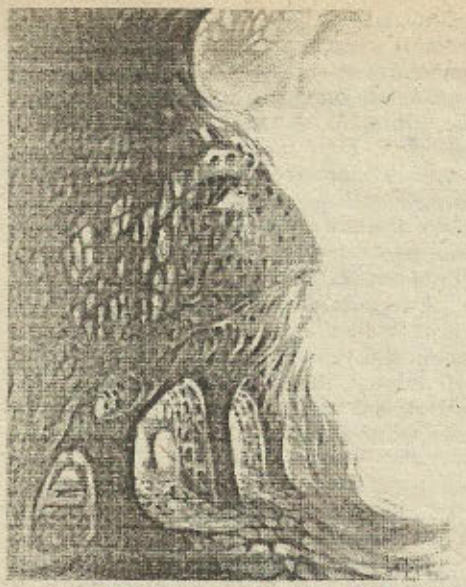

Carnegie Whitfield, nepotul unui mare magnat al oțelului, a decolat cu acest avion de pe Roosvelt Field, din Long Island. El avea experiența a 200 de ore de zbor cu micul său avion, iar acesta avea combustibil pentru aproape 200 de kilometri. Avionul nu a mai fost găsit niciodată.

Imaginația publicului, plină de amintirile răpirilor și dispărițiilor misterioase, a scornit tot felul de explicații, mergând chiar până la a spune că tânărul pilot de 28 de ani a fost văzut în alt stat, un an mai târziu, purtând același costum de zbor, dar conducând de această dată un camion.

Cu toate acestea, Andrew Whitfield a dispărut definitiv, deasupra New York-ului fără să-și aranjeze afacerile sau să-și regleze conturile și fără să se mai găsească vreo urmă din avionul său.

(din Jay Robert Nash, "*Printre dispăruți*")

Ultimul zbor al Ameliei Earhart

A mai fost numită Lady Lindy, datorită "războiului" pe care l-a dus împotriva lui Charles A. Lindbergh, un mare aviator care nu dorea ca ea să fie considerată cea mai bună femeie pilot a Statelor Unite.

Născută în 1898, a terminat colegiul dorind să devină doctor, când a descoperit zborul...

În 1922 a stabilit un nou record de altitudine la concursurile aviatice pentru femei.

În 1928 a devenit prima femeie care a traversat Atlanticul în zbor, realizând această performanță singură! De altfel, era renumită pentru faptul că iubea foarte mult singurătatea în timpul zborului.

Punctul culminant al carierei sale a fost un zbor în jurul lumii într-un avion bimotor special echipat. Plecarea a avut loc în 20 mai 1937. Ea și copilotul său Fred Noonan au zburat deaspra Floridei, Braziliei, Africii de Vest, Pakistanului, Indiei, Singaporelui și Australiei.

Totul a decurs normal până în data de 2 iulie. În acea dimineață, cei doi au părăsit Guineea, urmând să străbată 2556 de mile până la micuța insulă din Pacific numită Howland.

O navă a pazei de coastă, numită Itasca aștepta să primească semnale radio, iar altele patrulau prin zonă.

În sfârșit, primele comunicări. Fragmente disparate din care se puteau distinge cuvintele: "*sunt nori mulți și presiunea este mare... dificil de controlat...*" Au fost de altfel și ultimele cuvinte primite de la avionul așteptat.

Când soțul Ameliei a înțeles că aceasta dispăruse, a mers la o foarte bună prietenă a ei, Jaqueline Cochran, și ea un bun pilot care mai localizase în trecut avioane dispărute. Mai mult decât atât, Amelia considera că prietena ei avea capacități extrasenzoriale, telepatice. Aceasta i-a spus soțului că Amelia trăia și, fără să știe detalii despre ultima etapă a zborului, ea a menționat zona din Pacific unde era Amelia precum și numele a două nave ce se aflau prin apropiere, una dintre ele fiind chiar... Itasca (despre care evident nu avea de unde să știe), iar cealaltă fiind un vas japonez.

În autobiografia pe care și-a scris-o ulterior, Jaqueline spune: "*Este curios cum nu a putut fi detectat un avion atât de mare într-o zonă atât de bine controlată. Am mai receptat telepatic semnale de la Amelia încă două zile. Veneau din acea zonă, dar în ciuda tuturor eforturilor nu au putut-o găsi.*"

Cercetările de mare amploare nu au condus la nici o descoperire. Au fost ascultate din nou mesajele de la ea și a circulat o poveste cum că ar fi spus la un moment dat: "*suntem pe un coral în sud-vestul unei insule necunoscute*".

Ulterior, datorită războiului, s-a presupus că a fost executată de către japonezi. După război, un american care se refugiase în insula Saipan în 1937 a mărturisit că existau două femei pilot acolo, iar una dintre ele semăna cu Amelia.

Cu toate acestea niciodată nu s-a făcut deplină lumină în cazul ei și al colegului său de zbor Fred Noonan. ■

APARIȚII DISPARIȚII

TEHNOLOGIE MISTERIOASĂ

CAZUL TEMPLETON

În ianuarie 1963, revista oficială a radioamatorilor din Statele Unite Q.S.T., publica un articol semnat de Jack Naiork, care putea lăsa pe orice cititor perplex.

În 1958, în orașul Templeton (California), recepția unei stații de televiziune locală, a fost perturbată timp de mai multe luni, pe o rază de 65 de km, de o curioasă interferență a cărei proveniență nu a putut fi localizată.

Se știe că toate stațiile de emisie pot fi foarte ușor localizate cu ajutorul aparatelor de goniometrie adaptate acestui scop, pornind de la faptul că semnalul emis de antenă se depărtează în spațiu diminuându-și intensitatea, precum undele concentrice care se formează la suprafața unui lac, atunci când aruncăm o pietricică în el...

În cazul de față, nu s-a putut detecta sursa interferenței, deoarece intensitatea semnalului era în mod paradoxal **constantă** în toate punctele din spațiu unde au fost făcute măsurători...

Directorul, Godfrey Smith este o personalitate cunoscută în lumea afacerilor și a politicii, și-a terminat studiile la Princeton, și, în timpul celui de-al doilea război mondial, a fost subsecretar de război pentru proiectele progresiste.

Pe data de 1 mai, telefonistul stației de televiziune WKOO este copleșit cu apeluri telefonice din partea telespectatorilor care protestau, deoarece pe ecranele receptoarelor lor apăruseră niște benzi negre, datorate unui alt semnal, ce interfera puternic cu cel emis de stație.

S-a efectuat un control amănunțit asupra postului emițător și asupra tuturor echipamentelor stației. Totul era aici în ordine, deci interferența nu putea proveni decât din exterior. S-au gândit că este posibil să fie câțiva radioamatori, care emit clandestin și interferează cu frecvența joasă a stației. Doi ingineri și doi tehnicieni au căutat să localizeze sursa, dar au fost stupefiați de faptul că nu pot stabili proveniența acestei interferențe.

S-a apelat atunci la alte mijloace. Pe data de 2 mai patronul a solicitat sprijinul și intervenția inginerilor de la Comisia Federală a Comunicațiilor din SUA (F.C.C.) pentru a localiza și elimina interferența perturbatoare.

Pe data de 3 mai aceștia declară că interferența nu poate fi localizată prin mijloacele convenționale. Pe data de 4 mai, Smith telegrafiază la Washington pentru a cere ajutor F.B.I. În 5 mai, postul TV WKOO face cunoscut prin ziarul local, că oferă 10.000 de dolari recompensă celui care va reuși să localizeze interferența. Pe 10 mai, experții de la Hadley Consultyng Engineers trimit raportul lor, unde se precizează:

a) Interferența nu este direcțională;

b) Intensitatea sa este uniformă pe o rază de 65 de kilometri în jurul orașului Templeton; ea descrește apoi normal;

c) Frecvența sursei interferenței în mod clar nu este în sincronicitate cu cea a rețelei electrice, verificare efectuată cu ocazia întreruperii alimentării cu energie electrică a orașului Templeton;

d) După părerea experților, interferența este provocată și propagată într-un mod diferit față de ceea ce se cunoaște în tehnica actuală.

Se arată în plus, că au fost folosite toate mijloacele existente pentru a localiza și identifica această interferență, și că ipoteza conform căreia ar fi vinovat un radioamator, nu poate fi luată în considerare.

Autorul articolului apărut în Q.S.T., arată că C.I.A. a redactat la începutul lunii iunie un raport secret, unde se spunea că cei mai buni specialiști americani în electronică erau incapabili, pentru moment, să explice acest fenomen. Dar acest raport nu a fost publicat niciodată.

Pe data de 1 iunie, patronul postului de televiziune cerea autorizarea întreruperii activității stației, din cauza interferenței care împiedica buna sa funcționare.

De asemenea, recompensa pentru cel în măsură să găsească sursa fenomenului perturbator a crescut la 100.000 dolari.

Interferența încetează pe neașteptate, și pe data de 15 august, Smith face cunoscut prin intermediul presei, că stația va emite din nou în 48 de ore; el precizează în același articol că F.C.C. și F.B.I. refuză să facă orice comentariu pe marginea acestui caz, și că nu există motive să credem că detaliile vor fi făcute publice o lungă perioadă de timp.

Dispariția inginerului

Articolul din Q.S.T. se termină cu o notă, indicând că rapoartele ce vorbesc despre această situație nu au putut stabili vreodată când și în ce mod fusese localizată și eliminată această interferență.

După opinia autorului, F.B.I.-ul, punând telefonul patronului sub urmărire, a interceptat următorul mesaj, de origine necunoscută, pe data de 2 august: "Interferența va înceta timp de 5 minute în această seară, începând cu ora 21. O pot elimina definitiv, dar recompensa oferită trebuie să fie de 250.000 dolari. Trimiteți-mi această sumă în contul Nr.34, la Banca Internațională din Berna, Elveția. Când acești bani vor fi depuși, interferența va înceta definitiv".

Către ora 21, Smith conectă aparatul de măsură a intensității, și, la ora anunțată, semnalul care până atunci era de 6700 microvolți, scăzu la zero timp de 5 minute, apoi reveni la valoarea sa anterioară.

Pe de altă parte, se știa că Jerome Lindsay Barnes, vechi inginer-șef la TV WKOO, a descins în fața hotelului Grand Bahama din Nassau, în data de 10 august. Barnes, absolvent al Universității din Chicago în 1939, fondator al clubului local VHF (unde radio de foarte înaltă frecvență), va rămâne două luni în acel hotel, apoi va dispare fără urmă pentru totdeauna. Nu se va găsi nimic care să ateste prezența sa oficială acolo, dar secretare sa descoperi după dispariție o copertă de dosar de culoare roșie, pe care era scris: **STRICT SECRET - "Studiu asupra ecuațiilor lui Gauss, exprimând posibiliatea realizării unui sistem de radiații VHF nelocalizabil"**

Autor: J.L.Barnes, Laboratorul de radiații al M.I.T.,

Iunie 1942

Exemplar unic, a nu se ridica din fișier."

Lângă titlu mai era o înscriere, decolorată de timp:

"Irealizabil. Este un proiect fantasmagoric." Rezoluția era semnată de însuși Godfrey Smith, subsecretar de război pentru proiecte progresiste, viitorul patron al stației de televiziune.

Jack Naiork, într-o notă la începutul articolului său din revista Q.S.T., scrie: "Cazul Templeton a intrat de acum în istorie. El a fost relatat în mod sumar la vremea respectivă, din motive de securitate."

Istoria dosarului să fie de fapt doar o poveste inventată? Dacă da, în ce scop? În fața preciziei mărturiilor însă - nume, locuri, date, etc - se pare că nu se poate nega realitatea faptelor.

Rămân totuși câteva întrebări fără răspuns:

1. Este posibil să se realizeze un câmp de unde radio nelocalizabil? În acest caz, să ne gândim la aplicațiile unei asemenea descoperiri în domeniul strategic.

2. Ce s-a întâmplat după aceea cu Barnes și descoperirea sa?

3. Să fie oare vorba doar despre un fenomen din păturile înalte ale atmosferei, necunoscut încă, și al cărui studiu a fost considerat drept temă pentru dosarul "TOP SECRET"?

În 1994, 26 ani mai târziu, răspunsurile la aceste întrebări nu existau încă, cel puțin pentru publicul larg...

■

Emilian Bazac

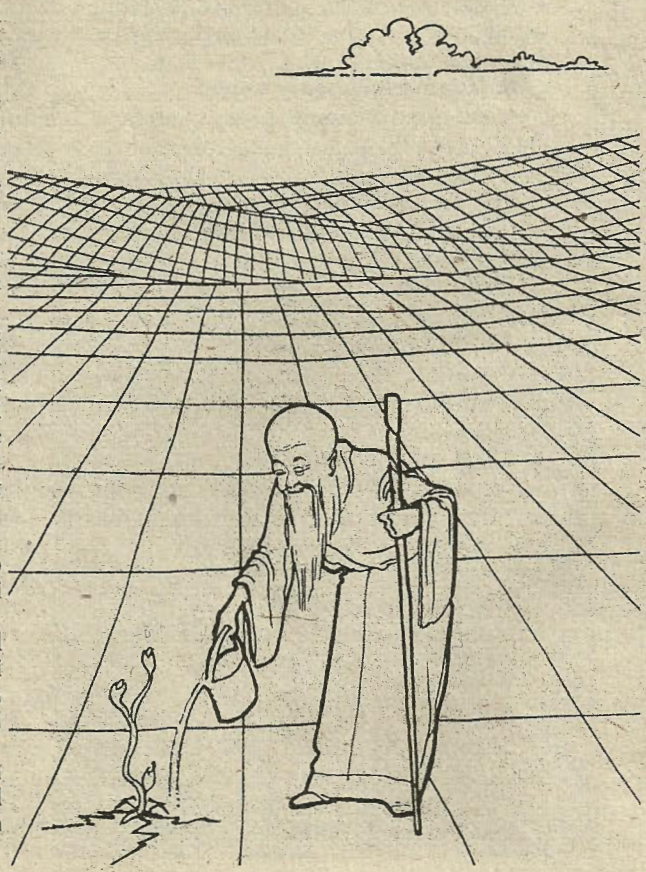

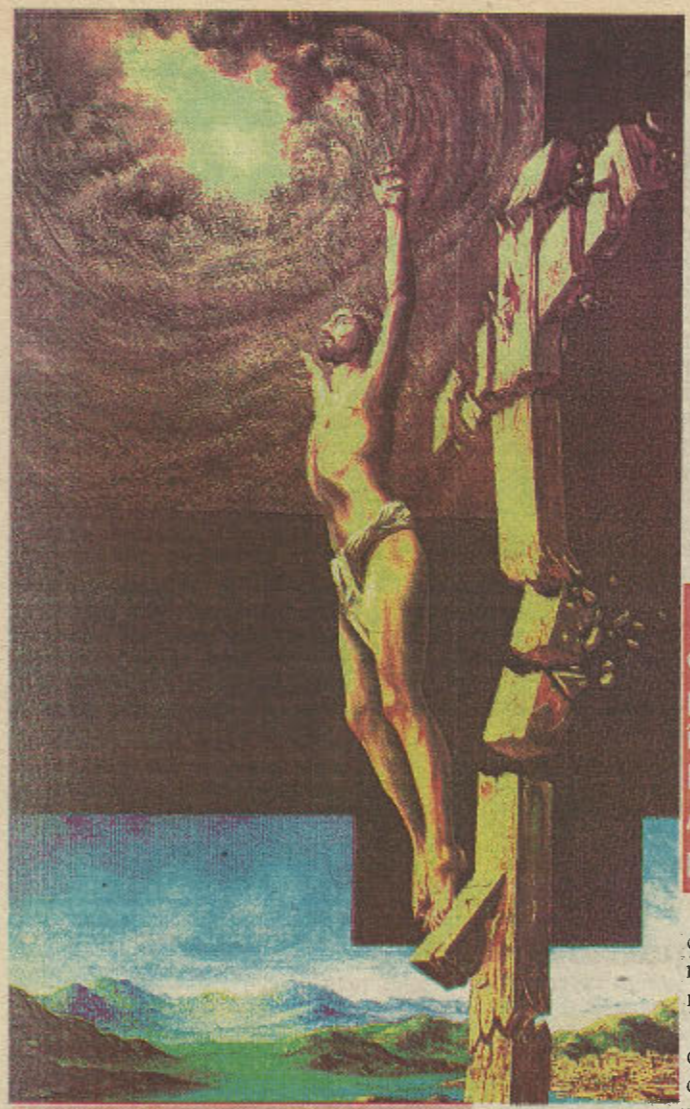

ULTIMII PAPI

La începutul mileniului I după Christos, un călugăr irlandez a făcut cea mai uluitoare profeție care va zgudui întreaga lume creștină încă o mie de ani. El afirmă că vor mai conduce Biserica numai 111 papi, după care va domni Anticristul. Papa Ioan Paul al II-lea este penultimul...

Profeția Sfântului Malachie

Numele lui adevărat era O'Morgair și s-a născut în Irlanda prin anul 1094. După o viață de supunere pioasă și fervoare în sânul bisericii, acest călugăr sfânt s-a stins în brațele prietenului și maestrului său Sfântul Bernard, în zorii zilei de 2 noiembrie 1148. Fantastic este faptul că el prezisese cu câteva luni mai devreme că va fi "*eliberat de învelișul lui de carne în acel an pe 2 noiembrie*".

Profetul a fost canonizat de papa Clement al IV-lea în data de 6 iulie 1190, iar relicvele sale au fost depuse ulterior în catedrala Troyes, alături de cele ale Sfântului Bernard.

Sfântul Malachie n-a lăsat scrieri mistice sau teze metapsihice despre religia și practica sa creștină; ceea ce a rămas de la el sunt numai câteva foi care continuă să intrige lumea și chiar să îngrozească creștinătatea. De ce? Pentru că el a profețit nici mai mult nici mai puțin decât **sfârșitul lumii și venirea Anticristului**. Este vorba despre faimoasele profeții papale, însoțite de 111 devize latine pentru fiecare papă în parte.

Sfântul Malachie afirmă că, începând de la papa Celestin al II-lea (1143-1144), vor mai conduce creștinătatea numai 111 alți Suverani Pontifi - papi sau anti-papi (cei a căror "domnie" a făcut multe deservicii creștinismului).

Iată câteva dintre devizele enigmatice lăsate de Sfântul Malachie, care au caracterizat unii papi sau anti-papi de-a lungul secolelor:

5. "De la țară albă"

A fost papa Adrian al IV-lea (1154-1159) care a avut o origine foarte modestă. El a fost inițial țăran din satul Saint-Alban.

6. "Dintr-o închisoare neagră"

A fost papa Victor al IV-lea - anti-papă (1159-1164). El a fost numit cardinal de Saint-Nicolas în timp ce se afla în închisoare.

10. "Lumina de la poartă"

Lucius al III-lea (1181-1185). Originar din Lucques (lux, lucius înseamnă lumină), inițial a fost cardinal de Ostia (ostia înseamnă în latină poartă).

13. "El va părăsi școala"

Clement al III-lea (1187-1191) provenea din Roma și aparținea casei Scholari (care înseamnă școală).

18. "Leul din Sabine"

Celestin al IV-lea (1241) a fost un prelat milanez, blazonul casei sale reprezenta un leu. Inițial a fost episcop - cardinal al provinciei Sabine.

22. "Dragonul învins"

Clement al IV-lea (1265-1268). Blazonul său reprezenta o acvilă ținând în gheare un dragon.

23. "Omul șarpe"

Grigore al X-lea (1271-1276). Venea din familia Visconti care avea desenat pe blazon un șarpe ținând în gură un om.

24. "Pescarul francez"

Innocent al V-lea (1276) a fost un francez din ordinul catolic al pescarilor.

29. "Trandafirii leilor"

Honoris al IV-lea (1285-1287) provenea din familia Sabelli, nobili italieni ale căror însemne erau: un trandafir protejat de doi lei.

35. "Cizmarul de Ossa"

Papa Ioan al XII-lea (1316-1334) era un francez din familia Ossa, băiat al unui cizmar.

36. "Corbul schismatic"

Nicolae al V-lea, anti-papă (1328-1330) - a luptat împotriva lui Ioan al XII-lea, provocând o schismă în rândul bisericii creștine catolice. El era foarte brunet.

43. "Luna din Cosmedin"

Benoît al XIII-lea - anti-papă (1394-1424), înainte de a fi ales papă se numea Pierre de Luna, cardinal de Sainte Marie de Cosmedin.

49. "Urgia soarelui"

Alexandru al V-lea, anti-papă (1409-1410), a fost un grec, arhiepiscop de Milano. Blazonul său reprezenta un soare, iar "urgie" a profețit faptul că a fost un anti-papă.

54. "Provenit din sărăcia Lunii"

Nicolae al VI-lea (1447-1455), s-a născut din părinți foarte săraci, în localitatea "Lunegiane" (ținutul Lunii), în Sarazinia.

108. "Floarea florilor"

Paul al VI-lea (1963-1978) - pe blazon avea flori de crin.

109. "Jumătatea lunii"

Papa Ioan Paul I (1978) a fost papă mai puțin de o lună, decedând subit.

110. "Muncitorul soarelui"

Papa Ioan Paul al II-lea - actualul papă,

un polonez provenit din părinți proletari, considerat în unanimitate de către clerul catolic drept cel mai activ și mai muncitor dintre toți prelații care au fost aleși Suverani ai creștinătății. Se remarcă prin activitatea sa susținută de afirmare a unității tuturor creștinilor, prin toleranță și înțelegere față de toate cultele, prin orientarea sa deschisă și luminoasă. A călătorit foarte mult în întreaga lume, străbătând toate continentele în dorința sa de reconciliere și trezire a adevăratei spiritualități.

111. "Gloria măslinului" - este ultimul epitaf lăsat de Sfântul Malachie. Ar putea fi vorba despre un grec, dar nu se știe precis.

Cert este că această profeție din care v-am oferit câteva fragmente continuă să îngrijoreze lumea creștină, mai ales prin verificarea ei uluitoare de-a lungul secolelor.

Sfârșitul timpurilor

Malachie mai adaugă că după cel de-al 111-lea papă, creștinismul își va pierde din influență, Roma va fi distrusă dar nu și cetatea Vaticanului și va apare Anticristul. Despre acesta nu se adaugă decât că "*va domni peste haosul națiunilor*".

Să notăm că la această profeție a Sfântului Malachie se adaugă și celebra profeție a indianului creștinat Sundar Singh, care spune că în confruntarea forțelor binelui cu cele ale întunericului de la sfârșitul acestei epoci, toată scoarța pământului se va cutremura sub urgia războaielor. Însă "*netrecută prin sabie va rămâne cetatea Vaticanului, dar puterea sa de influență, atât de pregnant urmărită de membrii clerului, va scădea la zero*".

Revenind la profețiile Sfântului Malachie, ca și în cazul centuriilor lui Nostradamus, acestea au avut nenumărați comentatori, de-a lungul istoriei, care au evidențiat extraordinara capacitatea de previziune a sfântului.

Astfel, în viziunea lui Malachie: "***Floarea florilor***" îl va desemna pe cel de-al 108-lea papă - Paul al VI-lea. O dată mai mult profetul nu s-a înșelat - precizia previziunilor sale pătrunzând opt secole de creștinism.

Papa Paul al VI-lea avea crini pe blazon, or știm că aceasta este considerată cea mai aleasă floare.

Succesorul lui Paul al VI-lea a avut drept deviză o frază mai enigmatică: "***De meditate lunae***" - ceea ce s-ar traduce prin "***Jumătatea lunii***".

Pentru mulți comentatori ai profețiilor papale aceasta reprezenta un semn rău. Ei s-au bazat pe faptul că de câte ori a apărut cuvântul Lună în "*frazele papale*" biserica a avut de trecut prin momente grele: cea de-a 43-a deviză "***Luna din Cosmedin***" l-a desemnat pe Benoît al XIII-lea care a fost considerat anti-papă.

Cea de-a 54 deviză "***Din sărăcia Lunii***" i-a corespuns lui Nicolae al VI-lea, care a luptat din greu pentru a menține unitatea bisericii frământată de mari tulburări.

Ceea ce l-a caracterizat pe acest papă a fost umilința, modestia. Uluitor este că deviza personală a lui Ioan Paul I, după cinci secole de la previziune, a fost "**Humilitas**"!

Faptele au dovedit că aceștia aveau într-o-câtva dreptate, însă de această dată dificultatea de a-și propaga mesajul a fost pentru însuși papa Ioan Paul I care nu a mai trăit, după alegerea sa ca Suveran Pontif, decât aproximativ o jumătate de lună!

În ceea ce privește fixarea momentului de "*sfârșit al timpurilor*", dacă ne raportăm la profețiile lui Malachie, întâlnim o deviză foarte specială: cea de-a 73-a: "***Axa din mijlocul semnului***". Papa căreia îi este atribuită este Sixt-Quint, care a domnit între 1585 și 1590.

Pentru unii comentatori aceasta însemna fără îndoială axa care împarte în două părți profeția întreagă. Astfel Sixt-Quint a domnit șase ani. Jumătatea conducerii sale a fost în 1587. De la data alegerii primului papă din profeție, adică 1143 (Celestin al II-lea) și până la această "axă" (1587) au trecut 444 ani, acoperind 72,5 de domnii pontificale, ceea ce duce la o medie de 6,1 ani pentru o perioadă.

Dacă deviza "***axa în mijlocul semnului***" desemnează jumătatea profeției, atunci înseamnă că vor mai trece 444 de ani până la sfârșitul creștinătății, adică anul 2031!

Anul 1999 sau 2031?

O mare mistică creștină din secolul XVIII - Anne-Catherine Emmerich, a anunțat la rândul ei ca an critic anul 2000. Ea spunea într-una dintre viziunile ei mistice: *"Am văzut că Lucifer se va manifesta dezlănțuit puțin înainte de anul 2000"*.

Mai mult decât atât, papa Pius al X-lea, care a fost de altfel canonizat mai târziu, în 1914 pe patul morții a avut următoarea revelație: *"Văd pe unul dintre succesorii mei, care va purta același nume ca și mine, ridicându-se deasupra corpurilor fraților săi. El se va refugia incognito într-un loc și după puțin timp va muri de o moarte crudă."* Să fie oare vorba de ultimul, cel de-al 111-lea papă?

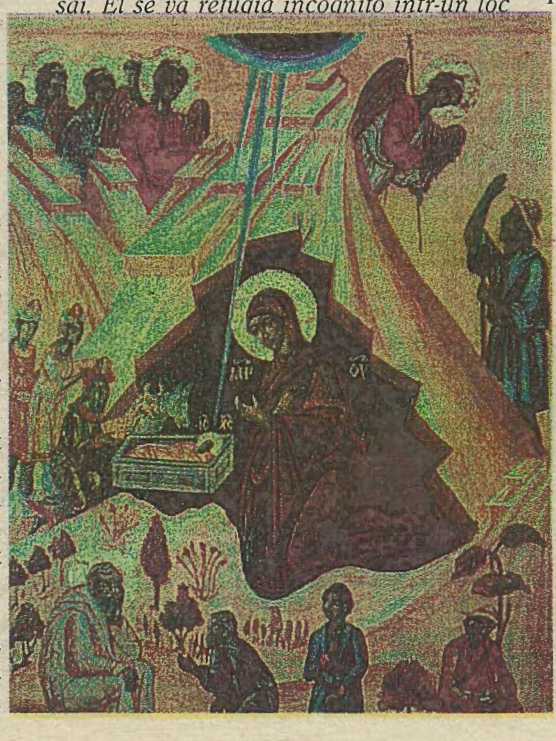

Și ce să mai spunem de strania profeție făcută de papa Pius al XI-lea, mort în 1939?... El anunța sfârșitul apropiat al creștinismului și nașterea unei alte religii ai cărei adepți îi vor persecuta pe creștini.

Papa Pius al XII-lea va declara în public, în anul 1947: *"Oamenii trebuie să se pregătească să înfrunte deschis probe cu mult mai grele decât a cunoscut vreodată umanitatea"*.

Pentru Papa Ioan al XIII-lea, profețiile lui Malachie sunt în întregime adevărate, astfel că, în elogiul adus predecesorului său la funeraliile acestuia, vorbește despre cel de-al 111 pontif în termeni apocaliptici. În plus, Papa Ioan face profeția că sfârșitul lumii va fi în anul 2033, o cifră apropiată de 2031! Stranie profeție din gura unui papă din secolul XX!

Studiind cronologic profețiile lui Malachie, putem presupune că anul în care va apare Antichristul este chiar mult mai aproape. Știm că Papa Ioan Paul al II-lea, actualul papă, este destul de bătrân și starea sănătății sale nu este tocmai bună (așa cum informează buletinele de la Vatican). Activitatea sa foarte intensă pe tărâmul propagării credinței catolice durează de 17 ani, deci cu mult mai mult decât media de 6 ani despre care vorbeam mai devreme.

După aceea urmează cel de-al 111-lea papă: ***"Gloria măslinului"***, ultimul! Cât va domni oare acesta? Un scurt calcul ne face să credem că vom fi cu toții martorii deznodământului final.

În plus, fraza *"Anticristul va domni peste haosul națiunilor"* nu se referă oare la o situație anticipată de schimbările actuale din Europa? Să privim ce se petrece acum în Iugoslavia sau chiar Comunitatea Europeană, ce poate ascunde sub idei generoase, dorința de a anula granițele și a produce chiar *"haosul națiunilor"*, o lume dezorientată și dependentă economic, ușor de condus de oameni cu planuri diabolice de dominare. Dar omului i s-a dat liberul arbitru și inteligență și cu ajutorul lui Dumnezeu putem trece peste toate piedicile.

Nu ne mai rămâne decât să amintim în final credința că toți urmașii apostolului Petru, înscăunați la Vatican sunt înzestrați cu darul prezicerii viitorului, la fel ca și cu cel al vindecărilor și al realizării minunilor.

Trăind aceste clipe, probabil vom fi contemporani cu anul 2000, an al sfârșitului sau al începutului, aceasta depinde numai de noi, cei care, avertizați de semne și profeții, putem hotărî viitorul umanității...

Apocalipsa poate însemna dezastrul final ireversibil, sau trecerea într-o eră a păcii și iubirii.

Adina Secară

ENIGME? COINCIDENȚE? MISTERE?

PAPA IOAN PAUL I ȘI EXTRATERESTRII

Se pare că dispariția subită și misterioasă a papei Ioan Paul I este legată strâns de dorința acestuia de a dezvălui unele dintre cutremurătoarele secrete pe care Vaticanul le ascunde în bibliotecile sale la care au acces foarte puțini oameni.

De exemplu, papa Ioan Paul I a dorit să dezvăluie partea necunoscută a celebrelor profeții de la Fatima.

Pe data de 13 mai 1917, atunci când se găseau în apropiere de locul cunoscut sub numele de Cova de Iriam (Groapa Irinei), nu departe de Fatima în portul Galia, trei tineri ciobani au zărit o lumină strălucitoare pe cerul senin de primăvară. Crezând că este vorba de un fulger, ei au alergat să se refugieze lângă un arbore, dar, odată ajunși acolo, au rămas paralizați de uimire la vederea unui strălucitor glob de lumină care plutea deasupra unui arbust cam de 1m înălțime. În centrul acelui halou se afla o ființă strălucitoare care părea învesmântată într-o rochie albă sclipitoare. Fața sa radia o luminozitate cu totul deosebită. Această ființă, care afirma că vine din cer, le-a cerut băieților să revină în același loc, în fiecare zi de 13 ale fiecărei luni, timp de 5 luni consecutiv. În timpul ultimei întâlniri, pe 13 octombrie 1917, în fața unei mulțimi estimate la 70.000 de persoane, a coborât un imens disc argintiu până la o anumită altitudine la care s-a oprit timp de 10 minute, continuând să strălucească în toate culorile curcubeului.

De fiecare dată ea a comunicat mesaje ultrasecrete, profeții despre acest secol, transcrise cu grijă și păstrate sub sigiliu la Vatican. Nici până în ziua de astăzi omenirea nu a fost pusă la curent cu datele care îi erau adresate.

De ce? Se pare că dezvăluirile acestor profeți ar cutremura lumea întreagă, fiind legate de o invazie a extratereștrilor, în parte deja (firește într-un mod mascat), precum și de consecința contactelor acestei civilizații cu șefii de state ale superputerilor lumii.

Toți suveranii pontifi ai creștinismului, sunt la curent cu secretele păstrate în bibliotecile Vaticanului, însă numai Papa Ioan Paul I, cutremurat de cele aflate, a dorit să înceapă dezvăluirea lor.

El a mai trăit după aceea mai puțin de o lună...

Alchimie

DEPARTE DE A FI UITATĂ SAU DEPĂȘITĂ, DE FAPT NICI PREA BINE ÎNȚELEASĂ SAU CUNOSCUTĂ, ALCHIMIA VRAJEȘTE CU PRINCIPIILE SALE UNIFICATOARE SAVANȚI APARȚINÂND CHIAR ACESTUI SECOL!

TOPOSCOPUL sau vizualizarea viselor

Lumea în care trăim este într-o continuă schimbare. Energia atomică, explorarea spațiului, electronica, invențiile ce apar în fiecare zi - toate acestea imprimă realității cotidiene o dinamică deosebită.

Dispunem astfel de mijloace de investigare care nu cu mult timp în urmă aparțineau lumii science-fiction-ului.

Unul dintre cele mai extravagante exemple în acest sens este mașina de citit vise, grație căreia psihiatrul modern are posibilitatea să vadă imaginile care ne traversează mintea în timpul somnului. Instrumentul, numit **toposcop**, funcționează pe baza faptului că organismul nostru emite, asemenea unui motor de voltaj mic, radiații electrice având configurația undelor de joasă frecvență.

Aceste unde sunt captate de un electrod și de un tub catodic; astfel, gândurile noastre se transformă în imagini. Toposcopul a fost inventat de Dr. Harold Shipton și a fost perfecționat de Guy Walter, unul dintre creatorii encefalografiei.

Einstein și Alice în Țara Minunilor

Descoperirea încă din secolul trecut a structurii materiei a stimulat intuirea principiilor fizicii moderne. Știința, care până atunci se situa exclusiv în sfera rațiunii și a logicii, a devenit o cale de acces spre dimensiunile paralele.

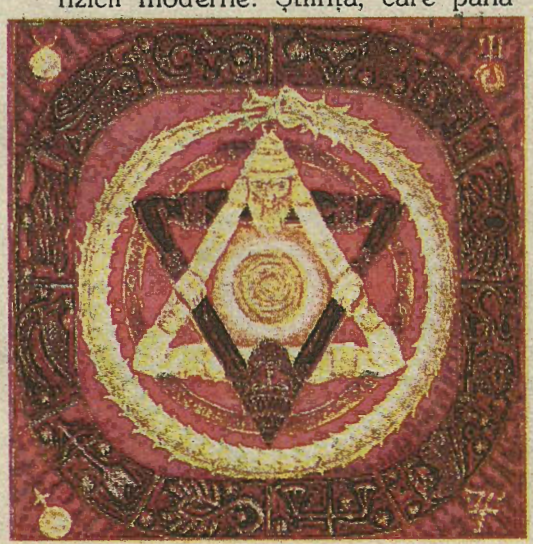

În 1916, Albert Einstein publica partea a doua a "**Teoriei relativității**" dând astfel un impuls considerabil științei. Acest text făcea să se năruie principiile tradiționale ale logicii matematice, deschidea un orizont nelimitat fizicii nucleare, demostra echivalența materie-energie și dădea naștere unei noi concepții despre spațiu-timp.

50 de ani mai tîrziu un grup de matematicieni și fizicieni au găsit metoda de rezolvare a ecuațiilor cu 5, 6 și chiar x necunoscute. N. A. Kozîrev, astronom sovietic a făcut în 1962 declarații îndrăznețe de genul: *"Tehnica ne va permite în curând să manipulăm timpul."*

Începem să credem că nu va trece mult timp și vom călători spre alte lumi ce se află la distanțe de milioane de ani-lumină. Pentru a crede în această posibilitate este suficient să studiem teoriile propulsiei ionice; aceste teorii susțin că viteza luminii poate fi atinsă, că spațiul se poate dilata, că timpul se poate curba...

Cel mai surprinzător lucru este că

știința se îndreaptă în prezent, prin acei câțiva cercetători de avangardă ce au intuit necesitatea sintezei dintre mijloacele științifice occidentale și cunoașterea orientală, spre un fel de "***absolut universal***", un gen de unificare a cunoștințelor, ideal foarte apropiat de ceea ce a căutat ocultismul întotdeauna.

Dacă Lewis Carroll, autorul cărții *"Alice în țara minunilor"* și-a trecut eroina printr-o oglindă pentru a o conduce într-un univers paralel, Einstein a făcut același lucru cu savanții epocii sale, trecându-i prin oglinda magică a teoriilor sale, în necunoscut.

Aurul atomic și arta milenară a alchimiei

Marele alchimist al Egiptului antic Hermes Trismegistos a afirmat: *"Ceea ce este sus este la fel precum ceea ce este jos, și ceea ce este jos este la fel precum ceea ce este sus, pentru a întregi mirăcolul totului"* și această frază se poate aplica unor realități diverse.

Marea similitudine ce există între microcosmos și Macrocosmos nu este însă un motiv suficient pentru a susține imediat afirmația legendarului alchimist.

Dacă însă constatăm că astăzi știința se apropie din ce în ce mai mult de știința ocultă dăm un cu totul alt sens afirmației. Acceptarea faptului că în lume există o serie întreagă de enigme care nu pot fi explicate, îi determină pe oamenii de știință să adopte o atitudine mai puțin ermetică decât până acum, în special față de această artă milenară a alchimiei.

Fără a face o veritabilă comparație putem observa că știința actuală a atins multe din obiectivele vechii științe. Piatra filosofală, capabilă să realizeze miracolul transmutării a fost găsită de fizica nucleară. Platina introdusă într-un ciclotron - accelerator de particule - se transformă în aur de aceeași puritate cu aurul obținut prin introducerea plumbului într-o pilă atomică. Procesul de obținere a "*aurului atomic*" nu este industrializat din pricina costurilor foarte mari și nu pentru că metoda nu ar fi sigură.

Desigur, această analogie dintre piatra filosofală și pila atomică chiar dacă nu evidențiază raporturi clare și directe între știință și alchimie, demostrează cu certitudine existența unor similitudini.

În prezent, se caută o dovadă științifică asupra existenței unor lumi paralele. În acest scop - la fel ca și în științele oculte, mai precis în alchimie - se încearcă metode noi, nu este înlăturată nici o ipoteză, nici o posibilitate, iar imaginația și intuiția sunt din plin utilizate și apreciate.

Până și cele mai mari puteri nucleare ale lumii cheltuiesc sume considerabile pentru a depista orice metodă de investigare - fie ea chiar și magică - mergând până la a studia textele de bază ale alchimiei. Este de la sine înțeles că aceste cercetări nu sunt puse numai în slujba erudiției sterile.

Actul mistic al transmutării

Și totuși, postulatele alchimiei rămân adesea de neînțeles pentru știința modernă. Într-adevăr, știința modernă a reușit să realizeze ceea ce s-a considerat a fi, cel puțin din punct de vedere exterior, obiectivul suprem al alchimiei: transmutația metalelor.

Dar visul de a transforma orice metal obișnuit în aur nu era pentru alchimist o dorință avidă de îmbogățire. Era vorba mai degrabă de o căutare asiduă a "Unității" perfecte care să purifice tot ce vine în contact cu ea.

Experiențele nenumărate făcute de ei au dat tehnici și soluții viabile, preluate mai târziu de chimie, dar alchimiștii le considerau secundare. Alcoolul, fabricarea sticlei, ceramica, săpunul, arta fixării culorilor - toate acestea le datorăm "*extravaganțelor*" alchimiștilor, acești adevărați precursori ai oamenilor de știință.

Din nefericire, aproape toate marile secrete ale ermetismului antic au dispărut în incendiul care a mistuit Biblioteca din Alexandria. Se cunosc însă două orientări fundamentale ale

HERMETISMUL

Este o doctrină egipteană foarte veche, preluată apoi și de greci, care a alimentat din plin cu bogăția sa spirituală în special esoterismul medieval. Științele care își au rădăcina în hermetism sunt numite hermetice și au sensul de științe oculte, secrete. Cele mai importante sunt alchimia, astrologia, magia și mai puțin celebre sunt hipnotismul, magnetismul, [illegible]diestezia, spiritismul.

Această concepție spirituală numită hermetică a fost revelată pentru prima dată în Egiptul Antic de către Hermes Trismegistos (Hermes cel de trei ori mare, cu alte cuvinte care a deținut suveranitatea și controlul în cele trei lumi: în cer, pe pământ și în infern).

Uneori Hermes mai este considerat a fi și principiul esențial divin, aflat în legătură cu Steaua Polară, despre care se spune că este Centrul spiritual al galaxiei (în tradiția hindusă și orientală acesta este identificat cu focarul de forță Shambhala), de unde emană, printre altele, "vocea cosmică" pe care profeții și scribii sacrii ai templelor egiptene o percepeau prin clarauditie. Din acest motiv, prelnând tradiția lui Hermes, inițiatorul oracolelor, grecii l-au identificat cu "Mesagerul zeilor".

Cel care a adus în Europa noțiunea uitată de "hermetism" a fost Jean-Georges Hamann (secolul al XVIII-lea). Folosindu-se de ideile spirituale celeste ale hermetismului, el a fondat romantismul mistic german, având-l ca discipol important pe Goethe și, mult mai târziu, pe Wagner.

Înțeles ca o formă abstractă de limbaj sacru, nescris, captat prin revelație directă, hermetismul s-a născut cu siguranță pe culmile înalte ale munților, prin receptarea energiilor subtile cosmice. Este vorba despre locul sacru numit Insula Thule, în tradiția hiperboreeană, scandinavă și finlandeză, sau Muntele sacru al Lunii, pentru Africa Orientală, egipteni și fenicieni, care, de altfel, aveau ca zeu comun chiar pe Thot (un alt nume al lui Hermes), dar și de Muntele Meru, al tradițiilor orientale.

În general hermeticii nu s-au preocupat prea mult de istoria existenței lui Hermes, ci au dezvoltat orientarea spirituală lăsată de acesta, cunoscută sub numele de "Învățătura din Tabla de Smarald".

A. S.

TABLA DE SMARALD

Este adevărat și cât se poate de real că tot ceea ce se află jos este precum tot ceea ce se află sus, și tot ceea ce se află sus este precum tot ceea ce se află jos. Prin această dispunere unitară sunt înfăptuite toate miracolele Unicului (Dumnezeu) și astfel apar și subzită toate lucrurile, forțele tainice și ființele care există. Și întocmai precum toate acestea sunt și provin din Totul Unul, tot astfel toate lucrurile, forțele și ființele sunt la rândul lor născute din Ființa acestui Unic prin aranjare și adaptare. Soarele este Tatăl, iar Luna este Mama. Vântul le-a purtat în pântecele său, Pământul reprezintă hrana lor, și tot el este receptacului lor. Tatăl totului și al tuturor, Telema* întregii noastre lumi pământești și a întregului Macrocosmos, se află chiar aici. Forța sa tainică, nesfârșită, rămâne întreagă și aproape nealterată atunci când este convertită în Pământ. Transmutând și sublimând tu vei separa Pământul de Foc, ceea ce este subtil, de ceea ce este grosier și totdeauna vei acționa gradat. El urcă de la pământ și coboară din cer, și prin intermediul lui se primește forța tainică atât a lucrurilor superioare cât și a celor inferioare. Vei dobândi, prin intermediul acestui mijloc (transmutarea și sublimarea) și cu ajutorul acestei cunoașteri tainice gloria întregii lumi. Aceasta este forța ultimă, triumfătoare asupra oricărei alte forțe, căci totdeauna ea domină și îmbrățișează toate lucrurile, forțele și ființele și neîncetat pătrunde tot ceea ce este solid și grosier. În acest mod a fost creată lumea. De la aceasta pornesc nenumărate adaptări.

Iată deci cauza pentru care am fost numit Hermes Trismegistos, cel care deține Cunoașterea celor trei lumi. Ceea ce am spus aici despre opera solară este complet și desăvârșit.

*(*Telema - termen care desemnează o comunitate umană în care femeile și bărbații trăiesc într-o stare de fericire continuă. Asimilabil cu Tărâmul Preafericiților.)*

ermetismului:

- una **orientală**, consacrată găsirii remediilor pentru suferințele umanității; din această orientare numită medicină spagirică, se vor desprinde mai târziu medicina și remediile naturiste;
- una **occidentală** axată pe studierea procesului de transmutație a elementelor.

Alchimia a cunscut o veritabilă renaștere în perioada Evului Mediu. Aproape toți înțelepții și savanții acestei epoci au fost alchimiști "puri": Albert le Grand, Toma d'Aquino, Roger Bacon, Raymond Lulle, Armand de Villeneuve.

Toți acești alchimiști "puri" îi calificau drept șarlatani pe pretinșii alchimiști care nu urmăreau decât să se îmbogățească. Transmutarea nu este, în viziunea lor, o operație mercantilă ci un act mistic, al transformării, capabil să dezvăluie multe secrete esențiale pentru oameni.

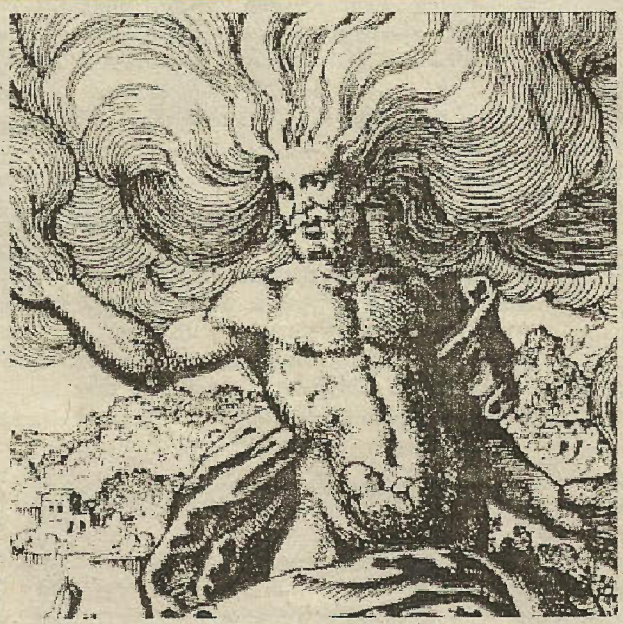

Un alchimist contemporan a descoperit elixirul tinereții

Printre diversele studii actuale ce au ca obiect alchimia, trebuie să remarcăm contribuția psihanalistului elvețian C. G. Yung care a studiat simbolismul alchimic și a sesizat că psihiatria a adoptat, conștient sau nu, terminologia vechii științe.

Surprinzător este însă faptul că în plină eră spațială, atomică, electronică (pentru că acestea sunt coordonatele de bază ale epocii noastre), trăiesc alături de noi, alchimiști autentici.

Cel mai important alchimist contemporan este, fără îndoială, ***Francois A. Barbault*** care în 1967 a publicat o metodă de obținere a elixirului tinereții. Acestui studiu, Barbault i-a consacrat 20 de ani de muncă.

Alchimistul a început prin a studia "*cerul astrologic*", perioada favorabilă pentru prelevarea "*materiei prime*". Apoi a studiat care este rolul femeii sau mai precis al componentei feminine în opera alchimică.

După aceste preliminarii și-a fixat ziua pentru începerea lucrului. Această zi, spunea el, diferă de la un alchimist la altul în funcție de caracteristicile astrologice ale ființei alchimistului. În cazul lui a fost o zi de 3 august când Saturn și Pluto erau în conjuncție în zodia Leului.

Inspirându-se din gravurile unei străvechi lucrări alchimice care nu era însoțită de nici un comentariu scris, carte numită "**Mutus Liber**" ("*Cartea Mută*"), el a strâns cu ajutorul unor cearceafuri picăturile de rouă căzute pe firele de iarbă, în diminețile zilelor din zodia Berbecului și Taurului.

După **20 de ani** de prelucrări laborioase la care a fost supusă această materie primă, Barbault a obținut un elixir cu o greutate egală cu cea a materiei prime avută la dispoziție cu 20 de ani în urmă: 1800 g, greutate care s-a menținut constantă de-a lungul transformărilor.

Un alt fenomen curios: deși a vărsat pudră de aur în preparatul său, analiza spectrală făcută preparatului într-un laborator de specialitate nu a pus în evidență nici o urmă de aur.

"Trebuie să admitem că în esența sa aurul nu apare sub forma pe care o știm și nu devine vizibil conform legilor opticii" afirmă Barbault.

Este ceea ce susținea o veche teorie alchimistă care atribuia aurului un trup și un suflet. Sufletul este reprezentat ca având chiar culoarea aurului - corespunzătoare culorii galben auriu a aurei bioenergetice - care în cromoterapie (vindecarea cu ajutorul culorilor) are virtuți terapeutice și armonizatoare.

Preparatul obținut de Barbault este un lichid straniu, ce a fost studiat cu multă atenție de oamenii de știință. Aceștia au ajuns la fantasticul rezultat că "elixirul tinereții" e un compus chimic ce prezintă niște legături chimice stabile, care nu există ca atare, în mod normal, în lumea fizică. Mai mult decât atât, substanța în sine nu a putut fi descompusă și cercetată, neputându-se preciza din ce elemente era formată.

Ca și cum ar fi fost alcătuită din atomi ai unui element care nu există în Tabelul periodic!

În plus, elixirul avea cu siguranță calități terapeutice verificate, prin administrarea sa în boli foarte grave, în care a produs vindecări miraculoase.

Prin toată munca sa Francois Barbault a urmărit să pună bazele medicinii alchimice. El spunea: *"În ritmul trepidant al vieții moderne, într-o lume în care cerul și apa sunt contaminate, iar nenumărate radiații produc modificări în patologia bolilor cunoscute, favorizând apariția unor boli noi, cred în necesitatea fundamentării unei științe medicale inspirată din ideile înaintașilor noștri."*

■

Aniela Ungureșan

ploaia altfel decât cum o știm...

Există și ploi împotriva cărora umbrelele sunt ineficiente. Când plouă cu pești de exemplu ar fi de preferat mai degrabă să folosim un năvod bun...

De-a lungul secolelor au fost relatate multe cazuri de ploi miraculoase, în care în loc de picături de apă cădeau pești, broaște, pietre, substanțe stranii, însă nu s-a putut cunoaște niciodată cu precizie cauza acestui fenomen.

PEȘTII DIN BĂLȚILE DE PE DRUM

Singapore

La 16 februarie 1861 un violent cutremur de pământ a scuturat împrejurimile orașului Singapore. După aceea, timp de trei zile o ploaie torențială a continuat fără încetare. Atunci când în sfârșit s-a oprit, un fenomen straniu a atras atenția naturalistului Francois de Castelnau, care iată cum a relatat acest fapt, într-un raport către Academia de Științe din Franța: *"La ora zece, în dimineața celei de-a treia zile, soarele s-a ridicat și de la fereastra mea am văzut un mare număr de malaezieni și chinezi umplându-și coșurile cu peștii ce rămăseseră în bălțile formate pe stradă. Întrebându-i de unde proveneau acei pești, mi-au răspuns că pur și simplu căzuseră din cer. Câteva zile mai târziu, când bălțile au secat, pe străzi rămăseseră foarte mulți pești morți."*

Louisiana

La 23 octombrie 1947, în timp ce doctorul A.D. Bajkov își servea micul dejun la Marksville, într-un mic oraș în Louisiana, a survenit o aversă în urma căreia a remarcat mii de pești ce zăceau de-a lungul străzilor. Conform mărturiei sale, acești pești erau de mărimi diferite, unii fiind chiar mai lungi de 20 de centimetri.

OBIECTELE DIN PĂLĂRIE

Țara Galilor

La 9 februarie 1959, pe Muntele Ash din țara Galilor, John Lewis, în timp ce muncea pe un șantier de cherestea, și-a dat brusc seama că pe el ploua cu "obiecte" mici. Unul dintre aceste mici "obiecte" îi căzu chiar pe ceafă: *"Trecându-mi mâna pe ceafă, nu mică mi-a fost mirarea să descopăr peștișori care încă se mai agitau! În acel moment am realizat că toată suprafața solului era efectiv acoperită cu pești. Mi-am scos pălăria; borurile îi erau pline de pești ce se zbăteau foarte tare. Hangarul și șanțurile de pe marginea drumului erau acoperite și ele de pești; împreună cu colegii mei am umplut mai multe găleți. Ploaia care îi adusese căzuse în două averse, iar vântul atunci nu a suflat prea puternic."*

PLOAIA ȘI HRANA INSECTELOR

India

La 4 aprilie 1945, la frontiera indo-birmaneză, Ron Spencer este surprins de o ploaie torențială datorată musonului: *"Nu era ceva obișnuit, totuși aveam senzația că ploua cu altceva decât cu picături de apă, și uitându-mă în jurul meu, am putut vedea extraordinar de multe forme micuțe ce se zbăteau pe sol și alte mii care erau măturate de apă de pe acoperișuri, și care apoi se revărsau în canale pentru ca în final să ajungă în orezării. Aceștia erau pești mici, de mărimea unei sardine. Nu mai este nevoie să spun că până la sfârșitul furtunii nu a mai rămas nici unul, căci insectele necrofage și-au îndeplinit pline de zel rolul."*

MĂRTURII ISTORICE

La ora actuală nu există nici un studiu complet asupra acestui fenomen al "ploilor de pești". El nu pare să fie depășit, din punct de vedere cantitativ, de cel al căderilor de broaște.

După doctorul E.W. Gudger de la Muzeul de Istorie Naturală din SUA, au fost consemnate în întreaga lume 78 de relatări veridice în... 2350 de ani. Astfel, dintre acestea 17 provin din SUA, 13 din India, 11 din Germania, 9 din Scoția, 7 din Australia și 5 din Anglia. La rândul său, Gilbert Whitley a catalogat mai mult de 50 de astfel de ploi în perioada 1879-1971.

Una dintre cele mai cunoscute și vechi relatări ale unei "ploi de pești" datează din secolul II al erei noastre. În lucrarea "**Deiprosophistai**", scrisă de filosoful de origine greacă Athenee, găsim următoarele: *"Știm precis că a plouat cu pești. În orice caz Phoenias în volumul al II-lea al lucrării sale "Eresian Magistrates", declară că în Chersonese a plouat cu pești timp de trei zile consecutiv. Philarc, în a patra carte a sa, spune că oamenii au văzut adeseori asemenea ploi de pești."*

Până în prezent nimeni nu a putut emite o explicație pe deplin satisfăcătoare pentru acest fenomen. În

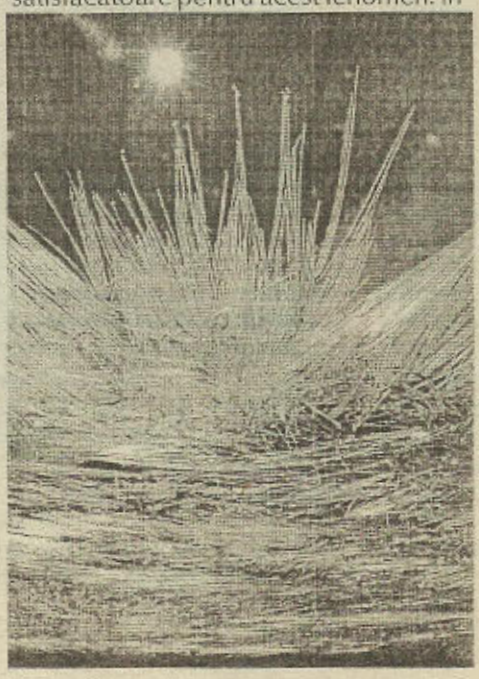

general se admite ipoteza că ar fi vorba de pești smulși din întinderile de apă de către tornade, și ridicați până la nivelul norilor de vânturile puternice, încheindu-și apoi periplul prin căderea pe pământ sub forma unei ploi miraculoase.

Această ipoteză suferă mai multe contradicții și nu poate oferi explicații pentru toate fenomenele observate în asemenea situații, însă este fără îndoială cea mai veridică dintre cele care au fost enunțate. S-au tras nenumărate concluzii cu privire la aceste ploi misterioase, unele de-a dreptul fantasmagorice, de exemplu: că fenomenul s-ar datora migrării peștilor - dar ar putea oare să se realizeze așa ceva în mod constant pe calea aerului? - sau că sunt pești scăpați din pliscul păsărilor marine - dar totuși, cu gălețile? - că ei provin din revărsări masive de ape ale râurilor sau chiar că ei ar hiberna în noroi, iar ploile nu ar face altceva decât să îi trezească...!

Evident că nici una dintre aceste explicații, chiar dacă încearcă să elucideze unele din cauzele căderilor de pești, nu pot pretinde că pot explica cu adevărat toate situațiile observate de-a lungul vremii. Chiar ipoteza tornadei de apă este incapabilă să lămurească localizarea precisă a acestor ploi.

Se știe că tornadele de apă împrăștie tot ce aspiră în calea lor... Iar în cazul ploii cu pești relatată de John Lewis pe muntele Ash, suprafața acoperită de pești s-a limitat doar la 70m lungime și 70m lățime! Există și alte povestiri care pot confirma această descriere a fenomenului în cauză.

India

Cu ocazia unei astfel de ploi ce a avut loc la Calcuta pe 20 septembrie 1839 un martor ocular a declarat: *"Faptul cel mai extravagant este că peștii nu cădeau în dezordine, unii peste alții, ci în linie dreaptă la distanță unii față de alții, pe o dâră ce nu avea mai mult de 50 cm lățime..."*

Pe de altă parte tornadele și turbioanele nu rămîn niciodată prea mult timp în același loc. Există însă numeroase mărturii cu privire la durata - anormală în cazul în care se acceptă posibilitatea tornadei - ploilor cu căderi de pești.

La 24 august 1918, biologul A. Meek, într-o lucrare a sa precizează că a văzut o cădere de pești ce a durat 10 minute și care s-a realizat pe o suprafață mică.

De altfel, pentru a explica apariția acestor ploi ieșite din comun, trebuie admisă ipoteza mai multor tornade succesive de apă. La Muntele Ash de exemplu, John Lewis afirmă că au avut loc două averse de ploi cu pești, ce au durat fiecare câte 2 minute, repetate la un interval de 10 minute.

CRAPI CONGELAȚI ÎN CERI

Dar mai cu seamă modul în care acești pești cad pe sol ridică nenumărate semne de întrebare. În multe cazuri **peștii sunt vii**, oamenii îi adună și îi consumă, uneori ei sunt **morți**, dar comestibili încă, iar alteori peștii sunt morți, dar **nu sunt umezi** - ca și cum nu ar mai fi stat de mult timp în apă. La Futterpoor și la Allahabad, în India, au fost sesizate mai multe ploi cu pești în care aceștia nu erau uzi! În 1896 la Essen, în Germania, mulți locuitori au asistat surprinși la căderea unui crap congelat într-un bloc de gheață!

Cum se poate explica faptul că acești pești au rămas în aer atâta timp încât apa de pe ei să se usuce sau, mai mult, cum a putut fi prins acel pește într-un bloc de gheață și transportat astfel prin aer?

Curios este și faptul că cea mai mare parte a peștilor care au căzut pe pământ, erau intacți! Ei nu au avut de suferit nici datorită căderii lor vertiginoase, și nici datorită impactului brusc cu solul...

TELEPORTAREA ANIMALĂ

În cele mai multe cazuri peștii sunt din aceeași specie, însă pot fi și excepții. Este greu de explicat faptul că găsim în aceste ploi de pești specii care nu trăiesc în bancuri, deci specii de pești solitari?

Dacă ar fi să acceptăm ipoteza tornadei de apă, în care știm că apar forțe foarte mari, rămâne de neînțeles și faptul că **nu au fost niciodată semnalate rămășițe de astfel de pești sau alge marine, sau meduze...**

Charles Fort, celebrul "colecționar" de întâmplări misterioase, a emis ipoteza conform căreia căderile de pești sunt datorate unui fenomen de **teleportare animală**. Peștii sunt astfel transportați dintr-un loc în care abundă, într-un alt loc prielnic lor, această soluție aducînd puțină lumină în cazul straniu al elești proaspăt săpate și care sunt dintr-o dată umplute cu pești adulți!

Ipoteza lui Charles Fort nu poate fi infirmată, iar la ora actuală nu poate decât să furnizeze o explicație satisfăcătoare acestui fenomen de o realitate incontestabilă. Ea poate chiar explica unele cazuri particulare, acolo unde ipoteza tornadei de apă este totuși insuficientă.

Iată deci că și în cazul acestui mister al naturii, raționamentul nostru științific se dovedește din nou neputincios. ■

Daniela Mihăilescu

ALTE PLOI CU FIINȚE VII

Pare incredibil, dar au existat ploi în care au căzut pe pământ și alte ființe vii: broaște, șopârle, melci, broaște țestoase.

În general, în astfel de cazuri se afirmă că ființele acestea nu au căzut efectiv din cer, ci că au fost ridicate de la sol de vânturi puternice care le-au transportat în altă parte. Sau că broaștele au căzut din copaci!

Dacă am admite că un eleșteu a fost golit de conținutul său datorită unei furtuni puternice, iar apoi acest conținut a căzut într-un alt loc și astfel s-ar fi generat "ploile de broaște" de exemplu, nu putem să nu remarcăm că noroiul, vegetația, pietrele eleșteului n-au mai revenit pe pământ, s-au dematerializat. Sau furtuna era specializată numai pentru recoltarea broaștelor? În plus în cazul unei asemenea ploi de broaște, pe data de 30 iunie 1892 la Birmingham, broaștele căzute aveau *culoare albă*!

După unul dintre cele mai puternice uragane din istoria Irlandei au fost semnalați pești, pe uscat, la distanțe apreciabile de lacuri. Pe 11 februarie 1859 pe proprietatea domnului Nixon au avut loc fenomene asemănătoare. Într-o primă "aversă" au căzut pești pe o suprafață de 80 m lungime și 12 m lățime. A doua aversă, la 10 minute după prima s-a produs exact pe același loc. Un martor precizează că peștii aveau 8-10 cm lungime. Puși în apă sărată, care ar fi trebuit să reproducă mediul marin, au murit instantaneu; în apă dulce peștii au supraviețuit.

Ceea ce este extrordinar este că uneori în cădere aceste animale vii nu se rănesc.

Totuși în India, la Feridpoor pe 19 februarie 1830, o parte din peștii căzuți erau vii, alții mutilați iar alții în putrefacție. Să ne amintim că într-un vârtej obiectele ușoare sunt separate de cele grele - ori unii dintre pești cântăreau de două ori mai mult decât alții.

CALUL RIDICAT LA CER

În acest punct al relatărilor despre fenomene neobișnuite ne vom referi la un cal și la un grajd. Dacă a existat ceva care să fi fost ridicat de un uragan de la sol fără a mai reveni vreodată, fie în bucăți, fie întreg, pe pământ, atunci este vorba despre un cal și grajdul lui care au dispărut efectiv cu totul, ridicați de uraganul de la Wisconsin pe 23 mai 1878.

Am putea să ne gândim la o regiune suspendată deasupra scoarței terestre unde nu acționează gravitația și nu se manifestă forțele magnetice. În această zonă ar rămâne "prizoniere" obiectele ridicate de la

sol până când o furtună puternică le readuce pe pământ.

Pe 8 iulie 1886 aproape de Redruth la Cornonailles au căzut din cer melci. În acele momente localnicii au remarcat aspectul ciudat bleu-azur al soarelui.

Pe 9 iunie 1892 deasupra orașului Paterborn, în Germania, a apărut un nor galben. A căzut o ploaie torențială care a adus cu ea scoici.

Pe străzile Montrealului au căzut pe 28 decembrie 1857 șopârle.

În vara anului 1874 la Cambridge au căzut furnici fără aripi; în 1827 în Rusia au căzut cu fulgii de zăpadă și insecte negre; larve de scarabeu au căzut în Franța în mai 1858, dar înghețate de frig; în Elveția, în ianuarie 1890, larve negre și galbene de mărimi foarte diferite au fost văzute căzând din cer.

O IPOTEZĂ NĂSTRUȘNICĂ

Poate că undeva deasupra noastră se află un loc unde își au originea toate formele de viață terestre. Să-l numim Tărâmul genezei. Poate că de aici au apărut primele organisme unicelulare, omul și toate speciile lumii vii care au populat Pământul. Poate că pe planeta noastră există o evoluție exprimabilă în termenii biologiei convenționale, dar această evoluție este determinată și coordonată totuși din exterior. Probabil că în timpuri imemoriale, Tărâmul Genezei ne trimitea tot felul de lucruri și ființe însuflețite. Astăzi ea ne trimite numai din când în când larve sau alte animale care să ne amintească de existența lui.

E o ipoteză...

Aniela Ungureșan

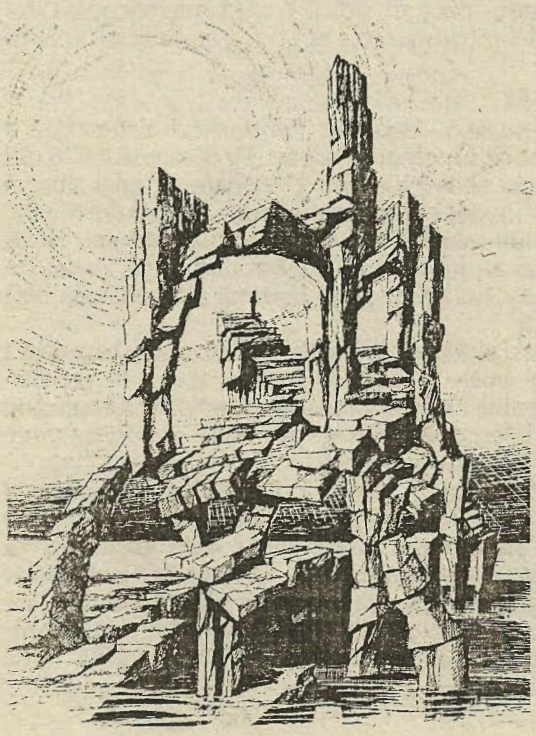

PLOI COLORATE

De-a lungul timpului s-au semnalat numeroase ploi de substanțe colorate, neidentificate în mod foarte clar.

La început au fost consemnate ploile galbene. Pentru ca originea paranormală a acestor ploi să fie definitiv exclusă, lumea științifică a lansat dogma conform căreia culoarea galbenă se datora polenului de pin prezent în atmosferă. Dar în 27 februarie 1877 la Peckloch, în Germania, a căzut o ploaie galben-aurie a cărei materie colorată se compunea din patru organisme diferite, având formă de săgeată, bob de cafea, con și disc. Probabil că acestea erau simboluri sau, de ce nu, veritabile hieroglife obiective.

Apoi au existat și așa-zisele ploi sulfuroase. Tot polen - au spus oamenii de știință. Dar să ne referim la următorul caz tipic: într-o noapte de iunie, într-un port din Noua Scoție a căzut pe puntea unui vas o substanță galbenă. Analiza acestei substanțe a revelat prezența nitrogenului, amoniacului și a unui miros foarte puternic de origine animală.

Desigur, într-un sens elementar, orice substanță poate fi găsită oriunde: ghindă în Groenlenda, gheață în India, etc... De exemplu, analiza chimică dusă la absurd poate revela faptul că toți morții au fost otrăviți cu arsenic, pentru că în stomacul oricărei ființe umane există fier, plumb, staniu, aur, arsenic!...

La fel, specialiștii care au analizat enigmatica substanță căzută în portul din Noua Scoție, au găsit în ea urme de polen, este adevărat, nimic n-ar fi putut traversa aerul în iunie, în apropierea pădurilor de pin, fără a scăpa acestor veritabili nori de spori. Raportul oficial a consemnat numai aceste urme de polen "uitând" azotul, amoniacul și mirosul de origine animală, declarând că substanța era polen.

Pe 14 februarie 1870 a căzut la Gines o substanță galbenă, care ulterior a fost analizată de doi savanți. Analiza microscopică a pus în evidență globulele albastre de colorant și corpusculi albi care semănau cu amidonul. În același an, pe 30 aprilie, 1 și 2 mai, în Franța și în Spania a fost semnalată o substanță cu o culoare variind între roșu și galben, care prin carbonizare degaja un miros de materie animală arsă, iar dizolvată în alcool producea reziduuri de natură rășinoasă.

În Calabra, la Gerace, la 14 martie 1813 a căzut o ploaie de pudră galbenă, insipidă, onctuoasă. Încălzită, această pudră devenea brună, neagră și în final roșie. Aceste transformări coloristice inedite ne fac să ne gândim la transmutațiile alchimice unde substanța de bază, materia primă, suferea aceleași transformări.

Unul dintre componenții acestei pudre era galben-verzui, component care uscat devenea rășinos. Ploaia a fost însoțită de zgomote asurzitoare și de o aversă de pietre. Oare toate aceste fenomene pot fi asociate tot unei inofensive averse de polen?

Ploi și ninsori negre, ploi de cerneală, fulgi de zăpadă negri ca smoala. Asemenea fenomene s-au semnalat în Irlanda în 14 mai 1840 deasupra unei suprafețe de 80.000 de hectare, însoțite de un miros fetid și dezagreabil; apoi din nou pe 8 și 9 octombrie 1907 "lăsând în atmosferă un miros neplăcut".

Explicația oficială a inclus fenomenul în categoria ploilor acide, poluante, formate în urma activității industriale intense din partea de sud a țării.

În ceea ce privește ploaia neagră din Elveția din data de 20 ianuarie 1911, răspunsul oamenilor de știință a fost că în anumite condiții atmosferice, ninsoarea poate lua o aparentă tentă de negru.

Să continuăm: "O aversă de cerneală" a fost semnalată la Capul Bunei Speranțe în anul 1888. Varianta poluării industriale fiind exclusă s-a susținut de această dată ipoteza cenușii vulcanice.

Dar nu putem vorbi despre ploile negre fără să nu semnalăm și fenomenele concomitente. Martorii oculari au susținut că ploile negre din Scoția au fost însoțite de cantități imense de piatră ponce aruncată pe litoralul scoțian. Dar aceeași piatră ponce nu era de origine vulcanică, ci părea mai degrabă a fi zgură. În acest caz ar trebui să acceptăm că este vorba despre o substanță artificială, în cantități enorme, apărută nu se știe de unde.

Alte fenomene ce au însoțit ploile negre: zgomote metalice foarte puternice, obscuritate intensă în plină zi și uneori mișcări seismice.

Și acum ploile roșii

Nisip saharian adus de vânt în Europa? Specialiștii au stabilit acest fapt cu fermitate: aceleași particule de cuarț, aceeași structură moleculară. Dosarul a fost încă o dată clasat.

Pe 12 și 13 noiembrie 1902 s-au petrecut cele mai semnificative "căderi de materie" în Australia: a plouat cu noroi în cantități de aproximativ cinci tone la hectar!

În timpul Evului Mediu, aceste ploi roșii erau numite "ploi de sânge". Ele speriau lumea, agitau spiritele, generau tulburări sociale. Pentru a evita aceste tulburări, știința a susținut că astfel de ploi nu există, că nu este decât apă colorată de nisipul saharian. Această atitudine se justifica sociologic. Dar acum suntem în plin secol XX și o asemenea atitudine nu se mai justifică; se poate accepta deschis că asemenea ploi roșii sugerează materie animală pulverizată. Bătălii aeriene? Dezastre planetare? Supernave naufragiind în spațiul extraterestru?

Poate chiar dacă lucrurile s-ar petrece exact așa și orașul New York ar fi scăldat într-o ploaie de sânge, lumea contemporană este atât de pragmatică încât tranzacțiile, afacerile și preocupările meschine n-ar înceta nici măcar pentru o clipă.

Au existat ploi roșii care nu au fost colorate nici de nisip, nici de materie animală. Pe data de 2 noiembrie 1819, cu o săptămână înaintea declanșării unui seism și a unei ploi negre în Canada, a căzut, în mod semnificativ, deasupra Olandei o ploaie roșie. De asemenea, o substanță stranie compusă din ocru roșu și materie organică însoțită de un praf meteoritic, a căzut în Europa între 9 și 11 martie 1872. Apoi pe 10 decembrie 1903 a fost semnalată la Oudon în Franța o substanță asemănătoare sângelui coagulat, iar în 1912 la Ulm o materie roșie densă și foarte vâscoasă.

Există un detaliu frapant în ceea ce privește aceste fenomene: atunci când s-au repetat la intervale scurte de timp, s-au produs, fără excepție, exact în aceleași zone geografice.

Deși poate, ne este greu să recunoaștem, explicația tuturor acestor fenomene, rămâne încă un mister.

■

Diana Dochinoiu

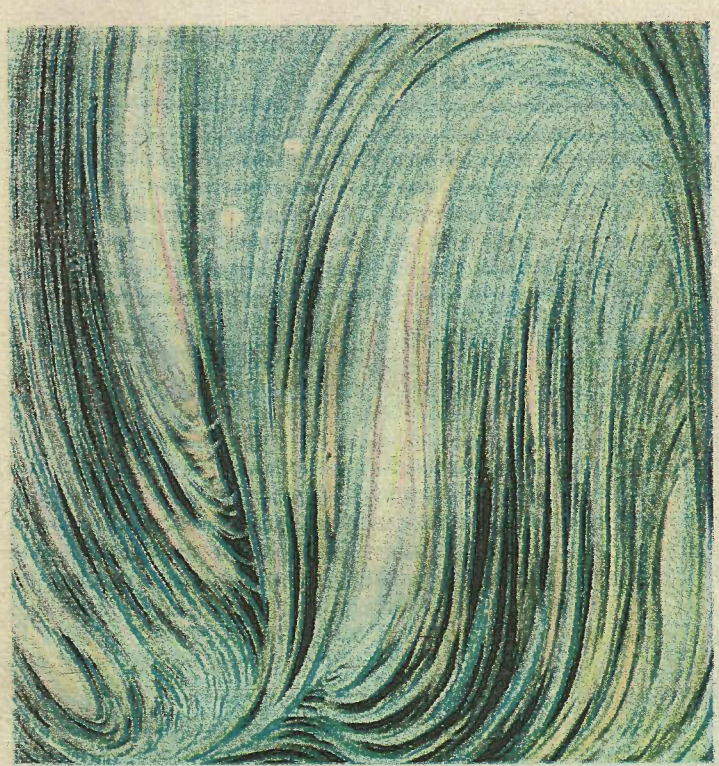

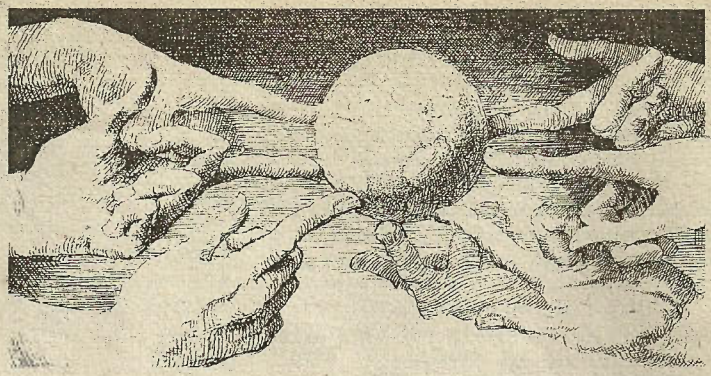

tot căzute din cer...

Massachussets

La 13 august 1819 la Amherst, în statul Massachussets a fost descoperit un obiect misterios acoperit cu puf. Obiectul era alcătuit dintr-o substanță pulpoasă, de culoare galbenă, care, atunci când era secționată venind în contact cu aerul, devenea de culoare roșu-aprins. Cercetătorul care a analizat acest obiect, profesorul Esward Hitcheoch, descria în raportul său și împrejurările în care l-a descoperit.

În seara zilei de 13 august, din curtea imobilului în care locuia profesorul s-a auzit un zgomot puternic și, pentru câteva momente, curtea a fost luminată intens. A doua zi, pe locul de unde se părea că provine strania lumină și zgomotul, a fost descoperit un obiect în formă de bol măsurând 15 cm diametru și 3 cm grosime, acoperit de un puf foarte fin, având consistența spumei de săpun și răspândind un miros puternic, aproape sufocant.

Expus la aer preț de câteva minute își pierdea culoarea galbenă și devenea roșu intens, absorbind cu rapiditate umiditatea din aer și lichefiindu-se.

Câțiva ani mai târziu, un obiect asemănător a căzut aproape în același loc!

Invitat să-l examinaze, Esward Hitcheoch a descoperit aceleași caracteristici ca și în cazul primului obiect. Verdictul a fost: "*nostoc*", adică o algă microscopică din familia algelor albastre, având aceeași aparență gelatinoasă.

Kentucky

Un alt fenomen, denumit "*fenomenul Kentucky*", a produs în epocă un efect deosebit. Pe 3 martie 1876, pe fondul unui cer senin, a căzut o ninsoare cu fulgi albaștri de 5 - 10 cm^2(!), dar numai pe o suprafață strict delimitată: o arie de 5.000 m^2 (100m lungime și 50m lățime). După ce acești fulgi au fost examinați, s-a afirmat că "*miracolul de la Kentucky*" se limita până la urmă tot la banala algă numită *nostoc*.

S-a spus că o altă posibilitate ar fi ca substanța respectivă să reprezinte ouăle uscate ale vreunei specii de reptile - broască probabil. Dr. Hamilton a susținut însă că analizând substanța a descoperit urme de *țesut pulmonar, fibre musculare și țesut cartilaginos*!

Iată că diversitatea părerilor merge de la substanțe gelatinoase, până la țesuturi vii, carne. O întrebare se pune în mod aproape firesc: oare cerul este gelatinos, iar meteoriții antrenează fragmente din această substanță? Aceste fragmente ne sunt aduse de furtuni? Oare strălucirea stelelor nu este, așa cum ar susține unii savanți, decât rezultatul transmiterii luminii prin această masă inconsistentă?

PLOUĂ DIN SENIN

Nu este totuși necesar să afirmăm acum că întregul spațiu extraterestru ar fi gelatinos. Mai degrabă am putea susține că cerul este gelatinos numai în unele zone ale sale. De ce ar trebui să credem acest lucru? Pentru că există atâtea exemple de substanțe gelatinoase ce au căzut însuntem forțați să admitem că există o legătură între aceste fenomene.

Franța

În 1836 M. Vallot, Membru al Academiei Franceze de Științe prezenta colegilor lui un fragment de substanță gelatinoasă căzută - spunea el - din cer, și ceru ca substanța să fie analizată. Demersul său a rămas însă fără urmări semnificative.

Lituania

Pe 4 aprilie 1846 în Lituania, în timpul unei furtuni a căzut pe sol o substanță gri, incoloră, rășinoasă și gelatinoasă care arsă degaja un miros dulceag. Introdusă în apă timp de 24 de ore se umfla dar rămânea gelatinoasă.

Asia Mică

O substanță similară a fost semnalată în 1841 și în 1846 în Asia Mică.

Anglia

În august 1894, în Anglia, o furtună puternică a adus mii de meduze, de mărimea unei monede de 100 de lei, peste Bath. În serie, la 24 iunie 1911 la Ston Bucke, tot în Anglia au căzut milioane de ouă de broască din care culmea, au ieșit pui! Și cu 23 de ani mai devreme, pe 22 aprilie 1871, s-a semnalat o ploaie de mici formațiuni ovale care în parte s-au transformat în crisalide de 2 cm lungime.

Misterul în toate aceste cazuri este cum s-au adunat asemenea substanțe, mai ales că după câteva zile, obiecte identice au căzut în același loc. O asemenea precizie este mai rar întâlnită la fenomenele extraterestre care știm că sunt în general aleatoare.

R.P.Greg, statistician notabil al fenomenelor meteorologice, semnalează ploi cu asemenea substanțe vâscoase în 1652, 1686, 1718, 1796, 1811, 1819, 1844 și le asociază cronologic cu căderi de meteoriți: în mai 1652 între Lienna și Roma, a avut loc explozia unui meteorit; în martie 1796 la Lusatia a căzut un meteorit; în iulie 1811 la Heidelberg, de asemenea, a căzut un meteorit.

În anul 1833, în luna noiembrie, în timpul unor ploi meteoritice au fost semnalate substanțe gelatinoase la Rohway - New Jersey, Nelson Country - Virginia și West Point tot în S.U.A.

Publicațiile științifice din acea perioadă n-au acordat prea multă atenție acestor fapte și nici celor care le-au urmărit încercând să le decripteze misterul.

Aniela Ungureșan

Luissiana

La 11 noiembrie 1958, către ora 14:45, doamna Babington din Alexandria, Luissiana, intră cu mașina pe aleea care ducea spre garaj și opri motorul. Îndreptându-se spre ușa din spate, remarcă zgomotul ploii care cădea pe pământ și care ropotea ușor pe acoperișul casei. Până aici, nimic anormal, în afară de faptul că cerul era în întregime senin și deci era imposibil să fie pe cale de a ploua. Ea trase concluzia că vecinii instalaseră stropitorul pe peluză și că jetul de apă era puțin prea puternic.

Dar vecinii nu udau peluze, și totuși apa continua să cadă. Poate o fi vreo țeavă găurită. După examinare, se dovedi că țevăria casei nu era de vină, iar instalația pentru stropit iarba nu era deschisă. Iată deci că lucrurile deveneau interesante.

Observând-o pe doamna Babington care făcea înconjurul casei, vecina din față, d-na Sumrail, a venit să vadă și ea ce se întâmplă. Văzu și ea picăturile de apă strălucind în aerul limpede și calm, căzând de nicăieri pe acoperișul casei.

O persoană dintre cele câteva zeci care se strânseră să observe fenomenul inedit, îl chemă pe Adras La-Barde, directorul cotidianului local "Alexandria Daily Town Talk".

Acesta observă că apa nu putea proveni în nici un caz de pe frunzele arborilor, deoarece în acest anotimp arborii erau aproape lipsiți de frunze. Examinând ploaia, în raport cu fundalul pe care-l forma un conifer mai înalt de șapte metri, își dădu seama, împreună cu alți martori, că ploaia venea efectiv dintr-un punct situat foarte sus deasupra casei și că ea cădea pe o suprafață de aproximativ treizeci de metri pătrați ... și nicăieri în altă parte!

Aversa se prelungi timp de două ore și jumătate, apoi la fel de repede precum începuse se opri, și mulțimea se împrăștie perplexă.

Nici baza aeriană din regiune, nici serviciul meteorologic nu au putut explica cum și de ce a plouat din senin ... nici cum a fost posibil să plouă timp de ore pe o suprafață atât de mică.

Este din nou vorba de un fenomen rar, dar care nu este fără precedent.

Georgia

La Dawson, în Georgia, s-a produs o aversă dintr-un cer albastru, în timpul celei de-a doua săptămâni a lui septembrie 1866. Nici cel mai mic norișor pe cer, dar a plouat, asemeni unei averse de primăvară, mai mult de o oră, deasupra unei suprafețe de abia șapte sau opt metri pătrați.

Charlestone

În octombrie 1866, de patru ori în aceeași săptămână, o ploaie a stropit o singură casă și terenul său aferent, spre marea stupefacție a cetățenilor din Charlestone, în Carolina de Sud, stupefacție cu atât mai justificată cu cât cerul era total senin în timpul acestor precipitații.

Ziarul "Charleston News and Courier" a descoperit imediat o persoană făcând parte din acea "clasă" dogmatică de inevitabili "experți" care, fără să fi vizitat locul cu pricina, declară că nu era vorba decât de picăturile produse de insectele care trăiau în arbori. Jurnaliștii care își dăduseră osteneala de a veni la fața locului, văzură apa căzând ore întregi asupra arborior și pe acoperișul casei. Concluzia lor ziaristică a fost că de fapt expertul avea minte cât o insectă.

Chesterfield

În "New York Sun" din 24 octombrie 1886 găsim descrierea simplă dar interesantă a ploii stranii care a afectat o

(continuare în pagina 31)

Încă din antichitate, bărbații sunt cei care povestesc istorii fantastice despre sirene, fascinantele femei ieșite din mare pentru a-i seduce și a-i lua apoi cu ele pe marinari. Toți copiii pescarilor știu câte ceva despre existența lor miraculoasă. De unde vin aceste frumoase creaturi, care ascund în părul lor lung și blond visele atâtor aventurieri?

CE SUNT SIRENELE?

Termenul provine din grecescul "ser" care înseamnă a lega (aluzie la puterea magică a sirenelor de a fascina cu ajutorul sunetelor). El desemnează creaturi ipotetice, a căror amintire impregnează tradițiile țărilor mediteraneene (în special grecii) și atlantice (în special celții).

De asemenea, întâlnim menționarea lui Lorelei, sirena care stă așezată pe o stâncă pe malul drept al Rinului. Cântecul său îi fermeca pe pescarii, ce uitând de orice altceva ajungeau să-și sfărâme bărcile de stâncile din apropierea ei.

Sirenele au fost reprezentate având coadă de pește mult mai târziu decât au fost ele menționate istoric. Iconografia mitologică le desena având corp de pasăre, piept și cap de femeie. Adesea erau desenate purtând în mână o liră. Cântecul lor era considerat celest și avea darul de a inspira artiștii. Apoi, prin pervertire, ele au suferit o involuție, ajungând în final să desemneze un fel de vampiri care furau sufletele marinarilor, vrăjindu-i cu cântecul lor.

În mitologia greacă sirenele treceau drept ficele muzei Melpomene, supranumită "cântăreața", și păzeau memoria oamenilor. Această memorie era de fapt "eterul", fluidul subtil esențial, din care s-a "condensat" materia (numit în tradiția yoghină Akasha). Astfel, ele participau direct la procesul creației divine, realizată cu ajutorul sunetelor care sunt în corelație cu eterul subtil (Akasha).

Termenul de sirenă apărea și în limba veche egipteană, în care "si" înseamnă știință și "ren" înseamnă vibrația sonoră a zeului creator. Aici ele nu erau decât în număr de două, trei, patru sau opt, conform mitologiei, și aveau voci extraordinare, precum și capacitatea de a încânta și de a convinge cu ajutorul cuvintelor.

Apoi, datorită dorinței luciferiene de a-i conduce pe oameni folosindu-se de puterea sunetului și a vocii lor, se spune că ele au decăzut și și-au pierdut aripile, ducându-se să se ascundă în final în largul mărilor și în strâmtori.

Legendele egiptene nu vorbesc niciodată despre femei cu coadă de pește, și mai mult, nici măcar nu vorbesc despre ființe înzestrate cu corp fizic, ele spun numai că navigatorii le percep vibrațiile și își pierd mințile.

Ulise a fost singurul muritor care le-a ascultat cântecul fără să-și piardă apoi viața, așa cum povestește Odiseea.

Dar sirenele au fost efectiv înfrânte de către Orfeu. Inițiat în Egipt, Orfeu stăpânea de asemenea formidabila putere a sunetelor subtile. El a neutralizat cu ajutorul vocii și lirei sale, magia neagră a sirenelor. Legenda spune că atunci ele s-au transformat în ecoul produs de stânci...

Adina Secară

FIICELE MĂRII

FETELE ÎNARIPATE

Homer este cel care ne-a lăsat prima mărturie literară despre sirene. În "*Odiseea*" el ne povestește cum a reușit Ulysse să scape de cântecele fermecate ale acestor minunate creaturi. Avertizat de pericol de către Circe, vrăjitoarea, șiretul rege al Itacăi nu voia totuși să piardă un asemenea rar moment, în care ar fi putut asculta cântecele sirenelor. Povestea spune că el a cerut însoțitorilor săi să-l lege strâns de catargul navei, în timp ce ei înșiși își astupau urechile cu ceară pentru a nu fi victimele acestei vrăji.

Ascultându-le, Ulysse striga să fie eliberat, să fie lăsat să urmeze aceste ființe înaripate... marinarii însă îl țineau ferm, surzi la cele mai magnifice refrene ce au răsunat vreodată în bazinul mediteranean.

Nu departe de acel loc, câțiva recifi ascuțiți pândeau navigatorii imprudenți.

Aceste sirene descrise de legenda lui Homer, sunt trei surori, ficele fluviului Acheloos și ale muzei Calliope: Leucosia face versuri și cântă din gură, Lidia cântă la flaut și Parthenope la liră.

Aspectul lor este diferit de cel al sirenelor pe care le "cunoaștem" astăzi: nu aveau solzi, ci aveau aripi și corp de pasăre. Este adevărat că, în afara recifelor unde atrag navele, nimic nu evocă la ele legătura cu o ființă acvatică, iar singura lor putere miraculoasă constă în modulările fermecătoare ale glasurilor.

Ele sunt cele de la care s-a dat numele tuturor creaturilor feminine ce împânzeau atunci, și poate și acum, mările: Sirenele.

Confuzia datează din Evul Mediu. Numele latin de "***siren***" înseamnă coardă, frânghie dar și urzeală. Este totodată probabil ca numele lor să fi fost format după pățania legendară a lui Ulysse, în amintirea legăturilor care îl împiedicaseră să le urmeze pe femeile-păsări.

Poate că ar trebui avută în vedere aici

și proveniența cuvântului "*serenadă*", în legătură și el cu acest episod mitologic...

În Evul Mediu, se confundă povestea Sirenelor cu aceea a Nereidelor, cele 50 de fiice ale lui Doris și Nereea.

Fiecare "***Nereidă***" avea un nume care amintea o stare particulară a mării: *Thalia* cea verde, *Cymodocee* cea unduitoare ca valurile, *Glancee* cea albastră, *Dynamenee* cea temperamentală, *Cymodaree* cea liniștitoare... Dar aceste *Nereide* erau ființe feminine absolut normale, fără solzi și fără coadă de pește.

Deja în timpul Imperiului Roman, *Nereidele* au fost confundate cu *Tritonii*, ei fiind de fapt echivalentul masculin al sirenelor. Plinius desemnează toate creaturile marine insolite sub numele de *Tritoni* sau *Nereide*.

El scrie: "*Conformația Nereidelor, jumătate pește și jumătate femeie, nu este imaginară. Doar că solzii le acoperă tot corpul. De fapt o Nereidă a fost găsită și, în timp ce agoniza, riveranii au auzit în depărtare cântecul său de moarte, ce răsuna lugubru...*"

SIRENE FRUMOASE CA ZIUA

Persoane demne de încredere (cavaleri romani), au certificat faptul că au văzut în oceanul Cadix, un bărbat "*al mării*" absolut asemănător unei ființe umane în toate aspectele corpului său, care "*urca la bordul navelor în timpul nopții și făcea ca partea vasului pe care se așeza să se cufunde de îndată mai adânc în apă, sau să se scufunde întreg vasul, dacă el rămânea mai mult timp.*"

În secolul al II-lea al erei noastre, Pausanias a descris acești *Tritoni* ca fiind ființe cu păr lung pe cap, cu corpul acoperit de solzi duri, având branhii în spatele urechilor, o gură larg despicată și picioarele lipite formând o coadă de delfin.

Cronicarii din Evul Mediu, bazându-se pe relatările marinarilor care văzuseră aceste femei extraordinare, au reunit cele două legende pentru a da naștere sirenelor cu bust de femeie cu sânii mari și coadă de pește.

Trebuie să fi fost ajutați la realizarea acestor cronici și de felul în care erau văzute "*femeile mării*" în imaginația populară celtică.

Pe țărmurile marii Mări Celtice, între Irlanda, Marea Britanie și Bretania, nu există vreun marinar care să nu fi văzut, măcar o dată în viața sa, aceste "*zeițe ale mării*".

În lucrarea sa "*Folclorul Bretaniei*", P.Y. Sebillot descria sirenele astfel: "*Ele sunt frumoase ca ziua. Le place să-și petreacă timpul descurcându-și cu un pieptene de aur părul lung, greu și blond ce le învăluie mângâietor trupul*".

Este lăudată de asemenea vocea lor dulce și pătrunzătoare, puterea de seducție a cântecelor lor. Ele cunosc cântece atât de minunate încât te pot face să-ți uiți complet părinții, soția și copiii, dacă le asculți prea mult.

După tradiția bretonă, prima sirenă a fost **Ahez**, fiica regelui Grailon, cea care a predat orașul Ys mării și diavolului. Pedeapsa sa ar fi fost aceea de a se arunca în mare, unde se spune că ar fi dat naștere tuturor sirenelor cunoscute.

Este cunoscută legenda lui Brândan, faimos călugăr-navigator celt, care în credința sa fără margini nu se temea de nimic: când zărea sirene în largul zonei Guernesey, el le boteza.

Începând cu Ahez, pe toate coastele vechii lumi celtice, se semnalează prezența familiilor de sirene: în 1870, un grup apărea pe litoralul tregorian.

În 1897, câțiva oameni zăresc sirene în canalul Insulei Sein. Ele sunt de asemenea văzute în golfulețul de la Vresnaye, din Noirmontier și pe plajele din Vendee.

Se spune chiar că ele au o insulă, insula Sirenelor, în largul mării, unde au construit castele din alge. Aceste frumoase doamne ale mării nu trebuie confundate cu **Morgana**, "*Maria, fiică a mării, care este lipsită de solzi și coadă de pește.*"

Morgana este o zână rea a mării: ea atrage sub apă tinerii, fermecându-i prin forțele sale malefice sau prin irezistibila

MORGANA

Termenul provine din cuvântul celt Morrigu care însemna la început fantasmă acvatică, dar care în final a ajuns să aibă semnificația de sirenă sau chiar regină a sirenelor. Acest nume a fost dat mai multor femei legendare: fiicei regelui din Ys și sorei regelui Arthur.

Populația veche galo-celtică denumea prin Morrigu sufletul rătăcitor al Atlantidei, dar și al altor orașe scufundate. Acesta era imaginat precum o caracatiță uriașă, care trăia scufundată în ocean la mare adâncime și care avea drept tentacule sirenele.

Din cauza acestei fantasme, oceanul a fost considerat blestemat, până la marile călătorii ale secolului al XVI-lea. Se spune că redutabilul vrăjitor Merlin ar fi transferat prin magie neagră această forță negativă în sora regelui Arthur, care a fost numită, din această cauză Morgana.

Din aceeași sursă aflăm că orașul legendar Ys ar fi fost situat pe o insulă, în locul unde Sena se vărsa în ocean, pe vremea când nu exista nici Marea Nordului, nici golful Mânecii. El a fost inundat de apele oceanului, drept pedeapsă, deoarece locuitorii fuseseră cu toții blestemați. Fiica regelui din Ys, Ahes-Dahut era o femeie-sirenă, adică era posedată de Morrigu, demonul străfundurilor subacvatice. Legenda spune că la începutul creștinării, un predicator vehement (sfântul Guenole) a venit în ținut și, datorită blestemelor lui, orașul a fost acoperit de ape. El ar fi văzut cum Satan îi propunea fiicei regelui un târg. În schimbul unor forțe magice, ea i-a dăruit cheile orașului.

Istorici celebri comentează altfel dispariția orașului Ys. Ei spun că, în dogmatismul lui, acest predicator a organizat distrugerea tuturor menhirelor din ținut. Astfel menhirul orașului Ys, focar de concentrare al energiei telurice din zonă - adevărata "cheie" de boltă a structurii energetice a orașului - odată doborât, echilibrul subtil energetic al forțelor a fost perturbat și orașul s-a scufundat în ocean.

O altă legendă povestește că marinarii reveniți în Ys, văzând tragedia, au salvat cu greu un talisman sfânt, statuia zeiței protectoare a orașului Ys'sith (de unde și numele) și, urcând pe Sena în sus, au fondat orașul Paris (noul Ys), pe o altă insulă a fluviului.

A.O.S.

mișcare a pieptănului său de aur prin părul ei lung și blond... Morganele, numite de asemenea Mari-Morgane, pot naște copii cu bărbații navigatori, acești copii însă vor fi numai fete, la rândul lor Morgane.

Ele își răsplătesc foarte bine amanții, dar vai celui care-și privește prea repede și cu aviditate darul: el nu va mai găsi decât nisip uscat! Cel care are răbdarea de a aștepta să se întoarcă acasă, intră în posesia unei însemnate comori. Toți bretonii cunosc câteva familii îmbogățite printr-o asemenea întâlnire de bun augur, în aceste cazuri, cu o Morgana...

Este foarte probabil ca tradiția Morganelor să-și aibă originea în istoria preoteselor druidice, ce se retrăgeau cu plăcere în insulițe pierdute pe mare.

Atunci când noua religie a lui Christos a luat locul religiei antice a celților, "*zânele bune*" păgâne au fost transformate în "*zâne rele*" ale apelor.

Există, la toate celelalte popoare din Europa care au ieșire la mare, o similitudine între tradițiile cu privire la aceste diafane creaturi ale mării.

O cronică islandeză din 1215 descrie un "*Masgugul*" (termen islandez ce desemnează aceste creaturi): *"Ea era formată până la centură asemenea unui corp de femeie. Avea chiar sâni mari, părul desfăcut, palme puternice și degete lungi unite între ele așa cum sunt picioarele unei gâște (palmate). A fost văzută ținând pești în mâini și mâncându-i. Această apariție precede întotdeauna o mare furtună."*

În Germania, ființele mării sunt numite "*Nix*", atât cele de sex feminin, cât și cele de sex masculin. Ele nu sunt rele decât din disperare: căci sunt condamnate să ispășească în eternitate un misterios păcat originar.

Doar o conduită exemplară ar putea elibera "*Nicșii*". Dar pentru că suferința le este atât de mare, uneori nu se mai pot controla și se răzbună pe oameni.

În Scandinavia se vorbește despre "*mermine*". Acest termen este reluat de olandezi care văd mai degrabă sirenele ca fiind Nereidele antice sau Morganele bretone, fără coadă de pește. În insulele frizone, se consideră că ele sunt șapte, fiind servite de tineri marinari care trebuie să facă jurământul de a nu părăsi niciodată marea, și nici serviciul în slujba lor. Atunci când unul dintre acești tineri trădează și se întoarce acasă, merminele ies din mare, îl smulg din căminul lor și îl atrag sub apă pentru totdeauna.

MISTERUL FETEI CE CAUTĂ MEREU APA

În "*Marea Magică*", A. Van Hageland prezintă cazul unei nefericite mermine, ce a fost ulterior cunoscută sub numele de "*Sirena din Purmereer*". Iată povestea ei:

În 1403, în apropiere de Eden, în Țările de Jos, două tinere fete plecate să cumpere lapte găsesc o sirenă în mâlul unui canal. Ea era acoperită de păru-i lung, avea pe corp spumă și plante verzi, nu spunea nici un cuvânt, dar părea că suspină. Autorul continuă: *"A fost curățită de noroi, spălată și îmbrăcată. Mânca și bea exact ca o ființă umană, dar își dorea și căuta mereu să se reîntoarcă în elementul său natural, apa. A fost transportată de la Eden la Harleem. Apoi a fost învățată chiar să și coasă, dar minunata fată rămânea mereu într-o deplină tăcere. Când a murit, după 17 ani, deși nu fusese botezată, au îngropat-o totuși într-un cimitir pentru că, așa cum mărturisea o văduvă la care locuise, manifestase sentimente pioase."*

În spiritul mentalității rigide de astăzi, am putea spune că a fost vorba doar de o sărmană surdo-mută. Pentru cei sceptici care însă ar dori să se convingă, există chiar o pictură a acestei sirene, ce a fost expusă la curtea regală a Țărilor de Jos, în care este evident aerul ei străniu, de ființă venită dintr-o altă lume.

Există, de asemenea, un monument construit în memoria sa. Acolo poate fi văzută inscripția următoare: *"Această statuie a fost ridicată într-o singură zi în amintirea celei care a fost sirena din Purmereer."*

SIRENE VĂZUTE DE COLUMB

Folclorul european nu este singurul care confirmă existența acestor zâne ale mării. Pe toate continentele, în toate epocile, ele au apărut în calea omului, începând cu cele pe care le-a zărit Cristofor Columb când sosea în Antile și despre care spunea: *"Trei sirene dansau în apă, dar ele erau mute și de o mare urâțenie."* Navigatorul considera că ele aveau *"aerul de a regreta vechea Grecie"*...

În numărul viitor vom continua cu expunerea mărturiilor despre existența sirenelor, așa cum sunt ele prezentate în documentele istoriei universale. ■

Arina Necula

Dacă n-ar fi fost decât un mit al jurnaliștilor aflați în criză de inspirație, "șarpele mărilor" ar fi fost demult uitat. Totuși mărturii despre existența lui sunt prezente în aventurile maritime ale tuturor timpurilor. Analizate și cântărite cu grijă, acestea pot forma premisa anchetei zoologico-fantastică ce urmează.

CREATURI ALE ADÂNCURILOR

Aproape 60% din suprafața Terrei este acoperită de ape, de aceea nu trebuie să ne mire prezența constantă a povestirilor despre întâlniri cu monștrii acvatici, menționate neîncetat din antichitate până în zilele noastre.

Biblia vorbește de cinci ori despre **Leviathan**, creatura jumătate șarpe jumătate dragon, provenită din folclorul fenician, care se regăsește în cea mai mare parte a mitologiilor orientale.

În Europa, primii care au oferit date despre astfel de apariții au fost navigatorii scandinavi. Preotul Olaus Magnus, exilat la Roma în sec. al XIV-lea, a publicat în 1555 o istorie detaliată a popoarelor nordice, plină cu relatări incitante despre șarpele mărilor.

El descrie mai cu seamă o creatură de 60 m lungime și 6 m grosime care se hrănea cu vaci, măgari, porci și chiar pescari: **"un animal negru, cu un fel de coamă, cu ochi strălucitori și capul așezat ca un capitoliu pe o coloană."** În mod semnificativ multe relatări contemporane se apropie de această descriere străveche.

Există o mărturie din sec. al XVIII-lea în legătură cu un șarpe gigantic văzut în largul Norvegiei. Un alt preot, Erik Pontoppidan a scris în 1752 o carte în care a strâns toate dovezile pe care le-a putut găsi legate de acest subiect.

Dar secolul al XVIII-lea a reprezentat, de asemenea, începutul erei raționalismului științific. Aparițiile monștrilor marini au fost considerate simple legende marinărești, fără un fond real. Cu toate acestea, fantasticele creaturi au continuat totuși nestingherite să se ivească din mare, sub ochii îngroziți ai navigatorilor. Deși moda, în acele vremuri, era să se explice că spinarea uriașă a șerpilor văzuți în mare nu era decât un banc de delfini jucându-se în valuri, totuși câțiva oameni de știință au acceptat ipoteza monstrului marin.

Thomas Huxley scria că nu există nici un motiv să considerăm imposibilă existența în mare a unor reptile cu lungimi mai mari de 15 m.

În 1877, A.O. Bartlett spunea, de asemenea, că nu este deloc o dovadă de manifestare a spiritului științific atitudinea de a desconsidera un fenomen despre care există totuși atâtea mărturii.

În prima jumătate a secolului al XIX-lea, mărturiile despre aparițiile monștrilor marini s-au înmulțit, ei fiind observați în special în largul coastelor nord-americane.

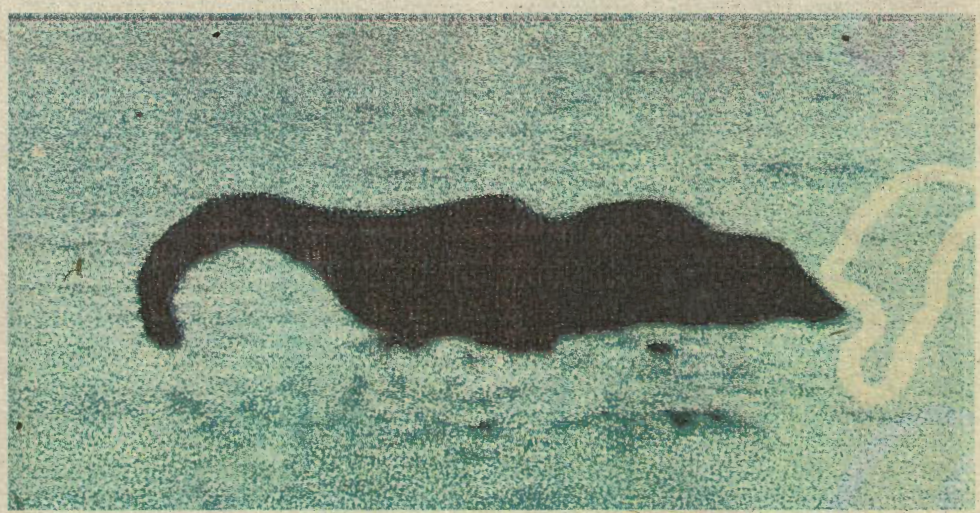

Fotografie realizată în 1976, în Marea Britanie, la țărmul Oceanului Atlantic. Studiată cu multă atenție, s-a dovedit a fi autentică, însă cercetătorii chemați să elucideze misterul au concluzionat că este vorba despre o creatură absolut necunoscută.

Constantin Samuel Rafinesque, un reputat naturalist al vremii, și-a consacrat întregul talent studierii acestora, devenind un înfocat apărător al lui **"megophias"** sau șarpele de mare gigantic. Polemica între partizanii și adversarii existenței monstrului a căpătat amploare. S-a trecut chiar la insulte în paginile ziarului londonez Times. Inamicii cei mai aprigi ai ipotezei au mers până la a publica false mărturii ale apariției lui megophias, în scopul ridiculizării partizanilor acestuia.

La începutul secolului XX mulți martori oculari ai fenomenului n-au mai îndrăznit să facă publice declarații despre cele văzute. De exemplu, imediat după o astfel de apariție, căpitanul navei Grangense și-a îndemnat marinarii: **"Să nu spuneți**

nimic presei despre cele întâmplate, căci vor spune că am înnebunit cu toții."

În schimb, căpitanul George Serford, de pe nava comercială "Lady Combermere", după ce a zărit la mai puțin de 200m de vasul său un fel de șarpe lung de 20 m, a declarat: **"Nu ne-am putut înșela cu toții asupra acestei apariții, ci dimpotrivă suntem foarte bucuroși că am avut șansa să vedem adevăratul șarpe al mărilor despre care se spunea că nu este decât produsul imaginației câtorva marinari yankei beți!"**

În 1879, maiorul H.W.J.Senior, ofițer în Bengal Staff Corps, călătorind la bordul navei Cuy of Baltimore, a văzut un șarpe lung de 9 m, în golful Aden. El i-a descris capul ca fiind asemănător cu acela al unui buldog. Declarația sa a mai fost semnată și de alți pasageri. Mult mai târziu, căpitanul John Ridgway, a descris apariția, la nici 10 m de ambarcațiunea sa cu rame în care traversa Atlanticul, a unui șarpe de mare de 10 m lungime având corpul **"fosforescent ca și cum ar fi fost un mare neon."** Era 25 iulie 1966. Monstrul a plonjat în direcția ambarcațiunii dar nu a mai reapărut.

Tot recent, în 1975 și 1976 în largul insulelor Canare au fost semnalate numeroase apariții ale unui șarpe gigantic numit în regiune "Morgawr". El a fost imortalizat și în fotografii.

În țara Galiilor, în apropiere de Cardigan, în 1975, trei fete au descris apariția unei creaturi stranii care a traversat plaja pentru a se arunca în mare. Monstrul avea 3 m lungime, o coadă lungă și ochii verzi! Mărturia lor este confirmată și de câțiva pescari.

Evident că nu toate povestirile despre monștrii marini sunt autentice. Există și multe falsuri menite în exclusivitate paginilor de senzațional

ale presei facile, care abundă din păcate și la noi, în România.

Este totdeauna necesar să se studieze cu atenție fotografiile făcute sau "resturile" găsite.

În 1808 un animal de 17 m lungime a eșuat datorită unei furtuni pe coastele engleze, lângă Orcades. Desenul făcut la fața locului, în prezența martorilor uluiți, arăta un animal extraordinar cu un gât lung, o coadă enormă și trei perechi de labe, caracteristică necunoscută în lumea vertebratelor. În final, un chirurg britanic a făcut o expertiză a unui rest din acest animal și a concluzionat fără drept de apel că era un... rechin! Datorită descompunerii rapide a anumitor părți din corpul său, acesta căpătase forma aceea fantastică.

Alt animal nemaipomenit a eșuat în 1925 în apropiere de Santa Cruz, în California. Gâtul îi măsura 8 m, iar la cap avea un cioc foarte curios. După cercetări s-a demonstrat că nu era decât o carcasă de balenă cu cioc, specie foarte rară care nu se întâlnește decât în Pacificul de Nord.

Întâmplarea seamănă foarte mult cu povestea australiană din vara lui 1960, când pe o plajă au fost descoperite resturile unui animal straniu. Concluzia a fost aproape hazlie: nu erau decât bucăți enorme de grăsime de balenă.

În 25 aprilie 1977, pescadorul japonez Zuiyo Maru a prins în plasele sale un corp de animal necunoscut, având contururi monstruoase. Înainte de a-l arunca din nou în apă, căpitanul a făcut fotografii și a desenat "monstrul". S-a dovedit ulterior că presa din întreaga lume s-a agitat din cauza unui rechin descompus.

În ciuda tuturor acestor fapte, chiar în lipsa unor probe concrete, nu se poate să nu luăm în seamă povestirile despre aparițiile evidente ale unor animale fantastice, repetate de-a lungul secolelor, mai ales când este vorba de aceleași regiuni!

În dreptul Georgiei, pe coasta occidentală canadiană, este renumit monstrul pe care savanții l-au botezat cu numele Caddy-Cadbosaurus - cunoscut de indieni chiar înainte de venirea albilor pe continent. Relatări despre apariția lui continuă până în zilele noastre.

Mai la sud, pe coasta Pacificului, în apropiere de insulele San Clemente abundă mărturiile despre șarpele uriaș de mare; acestea provin și de la oameni instruiți și de bună credință, care făcând acest gest de onestitate își riscă reputația.

Totuși, de ce este această specie de șarpe uriaș atât de puțin cunoscută? S-ar putea ca tocmai datorită progresului - căci dacă există acești monștrii marini, este clar că ei nu preferă să se arate în dreptul căilor maritime frecventate, ci își fac apariția acolo unde navigația este mai rară și mai silențioasă.

Bernard Heuvelmas este un reputat zoolog belgian, specialist în cercetarea animalelor dispărute. Cartea sa **"În căutarea șarpelui de mare"** este cea mai exhaustivă și mai detaliată lucrare care a fost scrisă vreodată despre acest subiect.

Autorul cercetează mai bine de șase sute de mărturii oculare relatate între 1639 și 1964. Dintre acestea el exclude 60 de cazuri ca fiind mărturii posibil false. Alte 60 se refereau la animale cunoscute. Alte 120 de cazuri au fost eliminate datorită datelor insuficiente. Dar au mai rămas **350** de cazuri uimitoare, credibile care erau și cele mai pasionante.

După ce le-a studiat atent, Bernard Heuvelmans le-a clasat în nouă tipuri distincte de manifestare, de la șarpele de mare cu gâtul lung și corpul în formă de țigară, cel mai des observat, și până la crocodilul gigantic de 15-20 m, observat rar și numai în apele de la tropice.

Pentru celelalte tipuri, autorul folosește denumiri pur descriptive de genul: "cai de mare", "creaturi cu mai multe cocoașe", "foci gigantice", sau "abdomene galbene". Mai este și un grup special numit "periscope" care pot fi animale cu gât lung sau anghile gigantice. Anghila gigantică este un animal care trăiește în mod normal în fosele submarine și care nu iese la suprafață decât înainte de a muri.

"Saurianul marin", alt nume al crocodilului gigantic, poate fi un animal din perioada jurasică, care a supraviețuit până în zilele noastre în mediu marin. Creaturile numite "abdomene galbene" pot fi specii de pești uriași, în special rechini. În fine Bernard Heuvelmans notează că în secolul nostru cea mai mare parte a aparițiilor se referă la monștrii "cu gâtul lung" în detrimentul celorlalte creaturi fabuloase.

Omul este departe de a fi explorat întreaga imensitate submarină. Dovadă stă însuși faptul că în fiecare an mai sunt clasați alți peștișori, relicve ale preistoriei, care au fost "uitați" de clasificările zoologice moderne. Cheia acestui mister al șerpilor de mare, ne va fi revelată poate în viitor, de îndrăznești cercetători ai lumii tăcerii. ■

Adina Secară

(urmare din pagina 25)

mică regiune din comitatul Chesterfield în Carolina de Sud. Timp de patrusprezece zile, ploaia a căzut aproape continuu pe un mic sector, cu o asemenea intensitate încât streașinile nu mai făceau față debitului. Nu se știe de unde venea, deoarece în tot acest timp cerul rămânea cu încăpățânare senin și albastru.

Chiar când este timp frumos, putem admite că ploaia cade pe acoperiș. Dar când ea cade în interiorul casei, este o altă poveste!

Peripețiile familiei Waterman

Doctorul William Waterman și soția lui trăiau într-o casă frumoasă de opt camere, aproape de Windson, în Vermont, când s-au produs, în septembrie 1960, evenimente absolut neobișnuite.

Primul semn premergător încercării care îi aștepta a fost descoperirea într-o bună dimineață, a unor stranii picături de rouă care acopereau tot ceea ce se găsea în casă. În felul în care ea se aduna, în mari picături strălucitoare, pe brațele fotoliilor și pe lemnărie, s-ar fi putut spune că e transpirație.

Waterman-ii încercară să scape de ea absorbind-o cu un burete ... dar, după ce au golit treisprezece găleți de apă în două zile (!), s-au găsit în același punct de plecare.

Inutil să spunem că doctorul și soția sa erau total incapabili să găsească motivul pentru care o asemnea întâmplare neplăcută li se petrecea în casa în care trăiau fericiți de nouă ani. Doctorul povesti că într-o zi, în timp ce ducea un platou puțin adânc, cu struguri, dintr-o cameră în alta, acesta s-a umplut complet de apă în timpul scurtului parcurs.

Cum era de așteptat consultară experți. Electricienii nu găsiră nimic anormal nicăieri. Izolațiile și instalațiile fură, de asemeni, cercetate, totul era perfect uscat; țevile nu prezentau nici ele condens. Nici o pierdere, nici o scurgere ... nimic în afară de această inexplicabilă acumulare de apă peste tot în casă, oră după oră.

Așteptând ca intolerabila ploaie să înceteze și casa să poată deveni locuibilă, Waterman-ii, socotind c-au primit destulă apă, își scoaseră mobilele și hainele ca să se usuce și în final se mutară în altă regiune.

După plecarea lor, fenomenul a încetat la fel de brusc și misterios precum începuse.

Să mai remarcăm și strania coincidență între cele petrecute și numele protagoniștilor: Waterman (omul apei)!

Tradiția orientală ocultă vorbește despre posibilitatea producerii unor asemenea fenomeneatunci când un om are foarte multă energie sexuală - fiind în corelație cu centrul de forță subtil Swadhisthana Chakra, care controlează și determină producerea apei în organism.

Norul ucigaș

La 22 iulie 1955, către orele cinci și jumătate dimineața Edward Mootz se pregătea să tundă gazonul la el acasă, în strada Boal numărul 440, la Cincinnati în Ohio. În acea plăcută dimineață de vară, Ed își propunea să facă frumoasă peluza, înainte ca soarele să devină prea fierbinte.

Totul se desfășură normal până în momentul în care îngenunche la baza unui piersic tânăr pentru a smulge câteva buruieni la care mașina de tuns nu putea ajunge. În timp ce se apleca să apuce cu o mână ierburile, mai multe picături dintr-un lichid ... îi căzură pe mână. Era o substanță caldă și lipicioasă, asemănătoare sângelui diluat, numai că aceasta era grasă la pipăit.

O clipă mai târziu, ciudatul lichid începu să cadă în jurul lui. Avea o compoziție mai densă și chiar mai roșie decât sângele. Ploua literalmente. După cum Ed a descris mai târziu, avea impresia că se află sub un duș cald.

Mootz dădu înpoi și ridică ochii. La aproape trei sute de metri deasupra lui era un norișor care nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse el vreodată. Norul era un amestec de roșu, verde și roz și părea că se învârte în jurul axei sale.

Roșul norului era de aceeași culoare cu lichidul care picura pe piersicul lui. De fapt, vedea foarte bine picăturile care proveneau din direcția norului, asemeni unui braț neguros care se transforma în picături.

Atunci brusc Mootz își dădu seama că lichidul care îl avea pe mâini îi ardea pielea ca un dezinfectant puternic pe o rană deschisă. Alergă în casă să-și spele mâinile cu apă caldă și săpun, reuși să scape de lichidul straniu fără greutate. Când reveni afară, norul dispăruse și el continuă să tundă iarba.

Dimineața următoare, domnul Mootz descoperi a doua dimensiune-a straniei lui aventuri. Cei șase piersici tineri, până atunci în perfectă stare, erau cu toții uscați. Aceasta se întâmplase pe parcursul ultimelor 24 de ore. Frunzele erau complet brune și cea mai mare parte dintre ele căzuseră. Fructele, care în ajun atingeau mărmea unui ou de găină, erau sbârcite în jurul sâmburelui. Trunchiurile erau vestejite și întărite, iar iarba care se găsea sub pomi și împrejur era moartă.

În timpul incidentului, nici un avion nu survola regiunea și chiar dacă ar fi fost, era complet imposibil să poată lăsa să cadă un lichid pe o suprafață atât de restrânsă. Dl. Mootz nu acceptă, de asemeni, nici ipoteza conform căreia un produs chimic oarecare ar fi fost emis de uzina din regiune și ar fi venit apoi plutind să cadă chiar deasupra piersicilor săi.

Perplexitatea lui Ed Mootz nu o egala decât pe aceea a diferiților experți care au venit să scotocească, să pună întrebări și să ia eșantioane, înainte de a dispărea.

Printre aceștia citâm armata aeriană americană, a cărei reprezentanți luară cu ei arbori, piersici și iarbă moartă, după ce l-au interogat pe Mootz, până ce acesta a cerut să fie lăsat în pace. Au luat tot ceea ce el a fost în măsură să le dea, dar nu i-au dat nimic înapoi... nici măcar un indiciu asupra marelui lor interes pe care-l arătau norului neobișnuit care îi omorâse piersicii, vărsând asupa lor o ploaie roșie arzătoare. ■

Claudiu Trandafir

ENIGME? COINCIDENȚE? MISTERE?

O criză cardiacă usucă iarba

Imensa structură de marmură care adăpostește muzeul de istorie naturală "Field" merită un loc de onoare printre atractiile orașului Chicago. Muzeul este înconjurat de peluze verzi și bine întreținute ... cu excepția unui loc unde nimic nu crește pe pământul gol. Această mică parcelă de teren, are în urma ei (dacă nu chiar sub ea), o poveste foarte stranie.

In 1956, directorul muzeului angajase un asistent care lucra alături de el în subsolul neîncălzit al clădirii. Deși era abia sfârșitul toamnei, în acea zi era anormal de frig pentru acel sezon; cu toate acestea asistentul se plângea că-i era prea cald și-l anunță pe director că va ieși să se răcorească puțin. Se întinse pe peluză și câteva minute mai târziu fu cuprins de o criză cardiacă.

Din fericire, omul se restabili din criză, dar, chiar după ani de zile, locul exact unde se produsese evenimentul rămânea complet dezgolit, în timp ce gazonul înverzea împrejur. In mod curios, iarba refuza să crească în acel loc, chiar după ce pământul fusese scos pe o adâncime de un metru și apoi înlocuit de altul proaspăt. În fiecare primăvară, gazonul semănat încolțește pentru ca apoi să se usuce și să moară.

Conform științei acest gen de evenimente ce fac obiectul rubricii "Enigme?..." sunt imposibile.

Problema este că acestea totuși se produc...

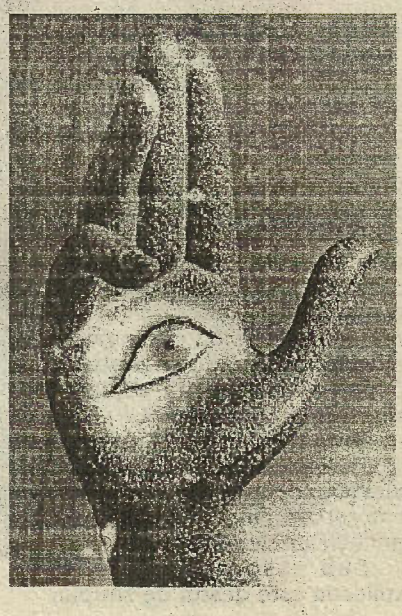

La ora actuală se vorbește aproape peste tot în lume despre protejarea animalelor. Unii probabil știu că data de 4 octombrie este consacrată chiar ca o zi internațională a animalelor. De ce acest interes?

Animalele care vindecă

Unele aspecte tainice referitoare la animalele împreună cu care trăim - partea I

În această direcție nu este deloc întâmplător că cea de a 7-a conferință Internațională de la Geneva, ținută în septembrie anul acesta, a avut ca temă: "Animalele: sănătate și calitate a vieții".

Pe măsură ce interesul pentru acest subiect crește apar din ce în ce mai multe studii etologice și chiar psihiatrice despre interacțiunea complexă om-animal. De câtva timp au început chiar să se realizeze experiențe foarte interesante, având drept scop dovedirea utilității integrării animalelor în spitale publice și particulare, în școli și grădinițe, în clinici de dezintoxicare și spitale psihiatrice, pentru a ajuta, prin câmpul vital specific al aurei lor, la recuperarea rapidă și totodată pe cale naturală a bolnavilor, sau în procesul educațional.

Concluziile adeseori surprinzătoare ale acestor experiențe se înscriu într-un registru larg. Suita de articole ce urmează, va fi integrată succesiv în următoarele numere ale revistei noastre, și va urmări să prezinte aspectele cele mai importante și totodată cele mai tainice.

Era noastră, care tinde să devină excesiv tehnologizată, se caracterizează în principal printr-o îndepărtare foarte mare a omului de natură și de remediile sale simple și eficiente. Astfel, în cazul unei intervenții chirurgicale - unui copil, pentru a fi determinat să se relaxeze cât mai bine și să-și elimine angoasele, i se vor administra o mulțime de medicamente și sedative. Experiențele recente au demonstrat însă că exact aceleași efecte de decontractare și relaxare, atât fizică cât și psihică, se pot obține, dar de data aceasta pe cale naturală, dacă el este impulsionat și apoi este lăsat să se joace, înainte de operație cu un cățel, sau pur și simplu, dacă în camera în care va avea loc intervenția chirurgicală se așează un acvariu cu peștișori și după aceea atenția copilului este orientată asupra lui.

Relaxarea profundă și eliminarea teamei este chiar mai bună și totodată ea este naturală în acest fel, în comparație cu tranchilizantele.

Sub aspect psihiatric explicația este destul de simplă: Când un copil este foarte anxios, el inventează - aproape în toate cazurile - un așa numit "obiect tranzițional". Acesta este un obiect real (cățel de pluș, ursuleț, mănușă, etc.) căruia el îi atribuie o valoare simbolică, transformându-l în confident, prieten, protector. Acest act spontan de investire declanșează atunci fulgerător anumite procese de rezonanță în universul său lăuntric cu energiile subtile benefice din Univers.

Totodată, efectul descărcării suferinței pe care o are asupra acestuia este, desigur, atât purificator cât și tranchilizant. Acest fapt poate fi chiar măsurat în parametrii săi biochimici: miograma, cardiograma, encefalograma, demonstrează la scurt timp cu certitudine această relaxare, iar la aceasta se adaugă și indicii biochimici: colesterolul, adrenalina...

Atunci când copilul are un necaz, cățelul lui preferat, pisicuța sau chiar ursulețul de pluș devin aproape instinctiv un fel de obiect tranzițional, care răspunde, se joacă, participă.

Toate acestea declanșează atunci automat în ființa sa procese inefabile de rezonanță cu energiile subtile binefăcătoare din Univers.

Acest aspect poate fi pus cu ușurință în evidență și la persoanele în vârstă, măsurând la scurt timp după aceea indicele tensiunii arteriale. Cereți unui hipertensiv să se joace puțin dar cât mai spontan și firesc cu o pisicuță și veți vedea aproape imediat tensiunea sa arterială scăzând spectaculos!

Experiențele referitoare la interacțiunea benefică animal-om au continuat și în fragilul domeniu psihiatric. Pentru subiecți schizofrenici, aflați în stare de criză, s-a observat de multe ori că lor le este foarte greu să realizeze o comunicare verbală cu cei care îi îngrijesc: medici, asistenți, infirmiere. Ei se manifestă atunci într-un mod asemănător unor copii aflați în stadiu preverbal. Cu toate acestea, în unele situații au fost obținute rezultate benefice foarte rapide atunci când s-a folosit mijlocirea unui animal.

De fapt, am putea spune că acesta este și comportamentul uman obișnuit. Niciodată la prima întâlnire cu un om nu se abordează din prima clipă miezul discuției, pentru că pentru unii pare a fi o "brutalitate", ci se începe cu un adevărat ritual de formule de introducere și de tatonări. Astfel se realizează așa numita "pregătire emoțională" a adresării cuvântului.

Se știe însă că în cazul schizofrenicilor această imposibilitate a comunicării atinge cote patologice și tocmai de aceea prezența animalului de legătură realizează un fel de mijlocire naturală care va declanșa procese tainice ce vor face să se relaxeze tensiunea emoțională suplimentară.

Aceasta este de asemenea și cazul copiilor abandonați. Ei au stat de cele mai multe ori atât de mult timp singuri încât adeseori apropierea de o altă ființă umană care poate să-i primească și să-i învăluie cu afecțiune este percepută ca fiind chiar dureroasă! În general, s-a observat că aceștia investesc multă afecțiune în relațiile cu animalele și aproape întotdeauna se atașează și manifestă o afecțiune foarte mare față de câini vagabonzi sau față de alte animale abandonate.

Mai mult decât atât, într-o mulțime de cazuri, s-a constatat un rapid și real progres și în procesul de recuperare a delicvenților minori, în special băieți, care au fost mult mai ușor reeducabili, dacă în procesul recuperării lor au

participat și animale: cai sau câini, care erau oferiți copiilor delicvenți în grijă.

Ce face această tainică apropiere om-animal atât de strânsă, ne-am putea întreba, fără a pierde totuși din vedere că în toate aceste situații survine o complexă identificare și asimilare a energiilor subtile benefice care se manifestă în aura animalelor.

Răspunsul este simplu și ne face să intuim că, pe lângă procesele inefabile de rezonanță care se declanșează în urma interacțiunii cu aura animalelor, el ține totodată și de sinceritatea relației: atunci nu există minciună, nu mai există înșelăciune: dacă cei doi se simpatizează și se iubesc, sunt apropiați, și invers, dacă animalul nu se adaptează omului sau omul nu agrează animalul, există spontan o respingere clară.

În această direcție se poate spune că în asemenea situații relația om-animal este cu mult mai simplă și mai spontană decât relația între doi oameni, deoarece, datorită pervertirii și înstrăinării actuale, ființa umană este adeseori mai mult sau mai puțin înșelătoare, fiind nevoită, uneori chiar împotriva voinței ei să mintă și să creeze situații false, pentru a-și atinge scopurile egoiste.

Înțelegând toate acestea ne putem pune întrebarea: dacă lucrurile sunt atât de simple și stau chiar așa, de ce atunci nu este folosită pe scară largă integrarea animalelor în spitale sau școli? Răspunsul este destul de ușor de dat: în primul rând datorită conservatorismului și a prejudecăților aberante și în al doilea rând, datorită considerentelor exagerate de igienă și, de asemenea, din alte motive. Acest conservatorism ne apare a fi și mai straniu dacă avem în vedere că o experiență realizată într-o clinică de pediatrie din Franța a demonstrat clar următorul lucru: după introducerea ursuleților de pluș în saloanele chirurgicale în zece ani s-a redus numărul de tranchilizante administrate copiilor de trei ori!

Cu toate acestea, datorită ignoranței și inerției în care se complac foarte mulți oameni, consumul de medicamente, sedative, relaxante, este în continuă creștere. De ce? Pentru că aproape pe tot globul se perpetuează mitul științific al panaceului universal care este concretizat sub forma "bulinelor" farmaciștilor. De altfel, de cele mai multe ori există și sub raport cultural această orientare spre medicina alopată, deși în ultima vreme se vorbește din ce în ce mai mult despre avantajele multiple ale "medicinii alternative".

În această direcție este semnificativ că animalele integrate în procesele de curarisire pe cale naturală a anumitor afecțiuni acționează tainic prin prezența lor mai ales într-un mod "relațional", în timp ce cu medicamentele nu se poate stabili nici o "relație", decât cel mult doar aceea de dependență oarbă.

Deci, în concluzie, putem să mai precizăm o dată că prin energiile subtile benefice pe care le vehiculează prin aura lor, animalele sunt în anumite situații cele care vindecă, fac să scadă tensiunea arterială, și ajută pe o cale naturală să fie eliminată gradat o psihoză infantilă. Ele pot, de asemeni, crea anumite condiții speciale, le-am putea numi chiar "porți", deschideri, prin care atunci medicina tradițională poate pătrunde cu mai multă ușurință pentru a realiza vindecarea. Un delfin nu poate vindeca imediat un autism. Dar el poate crea pe cale naturală la un copil autist o stare interioară benefică, deosebită, capabilă să permită atât diminuarea autismului cât și stabilirea unei relații de comunicare cu medicii, deci începutul unei ameliorări.

În încheierea acestui articol vă oferim un caz autentic care sperăm că vă va ajuta să înțelegeți mai bine ceea ce am urmărit să demonstrăm.

În 1968 într-un spital de psihiatrie se aciuiase un cățel, care, mai mult decât atât, obișnuia să facă, în fiecare dimineață "vizita" împreună cu internul de gardă. Într-o zi, intrând într-un salon în care se afla un caz grav de schizofrenie, ce se manifesta printr-o absență totală și printr-o mutenie desăvârșită, câinele a mers și s-a culcat în mod spontan la picioarele acestui bolnav. Atunci, ca prin farmec, acesta a zâmbit, s-a aplecat și l-a mângâiat, și abia de atunci încolo psihiatrii au putut stabili un contact verbal cu el, începând procesul de recuperare al bolnavului respectiv.

(va urma)

Grupaj realizat de profesor Yoga
Gregorian Bivolaru

Animale ca remediu terapeutic pentru toxicomani

Jean-Luc Maxence conduce la Paris cea mai celebră clinică de dezintoxicare, tratare și reintegrare în viața socială a acelora care sunt dependenți de droguri.

Această activitate extrem de complexă i-a permis să observe legăturile foarte strânse ce se stabilesc între cei internați și toxicomani.

În acest scop chiar s-au făcut mai multe experiențe cu bolnavi care au fost atrași să îngrijească de cai sau de câini. S-a observat astfel că după totala lor vindecare aceștia chiar s-au orientat către profesii legate de animale: societăți pentru protecția animalelor, sau meserii de dresor.

De fapt, toxicomania ca și orice altă dependență, fie chiar și față de medicamente, se poate explica și ca o izolare maladivă a individului de ambianța socială. De regulă, toxicomani ajung mai ales cei abandonați, fără ideal, printre ei fiind multe ființe foarte egoiste care nu iubesc și care, mai ales, nu sunt capabile să stabilească relații afective firești cu mediul social. Acest gol lăuntric și această închistare este astfel umplută cu iluziile provocate de droguri. Tocmai de aceea, afecțiunea sinceră a unui animal, câine în special, poate umple gradat acest gol și va înlătura mai ales atunci, aproape pe nesimțite, această izolare. Astfel o mare parte din angoasa și anxietatea acelui om este înlăturată atât de relația cu animalul în sine, cât și de specificul relațional pe care el îl facilitează.

Animalele în ajutorul oamenilor bătrâni și singuri

Unele experiențe cu animale au demarat la un azil de bătrâni, din Val-de Marne (Franța). Mai întâi a fost vorba doar de simpla permisiune ca bătrânii să-și aducă cu ei și animalele preferate, pentru a evita astfel o angoasă suplimentară, care adeseori este datorată "ruperii" din mediul familiar și transferării lor în azil.

Foarte repede animalele s-au înmulțit, și, în mod aproape miraculos, ele au captat interesul tuturor pensionarilor prezenți. Astfel, la scurt timp după aceasta, s-a constatat că s-au îmbunătățit considerabil relațiile chiar între cei ce locuiau la azil. Un psihiatru explică acest lucru astfel: "Într-o colectivitate, relațiile între oameni sunt adeseori încordate și dificile. Tensiunile atunci sunt aproape inevitabile. Prin prezența lor, animalele servesc ca vectori ai rezolvării anumitor conflicte inerente. Persoanele care au și îngrijesc cu dragoste câte un animal sunt mult mai deschise și mai comunicative decât celelalte. În jurul acestuia se crează în mod spontan și firesc o structură relațională."

Un alt factor pozitiv în asemenea situații este "responsabilitatea". De multe ori persoanele în vârstă au tendința să "demisioneze" în fața vieții, considerându-se cu încăpățânare ca eliminate, și atunci ele nu-și mai găsesc lăuntric nici o motivație pentru a continua să trăiască. Foarte repede în cazul lor apare cercul vicios: ele nu se mai trezesc cu plăcere dimineața, nu se mai spală, nu mai mănâncă...

Astfel, în multe cazuri s-a constatat că o dată ce a fost trezit interesul pentru un cățel sau pentru o pisică, bătrânii parcă au reînviat și au "revenit" la viață pentru a avea grijă de animal.

În acest fel s-a trezit interesul și anumitor clinici de geriatrie, care au decis introducerea acestei metode de lucru cu animalele în cadrul tratamentului lor pentru reîntinerire.

Astrologie

Puteți primi o caracterizare astrologică completă, pornind de la datele dvs. personale, între 15 și 100 pagini A4, cu numai 500 lei pagina!

Puteți descoperi:

- cele mai intime resorturi ale personalității, precum și indicații despre ceea ce trebuie să realizați pentru evoluția dvs.

- informații referitoare la momente viitoare din viața dvs. Se pot face predicții pentru o anumită zi, despre care doriți detalii, sau analize generale pentru următorul an.

- raporturile și compatibilitatea astrologică cu partenerii dvs. de viață (cuplul conjugal, asociați, prieteni, iubiți).

Completați chiar acum talonul de mai jos și trimiteți-l pe adresa București - O.P. 12, C.P. 77

ASTROGRAMA

NUME .....
PRENUME .....

ADRESA .....
.....
.....

DATA NAȘTERII.....
LOCUL NAȘTERII.....

Doresc să primesc fișa personală de comandă pentru astrogramă inclusiv lista de prețuri.

SEMNĂTURA .....

S.C.PEGASUS S.R.L.
EDITURA SOPHIA

Cititorii care doresc să intre într-un dialog sincer și fructuos cu membrii colectivului de redacție se pot adresa la C.P. 77 O.P. 12 București, sau ne pot telefona la telefonul 01-3216769.

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Director: **Claudiu TRANDAFIR**
Redactor Șef: **Adina SECARĂ**
Redactori: **Gregorian Bivolaru, Emilian Bazac, Daniela Dae, Diana Dochinoiu, Svetlana Sauciuc, Zaharia Stoian, Simona Trandafir, Aniela Unhureșan.**
Colaboratori: **Daniela Mihăilescu Arina Necula, Mihai Marcelo (distribuție).**
Tipărit la INFOPRESS S.A. Odorheiu Secuiesc

Cei ce doresc să devină colaboratori pentru distribuția Revistei Misterelor, ne pot contacta l atelefonul 3216769, în zilele de luni până joi, între orele 8-11.

Simpozionul național de parapsihologie - Durău

Pentru acest număr deoarece toată revista era deja structurată, rămânând doar spațiul rezervat pentru "Poșta redacției", am avut de ales între a răspunde la cele mai interesante dintre scrisorile primite la redacție sau a vă relata un eveniment special petrecut în lunile noiembrie și decembrie la Durău, stațiune montană, aflată la poalele sfântului munte al Moldovei - Ceahlăul. Având în vedere și specificul revistei am considerat mai importantă manifestarea de la Durău, cu atât mai mult cu cât a fost organizată și condusă chiar de directorul acestei publicații, domnul Claudiu Trandafir.

Pe scurt, faptele ar fi următoarele: începând cu data de 11 noiembrie și până pe 2 decembrie, în cadrul natural măgnific al stațiunii Durău - beneficiind de un câmp de energii benefice cu totul deosebit, caracteristic acestor locuri - a avut loc Simpozionul național de parapsihologie, aflat anul acesta la cea de-a doua ediție.

Organizată în două stagii, pentru începători și pentru avansați (cei care au urmat anul trecut stagiu I), manifestarea a reunit anul acesta aproximativ 900 de persoane, ceea ce trebuie să recunoastem că este un record pentru țara noastră și chiar pentru un astfel de simpozion. În plus, au fost prezenți și invitați din Danemarca, Franța, Ungaria și Republica Moldova.

Fără îndoială, ceea ce i-a atras pe toți acești oameni, printre altele, a fost și programul cu totul special pe care l-a avut manifestarea, îmbinând armonios prezentările teoretice (două pe zi), seminarele (tot două pe zi) și aplicațiile practice (o noutate în materie, căci de obicei astfel de comunicări sunt exclusiv teoretice).

Au fost abordate gradat, atât din punct de vedere al aprofundării noțiunilor teoretice cât și a celor practice, aspecte privind: telepatia, dezvoltarea clarviziunii, trezirea capacității de dedublare conștientă în plan astral, dezvoltarea intuiției, chiar în programarea, interpretarea viselor precum și în dobândirea stării de lucidităte în timpul somnului, prezentarea puterilor paranormale (SIDDHIS) din punct de vedere al teoriei și practicii Yoga, conștientizarea și folosirea înzestrărilor bioenergetice, modalități de operare asupra corpului bioenergetic (aura), folosirea efectului de piramidă, percepțiile extrasenzoriale (telekinezie, radiestezie, psihokinetică), tehnici cu caracter spiritual (dezvoltarea capacităților mentale, memorie, atenție, trezirea energiei latente Kundalini, etc.).

Așa cum v-am mai informat în paginile revistei noastre, tot la Durău se află și Baza de tratament AMRITA (tel. 033- 678078, 678079, 678254), orientată numai pe terapii naturiste și recuperarea bolnavilor prin metode ale medicinii alternative (fitoterapie, meloterapie, cromoterapie, masaj bioenergetic, dietoterapie, hidroterapie, folosirea efectului de piramidă și a unor metode de recuperare provenite din practica Yoga). În această direcție, participanții la simpozion au realizat tot ca o premieră pentru această țară, o acțiune integrată din punct de vedere parapsihologic: meditație colectivă pentru vindecarea a trei oameni grav bolnavi (cancer în faza de metastază). Efectele de revenire și revitalizare a acestora s-au observat încă de la câteva ore de la realizarea experienței; în numerele viitoare vă vom informa despre evoluția viitoare a recuperării lor.

Simpozionul a fost susținut și din punct de vedere al dotării materiale cu aparate pentru inducerea unor stări de conștiință speciale (brain-machine), yantra-e (figuri geometrice orientale folosite în scopul concentrării mentale), piramide, scaun rotitor (folosit în scopul dezvoltării în ființă a energiei solare Yang).

Deși programul a fost foarte dens, derulându-se practic zilnic între orele 8 - 23, participanții au beneficiat din plin și de cadrul natural oferit de stațiune și, de asemenea, de ospitalitatea oragnizatorilor locali, conduși de domnul director al complexului, Mirel Rusu.

În concluzia acestei scurte informări, putem spune că această manifestare unică a reusit să demonstreze modul armonios în care parapsihologia intervine, uneori fără să ne dăm seama, în viața și evoluția noastră de zi cu zi.

Adina Secară

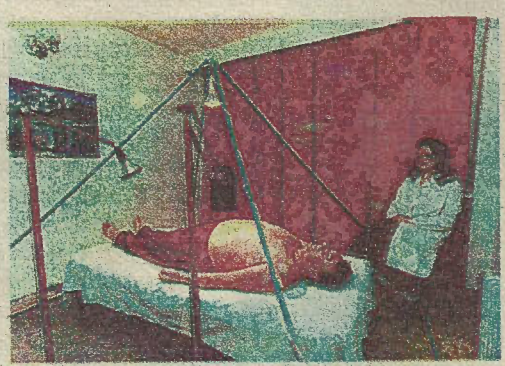

Combinarea efectului de piramidă cu acela al luminii colorate în cazul unei proceduri terapeutice realizate la AMRITA - Durău.

Brain-machine - dispozitiv pentru stimularea activității mentale și sincronizarea emisferelor cerebrale - folosit în cadrul lucrărilor simpozionului.

MERSUL PE JAR

Există printre noi ființe care, fie că s-au născut cu darul de a fi protejate de arsuri, fie au obținut acest lucru printr-un exercițiu de voință. Știința modernă rămâne fără argumente precise în fața acestor oameni care pot suporta pe piele temperaturi de până la 450 grade, fără a fi afectați.

În jurul anului 1890, în timp ce asistau la o demonstrație de mers pe jăratic, realizată de un șaman din insula Raratoa, colonelul Gudgeon și doctorul T.M. Hochen, împreună cu doi prieteni ai lor, au decis să facă și ei același lucru.

Șamnaul le-a oferit protecția lui. Și-au scos pantofii și șosetele și s-au îndreptat spre foc. În acest moment, colonelul Gudgeon are o ultimă urmă de îndoială: i se pare că pielea va "exploda". Dar tot ceea ce au simțit cei patru temerari traversând vatra încinsă au fost mici înțepături, senzații asemă- nătoare celor provocate de o mică descărcare electrică. Unul dintre ei a acuzat ulterior arsuri ușoare și aceasta pentru că a privit urma lui, asemeni soției lui Lot,din Biblie. Așa cum șamanul le-a spus, numai această atitudine a lui era responsabilă de rănile de altfel foarte ușoare, superficiale.

Doctorul Hochen, după ce și-a terminat "plimbarea" a devenit și mai dornic să înțeleagă fenomenul petrecut. El a adus un termometru scalat până la 205 grade, pe care l-a suspendat deasupra vetrei. Mercurul a urcat rapid și tubul de sticlă al termometrului ar fi explodat dacă doctorul nu și-ar fi întrerupt testul.

Atunci medicul a cercetat atent picioarele băștinașilor Maoris, pentru care mersul pe jăratic nu era un lucru neobișnuit: pielea nu era dură ci moale și suplă, nu se întărise cum am fi putut presupune.

Dr. Hochen a căutat în zadar să descopere vreun truc sau șiretlic. Totul era autentic, absolut natural.

Concluziile dr. Hochen nu au fost însă acceptate de către toți oamenii de știință ai epocii. Astfel, în 1895 Edward Clodd (Folklore Society din Londra) susținea că toată această demonstrație nu era decât o problemă de obișnuință: picioarele băștinașilor Maori, obișnuite fără pantofi, erau atât de rezistente încât puteau suporta o astfel de probă.

Pentru acest sceptic, picioarele indigenilor puteau deveni insensibile în urma unui "tratament" cu acid sulfuric diluat sau cu alaun. După părerea lui, atât timp cât suprafața pielii umane este umedă, există o barieră de protecție care face orice căldură suportabilă.

Această poziție a fost însă vehement criticată de către unul dintre strălucitii istorici ai epocii, Andrew Lang, care a amintit că există încă din antichitate mărturii despre mersul pe foc, iar apoi, în continuare, de-a lungul istoriei civilizației aceasta continuă în numeroase cărți.

"De ce, spunea Andrew Lang, antropologia nu ar lua în considerare și aceste fenomene?" Iar detractorilor și lui Edward Clodd în special, Lang le sugera să experimenteze o traversare pe jăratec după ce în prealabil s-ar fi supus unei "imunizări" cu acid sulfuric sau cu alaun.

De fapt, după mărturia doctorului Hochen au urmat o serie întreagă de depoziții asemănătoare.

În Tahiti J.G. Hill examinează picioarele unui alb care a mers pe tăciuni; în timp ce pielea de pe față era afectată ușor de căldură, cea de pe picioare era intactă.

În 1921, la o ceremonie organizată de Maharajahul Mysore, o întreagă orchestră a traversat o asemenea vatră de jăratec. Iar în septembrie 1935 câțiva cercetători ai Universității din Londra au încercat să repete experiența în Anglia, la

Ceremonie rituală de mers pe jăratec. Singapore - 1994

Carlshalton. A fost săpată o groapă de 7m adâncime care a fost umplută cu cărbuni aprinși; temperatura ajunsese la 430 de grade. Un tânăr indian musulman Kuda Bux, a acceptat să traverseze vatra de patru ori. Au fost luate toate măsurile pentru a se evita orice înșelătorie.

Experiența nu i-a dezarmat însă pe sceptici. Ei au observat că picioarele tânărului nu rămâneau niciodată prea mult în contact cu solul, ceea ce explica, în viziunea lor, în mod hilar... absența arsurilor!

"Oricine poate face acest lucru" au spus ei, dar când au fost invitați să o facă, au refuzat.

Este regretabil că experiența nu a fost continuată mai des, sub aspectul transferului către terțe persoane a imunității împotriva focului.

S-a pus frecvent problema dacă auto-hipnoza sau hipnoza de grup ar putea explica acest fenomen straniu. Pentru că în multe cazuri, cei care se supuneau unei astfel de experiențe erau într-o stare aproape extatică.

De asemenea, s-a remarcat faptul că imunitatea împotriva focului nu implica și imunitatea la alte dureri. Această constatare s-a făcut în repetate rânduri: înțepați cu ace, cei care merg pe foc resimt puternic durerea. Iar după ceremonie, ei nu suportă nici simpla căldură a unei țigări aprinse. Iată deci cum se explică moartea Sfântului Policarp, un martir al bisericii de la începuturile perioadei creștine: Sfântul era imun la flăcări, dar a murit străpuns de lancea unui ostaș roman. În Europa, se practică ceremonii de imunizare colective împotriva focului: în fiecare an de ziua Sfântului Constantin, locuitorii satului Langadas în Grecia calcă pe jăratic purtând în mâini icoane!

Totuși, cum poate fi explicată o asemenea sfidare a legilor fizice? Un fel de înzestrare naturală? Unele scrieri susțin că da. Însă ceea ce este cu totul inexplicabil este faptul că și hainele rămân intacte. Admițând că omul poate scăpa efectelor flăcărilor, faptul că hainele sunt intacte este tulburător: nu se poate vorbi de hipnoză în cazul pantalonilor!

Însă evidența nu poate fi negată: la Mysore, uniformele muzicanților Maharajahului au rămas neatinse; la fel și hainele portocalii ale călugărilor budiști. Este deseori citat și cazul Sfintei Catherina din Seine care rămânea ore întregi în extaz, întinsă pe plita încinsă a cuptorului din bucătăria ei.

Aventura doctorului W.T. Brigham de la British Museum este încă și mai stranie. Se afla pe insula vulcanică Kona într-o perioadă în care vulcanul dădea semne că va deveni activ. Vrăjitorii insulei au organizat atunci mai multe ceremonii pentru a-l "liniști". Printre acestea se afla și ceremonia "mersului pe foc". Doctorul Brigham a participat și el la ceremonie însă a refuzat să-și scoată ghetele. Mare i-a fost surpriza când a constatat că *încălțămintea i-a fost arsă în timp ce picioarele i-au rămas intacte*!

În fine, am putea da o explicație magică acestui fenomen? Nu dispunem la această oră de nici o altă explicație; numai puterea șamanilor sau a misticilor, care prin incantațiile lor diminuează "forța" focului, ar putea justifica aceasta.

Un astfel de argument este însă de neconceput pentru un european. Cu toate acestea, este singurul pe care îl avem. După încheierea ceremoniei puterea focului redevine normală.

În acest moment lumea științei nu pare interesată de enigma mersului pe foc; singura pistă pe care o avem la îndemână este electro-encefalograma unui fachir mergând pe cărbuni încinși: o puternică emisie de unde alfa, caracteristica unei stări de transă, de meditație sau declanșare a fenomenelor paranormale. Și atât. Misterul celor care sfidează puterea de a arde a focului rămâne astfel intact.

Aniela Ungureșan